SAN-ANTONIO

SALUTARE PĂRINȚELE

Editura FORUM

La sfârșitul anului '65, San-Antonio a primit premiul Gaulois pentru cartea sa „Le Standinge". Ne face plăcere să publicăm aici discursul pe care Pierre Dac, laureat al anului precedent, l-a pronunțat cu această ocazie.

DRAGII MEI PRIETENI,

DRAGUL MEU RECIPIENDAR,

Mordicus din Atena, ilustrul filosof grec beţiv — 219 — 137 bis în fundul curţii, la dreapta înainte de Isus Christos — a spus, într-o seară, în care a primit, e bine să o recunoaştem, o lovitură serioasă în hlamidă : „În domeniul discursului, improvizaţia nu dobândeşte forţă ori valoare decât în măsura în care este minuţios pregătită." În funcţie, deci, de această remarcabilă apoftegmă, îmi este dată, astăzi, bucuria de a primi în sânul acestei nobile şi fericite tovărăşii academice, pe laureatul premiului Gaulois 1965, prietenul nostru Frédéric Dard, alias comisarul San-Antonio.

Ce se poate spune despre Frédéric Dard care să nu fi fost spus deja de o mie de ori ? Renumele care învăluie legitima sa celebritate mă dispensează de orice panegiric şi de orice elogiu, care n-ar face decât imperfectă stima afectuoasă pe care i-o purtăm.

Vă cer, deci, doar permisiunea, înainte de a transmite glorioasa făclie galică eminentului meu succesor, de a saluta în el pe incontestabilul campion al literaturii contemporane de şoc şi care, numai prin forţa talentului său şi

prin virtuţile sale ancestrale, operă permanentă, neobosită, zi după zi, în totalitatea peniţei sau a maşinii de scris, pentru a ocroti în linişte, post, abstinenţă şi meditaţie, mândra maia care, mâine sau poimâine sau mai târziu decât atât, va germina grăuntele fecund al cimentului victorios, în sânul căruia, se va afla legată, între cele două mamele ale armoniei universale, prestigioasa cheie de boltă, care va deschide, din două mişcări, poarta largă a unui viitor mai bun pe peristilul unei lumi noi.

Capitolul I

ÎN CARE, ÎL PUTEM VEDEA PE PINAUD CUM SE ÎNTOARCE LA ORIGINI ŞI IZVOARE

În viaţă, trebuie să te aştepţi la tot şi, în principal, la restul. Cu adevărat au dreptate cei care susţin că nimic nu este imuabil, nici oameni, nici natura ! Dacă într-o bună zi veţi descoperi Uralii în locul vârfului Mont Blanc, frişcă în motorul maşinii sau fruntea largă a unui gânditor sub cozorocul unui retardat, evitaţi să păreţi surprinşi. Singurul interes real al existenţei constă în schimbările şi bulversările sale.

În timp ce sun la uşa lui Pinuche, în această dimineaţă friguroasă de septembrie, mă aştept să găsesc în cadrul ei fie pe doamna Pinuche, fie pe preaiubitul ei gunoi de bărbat, fie, la rigoare, pe menajera lor. Ori, cel care îmi deschide este chiar Sherlock Holmes, în carne şi în ţinută completă. Însuşi Sherlock, purtând faimosul costum cu carouri şi cascheta cu cozoroc dublu. Sherlock, ţinând o lupă

în mână (care lupă este agăţată de gâtul lui cu ajutorul unui lanţ de aur).

Găsesc normal faptul că ochii mi-au ieşit din orbite de uimire. Rapid însă îmi depăşesc uluirea în virtuatea sfatului sus-menţionat şi salut această emanaţie a trecutului, printr-un surâs.

— Salutare, San-A ! îmi adresează cu un behăit, fosila.

Informaţiile odată luate şi contactul stabilit, devine evident faptul că este vorba despre domnul inspector principal Pinaud. Mustaţa sa pârlită de mucurile de ţigară seamănă cu o veche perie de dinţi surmenată. Are ochii bulbucaţi, nasul coroiat, gura în formă de accent circumflex şi mutra oarecum strâmbă de parcă ar fi fost modelată de către un ins constrâns provizoriu să-şi folosească mâna stângă...

— Te duci la un bal mascat ? îl întreb.

— Intră !

Pătrund în locuinţa sa alcătuită din trei camere şi curte, la fel de luminoasă ca şi coperta unui breviar. De când au revândut cafeneaua ţinută până de curând de doamna Pinaud, soţii Pinuche au repus în circulaţie vechiul lor apartament din bulevardul Lévitan (fost Magenta).

— Te invit în camera mea de lucru ! se scuză cenuşia grămadă de ţoale vechi. Altădată, era salon...

Surprinderea dospeşte ca aluatul, după cum spunea odinioară un patiser turc.

Din salon, n-a mai rămas decât un fotoliu Arouet (1), o adevărată constelaţie de pete. Tapetul Ludovic XVI pur şi simplu dispare în spatele rafturilor înţesate de cărţi de farmece, de ghicit şi de alchimie, de retorte (cu şi fără

[1] San-A a vrut cu siguranţă să zică un fotoliu Voltaire. Nota editorului.

aorte), de borcane, de arzătoare Bunsen, precum şi de alte obiecte imposibil de identificat. Încăperea joacă rolul dublu de bibliotecă şi de laborator, degajând atmosfera echivocă a unui bârlog de alchimist.

— Ia loc acolo ! mă invită Sherlock Holmes, arătându-mi fotoliul de al cărui spătar este atârnată o haină de casă, împodobită cu brandenburguri.

Buimăcit, mă supun.

— E puţină dezordine, se scuză Pinocchio, dar nevastă-mea e plecată la Aix-les-Bains pentru ca să-şi îngrijească reumatismul, iar menajera noastră şi-a scrântit mâna, în timp ce lustruia şi ceruia picioarele unei mese Ludovic XIII.

— Faci cercetări ?

— Într-un fel da, declară vizaviul meu surprinzător, scoţând din buzunar o pipă pe care se apucă sârguincios să o umple. Vezi, San-A., continuă, acum câtva timp, în cursul unui voiaj pe calea-ferată, am citit un volum de Conan Doyle şi asta a fost pentru mine o adevărată revelaţie.

— Să fie oare posibil ?

— *Yes,* spune el din neatenţie, atât e de plin de personajul respectiv. Am înţeles că metodele de investigaţie ale eroului lui Conan Doyle sunt singurele valabile deoarece nu fac apel decât la inteligenţă şi la spiritul de deducţie.

Îşi duse mâna la gură pentru a tuşi elegant, îşi aprinse pipa şi continuă.

— În actuala poliţie, crăpăm de atâta rutină. Lunecăm pe şine, purtând ochelari-de-cal. Principalele noastre instrumente rămân turnătorul şi caftangiul. De la Vidocq încoace, ce perfecţionări am înregistrat ? Identificarea prin intermediul amprentelor şi portretul-robot ? Trebuie să admiţi că, în mai mult de o sută de ani, e cam slăbuţ !

— Într-adevăr, convin eu, luat prin surprindere de acest rechizitoriu.

— Ce este polițistul actual ? reia rafinatul analist. Ca s-o spunem pe șleau, are două chipuri : unul este al tău și celălalt este al lui Béru. Este fie un comisar instruit și bun de gură, fie un bătăuș întunecat care găsește criminalii, precum un purceluș, trufele. La cei din urmă, simțul mirosului înlocuiește inteligența.

Pinaud pufni un norișor de fum albăstrui și își îndreptă „țeava" pipei către mine.

— Trebuie să se creeze o a treia categorie de anchetatori, San-A., aceea a creierelor adevărate ! Deductivii ! Cei care vor fi în stare să interpreteze fiecare detaliu al unei afaceri ! Cei care vor ști să interpreteze aparențele ! De acum încolo, declamă vocea behăitoare, resping orice material polițist pe care îl folosim, în favoarea metodelor maestrului. Îmi azvârl revolverul la lada de gunoi pentru a-l putea înlocui cu o luptă și abandonez cătușele în fundul unui sertar, urmând să nu folosească decât metrul de croitorie !

— Corect, ricanez, o să pleci la vânătoare de ticăloși cu un metru de croitorie, pe cinstea mea !

În acest punct al discuției, Pinaud parează și își ridică umerii plăpânzi.

— Întodeauna o să se găsească „mână de lucru" pentru a ține la respect golanii, importantă este demascarea vinovaților. După aceea, arestarea lor nu mai e decât o formalitate.

— Pari aproape dus cu pluta, bătrâne.

— Par pentru că mă implic. Simțul observației este ceva ce se ascute asemenea unei lame de cuțit, micuțule. Vrei să-ți fac o demonstrație ?

— Mi-ar plăcea, am mărturisit.

— Îţi ghicesc scepticismul şi aş fi încântat să-l risipesc. Să luăm ca exemplu motivul venirii tale la mine...

Mă distrez urbi et orbi.

— Exact, ia ghiceşte oleacă motivul venirii mele !

Sunt tot numai o încordare. Asemenea unei praştii. Raţiunea pentru care am venit este atât de extraordinară, atât de înspăimântătoare încât cel mai lucid dintre cei mai extralucizi chiar, care ar fi în stare să ghicească perfect în cafea şi n-ar putea măcar să intuiască niţel despre ce e vorba !

Fosila purcede, dintr-o dată, la o gimnastică incredibilă. Îl privesc în timp ce se învârteşte în jurul meu asemenea unui câine, în jurul unei lămpi. Când se înalţă pe vârful picioarelor, când se ghemuieşte. Mă studiază cu lupa şi şi cu ochiul liber ; mă palpează, mă aspiră, mă inspiră, mă ascultă, mă consultă, mă evaluează, mă gustă, mă dezgustă (pute a usturoi), mă detectează, mă hăituieşte, mă învesteşte, mă cucereşte, mă apreciază, mă demistifică, mă realizează, mă simplifică, mă aplanează, mă numitor-comunizează, mă ascultă, mă interpretează, mă restituie.

Durează, dar mă înarmez cu multă răbdare. În sfârşit, îşi lasă lupa să-i alunece la loc, pe piept, asemenea unei marchize care lasă să-i cadă din mână binoclul, înfricoşată fiind de priveliştea unui şliţ desfăcut.

— Valiza mea nu e pregătită, murmură, în sfârşit. Sunt îngozit.

— Şi, îşi continuă ideea noul Sherlock, nevastă-mea mi-a dus toate hainele subţiri la boiangiu. N-am decât costume groase, de iarnă. În Grecia, cu siguranţă, voi crăpa de cald.

Cel care priveşe acum stupefiat este chiar preaiubitul vostru San-Antonio, puicuţelor. Simt cum totul se învârteşte în jurul meu. E oare cu putinţă ca decrepitul ăsta să fi bunghit scopul vizitei mele ? ! În situaţia asta,

Pinunchet e mai tare decât maestrul lui ! E capabil să pulverizeze orice mister. Pentru el, ascunzişurile gândirii nu sunt, mai mult sau mai puţin, decât o vitrină luminată à giorno. Nici un anonimat nu mai e permis !

— Continuă, îi zic cu sufletul la gură.

— Înţeleg perfect că Bătrânu' e în deplinătatea forţelor şi a minţii, reia docil Pinochio. O astfel de afacere, dacă transpiră, poate face să curgă multă cerneală...

Visez. Îmi spun că tot ce aud este inimaginabil, că am să mă trezesc şi că vor dispărea şi Sherlock Holmes şi ghicitorul Pinaud ; realitatea cea ternă va reveni mohorâtă şi cotidiană, fără mistere...

— Despre ce vorbeşti ?

— Despre această dispariţie incredibilă, pe cinstea mea, îmi răspunde cu tonul cel mai liniştit din lume. Ministrul însărcinat cu Artele Fumoase se va îmbolnăvi precis.

Mă ridic şi-l zgâlţâi de umeri.

— Isprăveşte cu ambiguităţile şi cu aluziile, Pinuche

— Ce ambiguităţi şi ce aluzii ! E adevărat sau nu ?

— Chiar aşa, chestia e mult prea pentru ca să te prinzi.

— Nu e vorba de ghicit, San-A, ci de deducţie !

— Foarte bine, mă calmez, în acest caz, explică-mi raţionamentul pe care l-ai făcut...

Pare a fi de acord şi trage câteva fumuri din pipă, cântărindu-mă cu un ochi destul de evaziv.

— Dacă vrei... Observ că tocmai ai ieşit de la o întrevedere care a durat mult timp deoarece pantalonii tăi şi-au pierdut linia. Ori, e dimineaţă iar tu n-ai plecat niciodată de acasă fără a avea o ţinută impecabilă, la dungă ! Întrevederea cu pricina a avut loc la ăl Bătrân, fiindcă miroşi a parfumul pe care-l întrebuinţează el şi care ea, dacă nu mă înşel, „Cuir et Poil", de la Chmugle. Întâlnirea a fost cu adevărat dură, se vede după reverele boţite ale hainei tale. Oricum, aşa ceva tu nu poţi îndura

de la nimeni altcineva în afara Bătrânului ! În buzunarul tău, se află două bilete de avion pentru Atena ! Contai pe prezența lui Bérurier alături de tine și vii de la el. Știu asta deoarece trotuarul din fața casei sale este pe cale să fie reparat, iar pe tălpile tale sunt particule de asfalt. Nu l-ai găsit pentru că a plecat ieri-seară în vacanță, cu Berthe, așa că, ai venit la mine. În spatele ecranului de fum, are aerul unui bătrân maimuțoi deghizat în Sherlock Holmes. Privirea sa este similară picăturilor de ulei congelat. De ce, oare, m-am simțit jenat de insolența sa perspicacitate ? Chiar mai rău decât jenat : incomodat. Mă antrenează către incertele frontiere ale celei de-a patra dimensiuni, Devastatul. În rest, amabil și fără a face paradă. I-am cerut o dovadă a noii sale capacități de a ști, el mi-o administrează și, până la un punct asta e tot.

— Bravo pentru prima parte a acestei demonstrații, îi spun epavei, acum m-ar interesa să știu ce te-a făcut să-mi vorbești despre furt și despe Artele Frumoase ?

Deșeul își ia una dintre pleoape, o strânge între degetul mare și index, urcând-o cu trei centimetri, dând astfel la iveală o retină de culoarea urinei de măgar.

— Fumul îmi irită ochii, îmi explică.

Horcăie într-un mod îngrozitor, ca să-și curețe gâtul. Tot ce face are ceva comun cu lumea avortonilor : gesturile sale sunt incerte, iar vorbele sunt mai degrabă niște aluzii. S-ar zice că lumea sa este situată pe un acoperiș denivelat.

— Ziarele și televiziunea n-au vorbit, în ultima vreme, decât de revenirea în Grecia a „Victoriei din Samothrace", San-A. Ni s-a arătat plecarea statuii de la Luvru, îmbarcarea ei pe nava „Kavulom-Kavulos" și plecarea acestuia având la bord miniștrii care-și strângeau mâinile. Și apoi, iată, că nu ni se arată debarcarea statuii la Samothrace și

că suntem înştiinţaţi că toate marile festivităţi programate pe insulă sunt amânate cu cincisprezece zile deoarece cea mai înaltă personalitate a Greciei are gripă ! Toate astea nu-mi par prea catolice, nici măcar, ortodoxe. Trag, deci, concluzia următoare : „Victoria din Samothrace“ a dispărut. Poliţia greacă nu e în stare să o găsească şi, atunci, Franţa trimite acolo cel mai bun copoi al său, pe comisarul San-Antonio. M-am înşelat cumva ?

Uşoara sa tuse seacă se face iarăşi auzită.

— Pinaud, mă bâlbâi eu. Eşti poliţistul cel mai uimitor din întreaga perioadă de după război. Efectiv, ai ghicit perfect : S-A FURAT „VICTORIA DIN SAMOTHRACE“

Capitolul II

ÎN CARE, ESTE DETALIAT FURTUL SECOLULUI

Am senzația, băieți, că dacă presa o să afle despre tărășenia asta, o să fie o vâlvă teribilă. Titlurile care vor apărea pe prima pagină, le vor umbri pe cele legate de afacerea Bollet sau Delaporte, făcându-le pe acestea din urmă să pară simple bezele înte îndrăgostiți. După o asemenea istorie, dacă am mai fi încă în timpul celei de-a treia sau de-a patra Republici, ministrul Artelor Frumoase (chiar dacă ar fi curat ca neaua) ar fi constrâns să demisioneze. Mania asta de a împrumuta capodoperele inestimabile ale patrimoniului național, în maniera în care vecinii de palier își împrumută unii altora vesela ! Vrei „Joconda" ce să te dai mare cu ea și s-o atârni în sufragerie ? Ia-o, camarade, e a ta ! Ți-ar face plăcere ca „Venus din Milo" să-ți împodobească livingul ? Ia-o, bătrâne ! Ai nevoie de „Victoria din Samothrace" pentru un chef ? Servește-te, amice, pentru puțin. Nu există nici un motiv

pentru ca aceste teribilisme şi excese de amabilitate să se oprească aici. Ne cămătărim deja banii, ne expatriem curvele, ne golim muzeele, în curând, îndată ce o ţară va avea nevoie să fie mai bine înţeleasă, prevăd că-i vom împrumuta Generalul ! S-ar putea crede că exagerez. da' o să vedeţi voi ! San-A. e un adevărat profet ! Băgaţi de seamă, n-am inima unui zgârie-bânză, cu condiţia ca şi alţii să facă la fel ! Să punem totul în comun, odată ! Dar amicii nu sunt atât de tâmpiţi ! Ne împrumută ei, grecii, Auriga, hâm ? Şi ne trimit Yancheii pentru a rupe inima târgului Paris, statuia Libertăţii ? Spanac ! Japonezii, care o insultă pe „Venus" a noastră, credeţi voi că ne-ar trimite Fuji-Yama cu ocazia salonului de Loto ? Aşteptaţi voi c-aşteptaţi degeaba ! Adevărul este că suntem nişte fraieri buni de jumulit ! Ni se iau profii, aurul, păpica, gloria ! Ar trebui să le mai trimitem Turnul Eiffel, malul stâng al Rinului şi vinurile ! Nu ne-ar mai rămâne decât hârţoagele cu San-Antonio şi asta pentru simplul fapt că sunt intraductibile ; dar boii ăia ar fi în stare să înveţe şi păsărească pentru a se descifra ! Deci, să revenim la oile noastre, adică la „Victoria din Samothrace" deoarece bossul însărcinat cu artele şi cultura o propune grecilor. Hotărăşte el că n-ar fi rău ca ea să mai ia o gură din aerul patriei, ea, cucoana fără devlă ! Să-şi mai prăjească olecuţă silueta la Marea Egee. Chiar, trebuia neapărat să facem o petecere mare în insula Samothrace. Nici că se poate ocazie mai nimerită ! „Victoria" e înfăşurată ca o mumie, în vată. În seif. Sigiliile sunt puse cu o pompă teribilă, sub bliţurile aparatelor de fotografiat. Este tradus din greceşte discursul Excelenţei-Sale, domnul ambasador Athirlarigos. Totul marseiază, gardrepublicanizează şi freamătă. Toată lumea are inima plină de cefrumoasăesteFranţa ! Toţi îi iubesc pe greci la nebunie ! Li se susură vorbe de iubire. Sunt

pupaţi. Suntem îmbrobodiţi de greţili ! Şi apoi, cu ajutorul unor instrumente perfecţionate cu tubulură vaginostatică supracompensată, „Victoria“ insulei Samothrace este îmbrăcată. Motocicliști cu mănuşi albe fac avangarda şi ariergarda convoiului. Camionul se repede direct la Marsilia, fără escală. Odată ajunşi în oraşul phocean, „Victoria“ este urcată cu greu la bordul unui cargou, cu totul alb, cu totul nou, cu totul grecesc : „Kavulom-Kavulos“. O mare de oameni ! Se rediscursează. Se re-marseiază (la Marsilia, e normal). Lada plumbuită, sigilată, tricolorizată, matlasată, închisă este coborâtă în cală. Este bine ancorată (şi aş mai putea face zeci de rime, pornind de la acest subiect). Câte doi lupi de mare o păzesc pe rând. Marea este atât de uleioasă încât pescarii prind cutii de conserve în loc de peşti. Călătoria se desfăşoară fără incidente. O singură escală, la Atena. Apoi, sosirea la Samothrace. Acolo, lada este smulsă din măruntaiele ambarcaţiunii. Este dusă într-un adăpost special construit pentru ea. Specialiştii o deschid. Şi ce găsesc ei în interior ? O bucată de fontă cântărind sensibil aceeaşi greutate ca şi „Victoria.“ Stupoare. Calamitate. Furtună ! Desperare până în pragul nebuniei ! Cu toţii se freacă la ochi ! Cu toţii se ciupesc pentru a se convinge că nu dorm de-a-n picioarele ! În sfârşit, îşi dau seama de ceea ce e mai mult decât evident : „Victoria“ a dispărut ! Serviciul secret grec este alertat. La rândul său, alertează serviciul francez. Un expert zace la Samothrace şi, în final, elaborează verdictul : nu este nicidecum vorba despre ambalajul iniţial, ci despre o copie. Atunci, traiectoria faimoasei sculpturi este reconstituită. Unde, când şi cum s-a făcut înlocuirea blocului de marmură ce cântârea mai multe sute de kilograme ? Imposibil de stabilit ! De când „Victoria“ a

fost ambalată la Luvru, ea n-a mai fost scăpată din ochi ! Comandantul navei „Kavulom-Kavulos" este interogat asiduu şi prelung. Ofiţerul are un asemenea simţ al onoarei încât încearcă să se sinucidă înghiţind un prespapier ce reprezintă Partenonul. Pentru a evita orice fugă ori evaziune, atât echipajul cât şi specialiştii care au deschis lada sunt ţinuţi cu toţii sub cheie. Ministrul Artelor Frumoare de la Hotel de Ville e ca apucat de streche şi-l somează pe Bătrân să facă totul. Mai e, oare, nevoie să vă spun că în cazurile grave se face mereu apel la San-Antonio ? Dacă *yes,* iată că s-a produs ! După cum a mărturisit Pinuche, cel mai sumbru şi cel mai amar dintre înţelepţi, conferinţa a fost lungă şi tumultuoasă. Chelu', pur şi simplu, mi-a smuls aproape reverele, în timpul ieşirilor sale. „Dragul meu prieten, în epoca noastră, un astfel de furt este cu adevărat inadmisibil. O să pierim striviţi de ridicol dacă publicul află ! Trebuie, m-auzi ? Trebuia ca „Victoria din Samothrace" să fie regăsită în cel mai scurt timp şi cu maximum de discreţie, de asta depinde onoarea întregii Franţe". În acel moment, mi-am închis gura din cauza curentului, şi-am încercat să-mi netezesc, măcar aşa, cât de cât, reverele. Când Bătrânu vorbeşte despre onoarea naţională, nu mai ai alte texte cu el. Mi-am ridicat, palid, cu nările fluturând, cu privirea dusă spre linia albastră a Vosgilor : „O să fac imposibilul, şefule".

Mă ştiţi ? Când întreprind imposibilul, încep întotdeauna prin a mă asigura de colaborarea cu Béru sau, la rigoare, de aceea cu tipul behăitor. Aflând că primul tocmai s-a cărat în vacanţă, m-am năpustit asupra celui de-al doilea. Sherlock şi cu mine urma să facem mai întâi un tur de orizont. Trebuia să refacem mental traiectoria „Victoriei". Ceea ce era capital de stabilit era din ce loc anume

a fost șterpelită frumoasa noastră. Trebuia să pricepem odată când a fost furată zeița înaripată (1).

— După părerea ta, mă, Conanchestie, l-am atacat. tu care nu te mai hrănești decât cu fosfor de prima mână, când a avut loc substituirea ?

Holmes își închide minunații ochi, asemănători cu două scuipaturi ale unui ofticos prost îngrijit.

— În afacerea aceasta sunt trei episoade, bombăne.

— Nu e o afacere cu substiuirea unei muște, ci, mai degrabă, cu a unui elefant, subliniez eu în treacăt.

— Primo, rostește omul aflat în transă, plecarea de la Luvru... Este ambalată... Doido, plecarea în camion... Este transportată la Marsilia... Treitio, plecare cu vaporul...

Gândește atât de puternic încât pot să-mi fac freza în mutra lui devastată, ca-ntr-o oglindă.

— Zici că odată pusă în cutie, la Luvru, n-a mai fost scăpată din ochi ?

— A fost supravegheată de paznicii obișnuiți. Pentru a o îmbarca a fost nevoie de un arsenal considerabil și de o mână de lucru și mai ști ! Nu, la Luvru, furtul n-avea cum să se petreacă...

Recunoaște și el.

— Să trecem acum la momentul plecării camionului, continuă regele materiei cenușii... Zici Paris-Marsilia, fără escală, dar ce-nțelegi prin escală, San-A ? Mi-e greu să-mi imaginez motocicliștii și șoferii parcurgând cei opt sute cincizeci de kilometri dintr-o lovitură ! Cu siguranță, s-au odihnit și-au mâncat !

— Totul a fost verificat, Pinuche. Călătoria a fost făcută în etape. A fost o înlocuire a motocicliștilor la pre-

[1] Niciodată nu va fi suficient omagiată bogăția fonetică a textului meu !

fectura din Auxerre. Apoi, încă una, şi de motocicliști şi de şoferi, la cea din Lyon, iar această echipă este cea care a şi isprăvit parcursul.

— Câți erau în camion ?

— Doi : un şofer şi un gardian înarmat... În zece ore, au efectuat parcursul în totalitate, datorită sirenelor de poliție, care făceau pârtie... Camionul s-a dus drept pe chei. Era ora cinci după-amiază. Somitățile îl aşteptau, mai-mai să prindă rădăcini, în jurul macaralei. Acesteia i-a revenit misiunea să culeagă lada şi s-o coboare în cală... Vaporul a luat-o din loc exact în acea seară. Două zile mai târziu, ajunge la Pireu unde a poposit pentru o noapte.

— A descărcat mărfuri ?

— Da.

— Ah ! Ah ! făcu Pinaud redeschizându-şi un ochi.

— Ofițerii aflați la bord au depus mărturie că marfa se afla în cealaltă parte a calei şi că, oricum, doi marinari vegheau asupra lăzii.

— De ce această precauție ?

— Pentru a furniza garanții Artelor Frumoase de la noi. Grecii doreau astfel să dovedească imposibilitatea ca un eventual indiscret să se apropie de ladă.

— Iar vaporul a plecat a doua zi spre Samothrace ?

— Unde a şi ajuns după aproximativ douăzeci şi patru de ore.

— Şi odată ajuns acolo ?

— Înainte de orice, s-a descărcat „Victoria" sau, mă rog, ceea ce se credea a fi fost „Victoria". A fost iarăşi cărată cu o macara pe platforma unui camion care avea s-o ducă în sala de expoziții, special pregătită pentru a o primi. A fost coborâtă şi patru specialişti s-au apucat să desfacă tot calabalâcul.

— Presa era şi ea de față ?

— Un tip de la departamentul informativ al Greciei care, dealtfel, își asigurase exclusivitatea reportajului.

— Și el e ținut sub cheie ?

— Desigur ! Dar sper că-ți dai seama că scandalul clocotește ca un cazan pe foc. Dintr-o clipă-ntr-alta, capacul poate sări !

Pinușeria-Sa își mângâie mustața cu un deget îngălbenit de nicotină.

— Un lucru e clar, hotărăște el.

— Care, sir Pinaud ?

— La bordul vaporului a avut loc înlocuirea.

— Suntem de aceeași părere, preiubită mumie.

— Deoarece, continuă creierul cel neastâmpărat, la bordul vaporului au existat mijloacele de înlocuire a lăzii adevărate cu o alta. O cală nu este tocmai ceea ce s-ar putea chema un loc prea frecventat și apoi, oamenii care au dat lovitura dispuneau de macarale, să nu uităm. Vrei să-ți mai zic, San-A ?

— Zi-mi, blândule moșulică !

— Pe vapor, exista deja ambalajul cel fals, în momentul în care a fost încărcat cel adevărat.

— Posibil...

— Nu, probabil !

— Fie ! Pe urmă ?

— Pe urmă, ăla real a fost camuflat, în timpul primei etape a traversării și a fost descărcat la Atena.

— Probabil, admit eu.

— Nu, sigur ! Care era marfa transportată de cargo ?

— Habar n-am, mărturisesc eu.

De această dată, deductivul își ridică ambele pleoape într-un efort supraomenesc și-și pironește asupra mea privirea-i stinsă.

— Ar fi trebuit să te interesezi, îmi reproșează. În fine, o să mergem să vedem la fața locului, acum mă duc să mă schimb... Avionul nostru decolează la douăsprezece, treizeci ?

— Ai ghicit chiar *și* asta, exclam, sugrumat de emoție, gata să accept de acum din partea lui orice miracol.

— Nu, se farafastâcește cu modestie relicva, am aflat-o arucându-mi ochii pe bilete.

Capitolul III

ÎN CARE, ÎI FACEM PRAF PE ATENIENI ![1]

Odată cu escala la Roma, am regăsit vara. Soarele cald luminează marea, iar cerul este la fel de albastru ca proiecţia sa din pliantele turistice. În aceste condiţii, am nişte impresia de întoarcere în timp. Parcurgerea în sens invers a anotimpurilor, zăbovirea în mijlocul clipelor regăsite, redobândirea anilor duşi, chiar a secolelor epuizate, nu este oare visul oricărui om ? Ei bine, într-o bună zi, el se va îndeplini, o prezic. Vom fi în măsură să găsim în farmacii aparate cu ajutorul cărora să putem explora erele. Desigur, nu noi, ci copiii noştri, după cum spunea un preot. Noi o să ne înghesuim să facem doar primii paşi pe Lună. Plozii noştri vor vizita Marte şi, doar mult mai târziu, moştenitorii Pământului se vor stabili pe o planetă din fundul vreunei galaxii, pe care se poate deja

[1] Doar nu credeţi că o să ratez un astfel de prilej.

asista iarăşi la peripeţiile lui François I, la masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu şi la moartea lui Napoleon.

Vocea comandantului de bord ne anunţă că sosirea la Atena se va produce dintr-o clipă într-alta. Zgâlţâi braţul tăicuţei Sherlock. Pinuche doarme în secunda în care se aşează.

Cu bărbia în piept, cu nasul în mustaţă, cu şapca înfundată până peste sprâncene, mă omoară cu un zgomot de râşniţă electrică.

— În legătură cu ce mă trezeşti, bolboroseşte, frecându-şi felinarele.

— În legătură cu Atena, îi spun. Vizualizează oleacă, preabunule debil.

Prin hublou, îi arăt oraşul alb, într-o lumină minunată. Pe colina sa, străluceşte Partenonul. Ai zice că-i de zahăr.

— Acu' pricep de ce se tot fac prespapieruri cu imaginea asta. Văzut de aici, chiar pare un prespapier. E frapant, nu-i aşa ?

După acest omagiu solemn adus artei greceşti, se culcă iarăşi în timp ce avionul de tip Caravelle încearcă să aterizeze.

— Ei bine, şi acum ? întreabă cu îngrijorare Bătrâna Epavă după ce am trecut prin toate formalităţile vamale.

— Ne cărăm la poliţie, sunt aşteptat de comisarul grec însărcinat cu această anchetă.

Călătorim către copoi într-o rablă nenorocită, asemănătoare unui coşciug cu capacul ridicat.

Pinaud moţăie pe bancheta sa, total indiferent faţă de străzile pe care le parcurgem. Lumina acestei după-amieze mă încântă. Trebuie să fii tâmpit, la urma-urmei, ca să suporţi rigorile anotimpurilor urâte, în timp ce Alah continuă să se desfete. Oamenii nu se gândesc la faptul că vara nu moare niciodată de fapt. Se obişnuieşte să se spună că vara a plecat fără ca nimeni să se gândească la

faptul că ea e doar plecată în altă parte şi că ar fi suficient să o urmezi numai în peregrinările sale.

La hotelul poliţiei, suntem aşteptaţi de comisarul Kelecchimos. E un tânăr îndatoritor, cu părul tuns scurt, îmbrăcat într-un frumos costum cu dungi albastre şi mov şi care vorbeşte cursiv franţuzeşte cu ajutorul unui tălmaci. Acest ultim accesoriu ar putea fi considerat pitic dacă n-ar purta tocuri. Aşa că-l putem considera drept scund, să zicem, dar în ziua în care, chel şi în opinci zdrenţuite, va fi în impas, s-ar putea să găsească uşor de lucru la circ. În orice caz, nimicnicia făpturii sale, nu-l împiedică să ne manevreze limba impecabili şi fără accent.

— Comisarul Kelecchimos vă urează bun-sosit şi vă stă la dispoziţie, ne declară.

Uite că începe bine. Ne prezentăm, ne felicităm reciproc, ne cerem unii altora veşti în legătură cu Partenonul şi cu Turnul Eiffel. Înregistrăm cu satisfacţie faptul că aceste două opere de artă nu au fost furate încă şi intrăm în miezul lucrurilor. Kelecchimos este cel însărcinat cu această afacere. Pe dată, îi pun întrebarea pinaudieră în legătură cu natura încărcăturii transportate de „Kavulom-Kavulos". Răspunsul ne risipeşte entuziasmul : maşini. În afară de „Victoria", vaporul mai transporta maşini de tip Renault. Acestea din urmă au fost descărcate la Atena. Nu, ele n-au fost ambalate ! Da, numai automobilele au fost descărcate. Kelecchimos avea aceeaşi idee ca şi noi în legătură cu escala respectivă de la Pireu. Dar ancheta sa demonstrează formal că dama fără cap n-a pus piciorul aici.

Ce ipoteză formulează confratele ? Încercăm să-i interpretăm răspunsul vehement, dar vorbeşte prea repede şi prea greceşte pentru ca lucrul să ne fie posibil. Suntem constrânşi să aşteptăm traducerea.

Versiunea lui Kelecchimos susţine ideea că substituirea a avut loc în Franţa, iar la bordul lui „Kavulom-Kavulos", n-ar fi fost suit decât acest fals ambalaj. În felul acesta, n-are probleme : respinge orice responsabilitate.

Îl privesc. Etalează un surâs dezarmant.

— Tentativa de sinucidere a comandantului ni pare cam ciudată, îi spun translatorului, ne-ar plăcea să primim mai multe informaţii în legătură cu acest ofiţer.

Expresia confratelui nostru se înăspreşte. O bună bucată de timp, îndrugă verzi şi uscate, evitând să ne privească. Piticul-traducător pare jenat.

— Comisarul spune că este vorba despre un vechi ofiţer ireproşabil a cărei carieră se încheie şi a fost una glorioasă. Pe de altă parte, nu s-a pus problema să fie suspectat un comandant al marinei greceşti.

— Nu cumva ca urmare a unui interogatoriu prelungit, susnumitul comandant a făcut această depresie ?

Partenerii noştri de dialog schimbă între ei o serie de Z-uri răsturnate şi de O-uri tăiate. În fine, soseşte şi răspunsul :

— Comandantul n-a putut admite că o operă de artă, aflată în custodia sa, a putut să dispară ; simţul onoarei este atât de dezvoltat la el încât a socotit că nu va putea supravieţui acestui scandal.

Deşeul mă trage de mânecă.

— Ne piedem timpul cu ăştia, San-A., mă avertizează el. Comisarul ăsta e un orgolios. Dovada : e miop şi şi-a scos ochelarii ca să ne primească, are încă urmele pe nas. I se şi văd, dealtfel, în buzunarul de sus. O să constaţi că încearcă să pretindă că sunt ochelari de soare, dar, în realitate, au dioptrii mari. A decis să facă pe Pilat din Pont şi vrea să ne convingă că jaful a fost comis în Franţa.

Faptul că folosește un interpret nu e decât un mod de obstrucție deoarece el pricepe perfect franțuzește, asta i se citește în ochi atunci când îi pui întrebările. Reacționează înainte ca micuțul să i le fi tradus.

Uimitoarea înțelepeciune a Senectuții-Sale nu face decât să-mi confirme sentimentul personal. E destul de caraghios să constați cum, întotdeauna, oamenii sunt sensibili la rivalități. Îndată cei doi indivizi, având aceeași ocupație, sunt lăsați împreună, încep să-și facă mutre, fițe și încep să se atace unul pe altul. Câteodată, încearcă politica surâsului, a curtoaziei... Asta nu face decât să sublinieze antagonismul existent între ei. Fierea le rămâne în ochi, iar cuta geloziei disprețuitoare le completează boturile arogante și țâfnoase.

— Unde se află comandantul ?

— La spitalul din Salonic.

— Aș vrea, mai întâi, să-l întâlnesc și apoi, aș vrea să merg la Samothrace pentru a vizita vaporul.

Pantomima traducătorului zelos și a copoiului *zelenos* reîncepe.

— Comisarul Kelecchimos a închiriat un avion particular pentru deplasările pe care urmează să le faceți și m-a pus și pe mine la dispoziția dumneavoastră, ne-a declarat mititelul.

Altfel spus, microscopicul este însărcinat cu supravegherea comportamentului meu despre care va trebui să-i facă relatări amănunțite patronului său.

Îmi spun că, totuși, s-ar putea să ne fie util și că vom avea, oricum, libertatea de a ne dispensa de prezența lui, la momentul oportun. Astfel, accept, simulând o recunoștință pe care sunt departe de a o avea.

* * *

Salonic este un oraş modern, cu *building*-uri spilcuite şi cu artere aerisite. Apriori, e tot ce se poate spune în ceea ce priveşte acest oraş de unde corpul nostru expediţionar de al 14—18 a adus atâtea minunate amintiri, fără a pune la socoteală paludismul :

Capitală a Macedoniei (fructe şi legume), se desfăşoară asemenea unui amfiteatru pe pantele muntelui Khortiatis, după cum ştiaţi deja.

— Aici este, ne anunţă micul nostru ghid, despre care am uitat să vă spun că se numeşte Kessaclu.

Un steag atât de grecesc încât este albastru şi alb fluturã pe frontonul unui edificiu alb şi albastru. Ne târâm pe peronul spitalului Kelbopubis şi un infirmier bronzat ne îndrumă către camera comandantului. Acesta din urmă e un bărbat de vreo cinzejdoi de ani, gras ca un porc, cu un nas acoperit de puncte negre şi cu nişte desagi în loc de pleoape. Are blana încărunţită şi zace în pat cu un pansament la gât.

— Iată-i pe poliţiştii francezi care vor să vă pună câteva întrebări, domnule comandant, anunţă (cel puţin aşa presupun) mentorul nostru.

Ofiţerul dă din cap. Nu poate vorbi decât foarte încet deoarece tentativa sa de înghiţire a prespapierului i-a distrus gâtul.

— Vorbiţi franţuzeşte, întreb eu pe negândite.

— Niţel, murmură căpitanul vasului „Kavulom-Kavulos.

Translatorul intră un pic în derivă. Mă întorc spre el.

— Perfect, zic, puteţi deci să ieşiţi pe culoar unde, în aşteptare, puteţi citi „Grecia-Seara".

Oleacă sufocat, privește ușa pe care Hodorogul, patern, tocmai i-o deschide în mod politicos. Ezită un timp și iese. Pinaud revine calm apoi, ca om cu experiență, își scoate pălăria și o agață de clanță ca să astupe gura cheii. Satisfăcut, iau loc la căpătâiul comandantului. Care, am uitat să vă zic, se numește Komtulagros.

— Domnule comandant, atac, să nu vă faceți sânge rău din pricina vizitei noastre. Sunt convins că misterul acestei dispariții va fi limpezit în curând, dar, deși sunteți deasupra oricărui bănuieli, trebuie să ne clarificați anumite lucruri...

Îi vorbesc amabil, forțându-mă să-i surâd.

— Statuia, urmez, putea foarte bine să dispară în Franța. Niște colegi de-ai mei chiar anchetează această posibilitate de la Paris până la Marsilia. În ceea ce mă privește, sunt însărcinat să aflu date în legătură cu etapa grecească a călătoriei. Doar procedând prin eliminare, putem ajunge la adevăr, înțelegeți ?

Bine pledat, așa-i ?

Ofițerul își dă cu părerea. Acestui navigator chiar că trebuie să-i îmblânzești simțul onoarei ! Ar fi trebuit să fie japonez, dragul de el ! În zilele noastre, chestia asta cu onoarea pare desuetă ! E ca și cu pălăriile cu boruri drepte, n-au mai rămas decât o amintire, ce vreți ! Bravo, Maurice ! Chiar și pentru golani e perimată. Chiar și ei se simt prea burghezi ca s-o mai conserve.

— Domnule comandant, cât timp ați petrecut la Marsilia ?

— Trei zile, zice. De ce ?

Mă abțin să-i răspund. Dacă m-apuc să-i explic doar o parte din întrebările mele, o să stăm până mâine !

— Și marinarii dumneavoastră au debarcat ?

— Da, două zile în șir, de ce ?

— Și dumneavoastră ?

— Eu m-am repezit până la Nisa ca să-mi văd niște rude.

— Deși nu aveți decât un efectiv redus la bord în timpul acestei escale ?

— Una peste alta, da, de ce ?

În momentul acesta al discuției, îmi permit un început de explicație :

— Să presupun că unii dintre oamenii dumneavoastră ar fi putut fi năimiți...

Mișcare indignată din partea lui Komtulagros. Îl calmez cu un nou surâs mieros.

— Am spus : să presupunem, domnule comandant, deoarece suntem aici pentru a presupune. Ne-o cere meseria... Deci, să presupunem că anumiți membri ai echipajului dumneavoastră ar fi fost năimiți, ar fi putut să purceadă la încărcarea unui ambalaj asemănător celui al „Victoriei" ?

— Dificil !

— Dar posibil ?

— Cu condiția ca să fie amestecați în lovitură mai mulți dintre ei, ceea ce vă interzic să credeți, mormăie Komtulagros.

— În timpul celor trei zile de acostare, ați îmbarcat încărcătura ?

— Da, automobile.

— Pe care le-ați debarcat în Pireu ?

— Exact, de ce ?

Aprind o țigară căci interdicția de a fuma, afișată pe perete este în grecește și n-am cum s-o citesc...

— O să vă supun atenției o ipoteză, domnule comandant. Contez pe onoarea dumneavoastră de marinar pentru a mi-o confirma sau infirma. Era posibil ca, la Marsilia, să fie încărcată în cală, o dublură a lăzii ce conține „Victoria", iar adevărata ladă, camuflată sau nu, să fie

debarcată la Pireu ? Reflectați, calmați-vă indignarea și răspundeți-mi în mod sincer.

Efectiv, stafidele mediteraneene, îi clocotesc în vine. I se învinețește nasul. Într-o clipită, Komtulagros seamănă cu drapelul elen ! Se reține totuși și cumpănește îndelung, cu privirea pierdută în ipsosul tavanului.

— Nu, spune el într-un târziu... La rigoare, s-ar fi putut ca falsa ladă să fie încărcată la Marsilia, dar cea adevărată n-ar fi putut fi debarcată la Pireu deoarece am supravegheat personal descărcarea. La Pireu, n-au fost debarcate decât automobile...

— Dar la Samothrace, domnule comandant ?

Dă din cap.

— Cu siguranță nu. Accesul la insulă este foarte anevoios și tocmai de aceea a fost ales vaporul meu... Pentru descărcarea lăzii, a fost nevoie să utilizăm mijloacele de bord pentru că nu există nici o macara pe insulă. Practic, nu există port, ci doar un fel de cheiuri...

Se așează mai bine pe pernă și-și agită indexul în sub nasul meu.

— Vă piedeți timpul, domnule comisar ! Pe cuvânt de onoare, afirm că a fost imposibil ca această statuie să fi fost debarcată din momentul în care a fost plasată la bordul vasului meu ! În concluzie, lada cea falsă a fost încărcată la Marsilia și, deci, substituția a avut loc în Franța !

Înțeleg că va fi de acum imposibil să-i smulg altceva.

— Toate urările mele de bine și de însănătoșire grabnică, domnule comandant, îi urez, înclinîndu-mă politicos.

Capitolul IV

ÎN CARE, VĂ ÎMBARC

Îl recuperăm pe Kessaclu, de pe culoar. Plăpândul interpret pare plin de o țâfnă caraghioasă ; gata să mă ia la refec direct în greaca modernă. Îi place să nu fie tratat ca o legumă pusă la uscat pe balcon. Bărbații, cu cât sunt mai scunzi, cu atât sunt mai explozivi.

— Aveți noutăți ? ne întreabă, în timp ce părăsim spitalul.

— Nimic, mă lamentez. Am ajuns chiar să mă gândesc la faptul că zeii din Olimp și-au bătut joc de noi, transformând-o pe măicuța „Victoria" în bloc de fontă...

— Aș putea să vă întreb ce intenționați să faceți ?

— Să vizităm Samothrace și vasul „Kavulom-Kavulos", îi răspund.

Kessaclu își dă cu părerea.

— Am pregătit un helicopter militar care să vă conducă direct de la Salonic în insulă.

— Bravo, organizați bine treaba...

Pinuche e scufundat în sine însuși. Se scaldă în propria sa lumină interioară. Ghicesc faptul că gândurile sherlockholmiene picură din biata sa materie cenușie, ca dintr-un vechi robinet cu garnitura uzată.

— La ce visezi, îl întreb pe fanat.

Își scarpină puțin lobul urechii, cugetă un timp și declară :

— Aștept să văd vaporul pentru ca să-ți dau dreptate !

Un adevărat mister ambulant și degringolant, acest Pinuskos !

— Nu poți să-mi spui imediat ?

— Încă nu, vreau mai întâi să mă edific *de visu.*

Ne întoarcem la aeroport. O banană volantă e acolo și ne așteaptă. Curând, survolăm Marea Egee. De data aceasta, onorabilul și vetustul meu confrate se abține să mă bată la cap. Pleoapele sale de batracian se închid meditativ. Ce frumoasă e gândirea umană în acțiune ! Ce spectacol mai nobil poate exista pe lumea asta, într-adevăr, decât un om în timpul acrobațiilor creierului său ? Cascada Niagara, marele Canion Colorado, esplanada Domului Invalizilor și cele două brațe în V nu sunt nimic prin comparație ! Cum atrage respectul un astfel de spectacol ! Cum impresionează ! Creierul Senectuții Sale pârâie, clocotește, gondolează, tirbușonează.

— După această primă mărturisire, care este senzația ta, nobil maratonist al deducției solitare ?

— Rămâne de văzut, afirmă cu prudență.

— Dar, totuși, iubită antichitate ?

— Într-adevăr, nu cred că „Victoria" a descins la Pireu.

— De ce ?

— Dacă toate operațiunile au fost supravegheate de comandant și dacă nici o ladă n-a fost debarcată, nu e

deloc posibil că statuia să fi fost scoasă clandestin de pe vas, având în vedere greutatea sa considerabilă...

— Ceea ce-ar vrea să zică...

— *Că, probabil, se mai găsește încă pe vasul „Kavulom-Kavulos“.*

Îmi privesc tovarășul, ajuns chiar prieten, cam în felul în care ar face-o un periscop atotvăzător.

— Îți imaginezi poate că a fost posibilă amplasarea acelui bolovan în vreun sertar cu cravate dintr-o cabină?

— Vreau să văd vasul înainte de continuarea acestei conversații, încheie el doctoral.

Imposibil să-i storci vreo declarație. Sfinxul e nimic pe lângă Pinaud. Toți Sherlockholmieni au cultul secretului.

Câteva ore mai târziu, amicul Kessaclu ne face să admirăm o imensitate de un albastru arzător. În depărtare, o pată ocru întrerupe conturul mării.

— Samothrace, ne anunță.

Cutia de conserve îi dă bătaie din toate puterile.

Contururile insulei se limpezesc. Pe măsură ce ne apropiem, distingem stâncile, șantierele arheologice, sanctuarul Cabirilor, țărmurile granitice și, un pic retrasă într-o buclă insuficient apărată de curenții Dardanelelor, o ambarcațiune albă, pe catargul căreia flutură drapelul grecesc. Adăugați la toate acestea un soare capabil să bronzeze chiar și o bucată de brânză, dâre de spumă argintie, reflexe de smarald, o vegetație luxuriantă și veți obține cea mai frumoasă reclamă turistică realizată vreodată.

— E frúmos, behăie sfinxul.

Biata sa mutră de culoarea pubelei este înfrumusețată de nobila lumină. În timp ce descindem din coaja noastră de plexiglas, radiosul pare iradiat.

— Aș muri să fac o baie, murmur.

— Mda, mă aprobă camaradul, păcat că nu sunt cafenele prin preajmă, mor de sete ! Trebuie că e interesant să-ţi petreci vacanţele aici pe un şezlong, cu o băuturică la gheaţă, alături...

O şalupă dansează în apele limpezi ale golfului.

— Ne va transporta la bord, ne avertizează Kessaclu.

Luăm loc în ambarcaţiune. Un marinar îmbrăcat în alb ţine cârma. Ne salută printr-o înclinare a capului (fiind vorba despre reputaţia lor, grecii nu mai fac pe nebunii) şi porneşte.

Ambianţa e estivală, e de vacanţă... Trebuie să fac un efort pentru a-mi aminti că mă aflu aici în misiune comandată. Şi ce misiune ! Regăsirea „Victoriei" din Samothrace !

„Kavulom-Kavulos" este înmuiat (până la linia de plutire) la un sfert de milă de ţărm. În câteva minute, ajungem la scara mobilă (destinată iniţial iniţiaţilor) şi ne căţărăm la bordul vasului. Secundul (devenit comandant datorită spitalizării superiorului său) ne întâmpină într-o uniformă albă, impecabilă care îi dă aerul unui proprietar de iaht. Cu excepţia mustăţii şi galoanelor, e alb din creştet până la tălpi într-un asemenea hal că pare una cu zidul.

E un bărbat de vreo patruzeci de ani, subţire, frumuşel şi cu gesturi armonioase.

— Fericit să vă fiu gazdă domnilor, ne spune în franceză.

Îi strâng lăbuţa şi mă întorc spre Kessaclu.

— Şi aici ne putem dispensa de serviciile dumneavoastră, stimate domn, îi zic. Puteţi deci să ne aşteptaţi pe şalupă.

Furios, umilit, ulcerat, asasinat, exilat, refulat, diminuat, expulzat, defecat, translatorul coboară iarăşi scara.

— Înainte de orice altceva, îi spun ofiţerului, ne-ar plăcea să vizităm cala...

— La dispoziţia dumneavoastră, domnilor.

Şi ne atrage în imediata apropiere a părnaiei. Cala e divizată, împărţită în două părţi, una mai mică decât prima, iar cea de-a doua, mult mai mare ca precedenta. Intrăm în cea din urmă. Încăperea e goală, fapt ce o face să pară şi mai mare. Mă face să mă gândesc la scena unui teatru, în absenţa decorurilor.

— Chiar aici era proptită „Victoria", ne spune ofiţerul, arătându-ne patru grinzi de fier prinse în podea. Lada a fost blocată între aceste grinzi metalice special fixate pentru a-i asigura statuii un echilibru absolut.

O reţea de oţel de care atârnă tije de fier. Marinarul de explică că, astfel, lada era prinsă ca într-o centură de siguranţă, literalmente ţintuită de vas.

— Am fi putut întoarce ambarcaţiunea cu fundul în sus fără ca statuia să se clintească, ne precizează.

Examinez sistemul de fixare, simplu, dar eficace. Chiar nu-mi pot imagina cum ar fi fost posibil în cursul călătoriei ca niște golănaşi să aibă posibilitatea materială să degajeze preţiosul colet, înlocuindu-l cu un altul. Greutatea enormă a „Victoriei" nu permite manevrarea ei fără scule sofisticate şi, în plus, ar fi trebuit ca o mare parte a echipajului să participe la operaţiune, ceea ce pare totuşi de neconceput.

— Câţi oameni la bord, întreb ?

— Treizeci şi patru, inclusiv ofiţerii.

Şi-a ridicat sprânceana stângă, ceea ce nu înseamnă la prima vedere că e înscris în partidul comunist, ci denotă din partea sa o anumită surpriză.

— Aţi angajat şi oameni noi în vederea acestui transport ?

De această dată, şi-a ridicat sprânceana dreaptă, ceea ce nu indică neapărat simpatia sa faţă de opoziţie, ci, mai degrabă, o sporire a surprinderii.

— Ce înţelegeţi prin asta ?

I-o servesc, rânjind suav ca pentru o reclamă-Colgate.

— Întrebarea mea e, cu toate acestea, foarte simplă. În momenul plecării spre Marsilia, aţi angajat noi marinari ?

— Fără îndoială, răspunse ofiţerul. Echipajele se fac şi se refac. Cred că a trebuit să angajăm câţiva oameni la Patras, înainte de plecare.

— Mi-ar plăcea să stau puţin de vorbă cu ei !

De această dată, ofiţerul îşi cască total gura, ceea ce vrea să nu vrea să însemne că ar avea polipi, ci că surprinderea sa a atins paroxismul.

— Nu pricep de ce, spune el, iar vorbele i se topesc într-un murmur, ca urmare, a faptului că pliscul este tot căscat.

I-aş răspunde că lipsa lui de înţelegere mă lasă la fel de rece ca : nasul unui câine, mâna unei femei, inima unui portărel, scula unui eschimos suferind de prostată, suvenirele profesionale din partea lui Paul-Emile-Victor, o pană de încălzire în galeria gheţurilor. Doar că eu sunt un băiat bine crescut (mulţumită Blédinei Jacquemaire) şi care reprezintă Franţa eternă pe un pământ străin. Sunt un vechi microbist şi de aceea când, în general, se văd goluri în partea grecilor, nu se fac ca la ei, ci ca la zei. (1)

— O simplă formalitate, evit eu explicaţiile.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, voi consulta jurnalul de bord !

Are okeiul meu.

— Vii şi tu, îl întreb pe Pinuche ?

Acesta stă în patru labe în celălalt capăt al calei.

---

[1] Nu c-ar face prea multe parale pe plan literar, dar amuză !

— O clipă, ne spune cu un glas tremurător, tocmai încerc să strâng anumite dovezi.

Stăpânindu-mi ilaritatea, îl urmez pe secund până în cabină. „Kavulom-Kavulos" este o ambarcaţiune modernă magnific echipată. Nu s-a omis nimic pentru confortul echipajului în general şi pentru cel al comandantului în (simplu) particular. Apartamentul său presupune : un salon cu vedere la mare, prevăzut cu sofale adânci ca nişte gropi marine şi cu un pian smiorcăitor ; un birou plin de cărţi (bridge şi tarot) şi împodobit cu o busolă, un sextant şi un compas (acesta din urmă, protejat de un geam deoarece comandantul care era miop şi-l băga cu regularitate în ochi) ; în fine, un dormitor, aranjat cu tot confortul, chiar şi cu un pat.

Ofiţerul mă conduce în birou. Evit s-o iau înainte deoarece a fi condus de un grec este întotdeauna un moment delicat.

— Luaţi loc, domnule comisar. Ce vă pot oferi ? Whisky, punci, porto ?

Cunoscând marnarii cum nu-i cunosc eu, mă grăbesc să optez pentru punci ceea ce-mi atrage un surâs satisfăcut.

Apasă pe o sonerie cu două butoane şi un *marinel* răsare ca din pământ. Personajul este destul de ciudat pentru a-mi capta atenţia. Mă întreb dacă e vorba de un matelot sau de o matelotă (un fel de ţipar care tremură din toate rotunjimile). E mititel, planturos atât de balcoane, cât şi la parter. Are ochii făcuţi, o idee de ruj pe buze, pantofi cu tocuri înalte, iar laţele sale sunt atât de lungi încât şi le poartă legate la spate cu o fundă de catifea.

— Sertekis, pregăştete-ne două punciuri, comandă mentorul meu, un pic abţiguit de alcool.

— Cu lămâie verde, iubitule ? uguie stewardul.

Comandantul face ochii mari la el şi-i răspunde. Are chef să-i răspundă de când l-a văzut pe Sertekis.

În timp ce matelotul operează, ofiţerul răsfoieşte jurnalul de bord. Parcurge încet paginile deoarece sunt scrise în întregime în greceşte ori, grec să fii din tată-n fiu, semnele acestui alfabet sunt greu de descifrat.

Se opreşte la cel de-al treilea alineat al paginii 126 şi murmură :

— Uitaţi ţeva aţi (ceea ce, în ciuda inculturii voastre notorii, aţi fi tradus prin „uitaţi ceva aici").

— Contrar estimărilor făcute de mine, ne spune, reiese că am angajat patru marinari şi nu şase.

— Numele lor, vă rog !

Recită :

— Fefissa, Sakapelos, Olimpiakokatris şi Tedonksikon.

— V-ar deranja dacă i-aţi convoca aici, rând pe rând?

— Deloc !

Sertekis, marinara cea frumoasă, ne serveşte două punciuri care ar provoca fisiuni nucleare chiar şi într-un camembert.

— Cetikcebon, înreabă el în greceşte, sclifosindu-se pe lângă comandant.

— Perfect, aprobă acesta.

Atunci, ofiţerul scrie datele marinarilor precitaţi pe o foaie de bloc şi o deleagă pe încântătoarea matelotă să-i convoace. Îl privesc pe Sertekis cum se duce. Ai zice că valsează ! Comandantul are ochii pironiţi pe şoldurile stewardului său. Pupilele sale marinate sunt pline de nostalgie. Îşi dă seama că-l observ, roşeşte un pic pe sub casketă şi şopteşte :

— Un mic mus fermecător...

Unii storc musul şi alţii mustul. (1)

— Îl foloşiţi în chip de ordonanţă ? îi arunc eu un colac de salvare.

— Chiar aşa, răspunde el uşurat.

Îmi este clar că această ordonanţă e mai degrabă un remediu ! Ciocnim şi, ca prin farmec, sunetul rezultat din întâlnirea paharelor provoacă apariţia neaşteptată a lui Pinaud. Dezmembratul pare scurtcircuitat : înţelegeţi prin asta că pleoapele sale sunt uşor ridicate şi că mustaţa îi atârnă mai puţin fleşcăită.

— Ce zici, Holmes, îl iau în tărbacă, treaba merge conform planului prestabilit de Conan Doyle ?

— Mai bine nici să nu-ţi pui problema, San-A, nici să nu-ţi pui problema !

— Povesteşte !

— E prematur, concluzionează ermetic. Aş vrea să-i pun o întrebare domnului ofiţer.

— Vă ascult, se înghesuie acesta.

Pinaud îşi drege glasul.

— L-am văzut pe comandantul Komtulagros la Salonic. La un moment dat, ne-a explicat că accesul la Samothrace este dificil pentru nave şi că, din această cauză, a fost desemnată să transporte „Victoria", ambarcaţiunea „Kavulom Kavulos". Ce e neobişnuit în asta ?

O sută de puncte pentru Hodorog. Întrebarea e pertinentă. Dacă Moşu' exagerează cu gânditul, mi-e clar că are ceva în minte.

— Ambarcaţiunea noastră îi aparţinea ducelui de Coquil-Saint-Jacques, răspunde ofiţerul, ca şi cum această revelaţie ar constitui o explicaţie.

— Şi atunci ? insist fără ca să mă tem că aş putea părea un ignorant.

---

[1] De acord, nu-i nimic de aranjat, dar pune creierul la treabă.

În trecere, aş vrea să atrag atenţia domniilor-voastre asupra interesului pe care ar trebui să-l acordăm ignoranţei. Prea mulţi oameni fac pe savanţii, pe telectualii, pe documentaţii când de fapt habar n-au de nimic (cu permisiunea dumneavoastră, îndrăznesc s-o spun). Există o întreagă gamă de oameni neinformaţi : dat din cap a înţelegere-pricepere, dresul vocii în manieră doctoral-savantă şi, mai presus de orice, capete de frază care-să-lase-să-se-înţeleagă-că ; două puncte şi deschideţi ghilimele : „Ei bine, să vedem... Este evident... Într-adevăr... Exact... Asta se-nţelege de la sine... Tocmai voiam să spun că..." asta..." Interlocutorii acestor măscărici inevitabil plonjează tot mai adânc în subiectul discuţiei, considerând că sunt înţeleşi, ără ca să-şi dea seama că, în realitate, recită un monolog. De fapt, omenirea este incultă, ignorantă ; este suprasaturată de sfertodocţi plini de aere care se străduie să dea senzaţia că ştiu totul şi care-şi imaginează în străfunduri că Diane de Poitiers era o actriţă a Franţei, Gershwin, o marmă de bujii, iar Savonarola, un ciclist de frunte. Dacă există onoarea de a şti, nu există dezonoarea de a nu şti. Ignoranţa nu e altceva decât o pagină albă pe care trebuie scris adevărul.

Comandantul se încruntă, unindu-şi sprâncenele stufoase.

— Nu ştiţi cine era ducele de Coquil-Saint-Jacques ?

— Ştiu doar că era bogat, savant, francez, catolic şi vaccinat, îi spun, dar în acest punct, biografia lui încetează pentru mine.

— Era pasionat de cercetări oceanografice, îmi declară interlocutorul.

— Ah, da, exclam (sincer, deoarece tocmai mi-am amintit acest detaliu). Nu e el cel care a fondat muzeul oceanografic Fouzy-les-Bains din Cantal ?

— Exact !

— Astfel, „Kavulom-Kavulos“ îi aparţine ?

— Da, în epocă, purta numele de „Porcuşorul zglobiu“. După moartea ducelui, ducesa l-a vândut armatorului grec Onisoikimalis şi a fost transformat în cargo.

Avariatul se-ntoarce la oile sale.

— De ce această ambarcaţiune se pretează mai bine decât alta la folosinţă în zona Samothrace ?

— Pentru că are fundul plat.

— Ca o tigaie, lansez eu năuc ?

— Exact, răspunde vizaviul meu, care n-a citit paragraful pe care l-am consacrat stupidităţii oamenilor ce vor să aibă permanent aerul de a fi „la curent“.

— Şi de ce este cu fund plat ? insistă Pinuchet.

— Pentru a facilita explorarea... Fundul vaporului era din fibră de sticlă de un tip special, aptă să suporte o presiune de 122 de unităţi bismutate pe milimetrul pătrat, în sensul lărgimii !

— Fantastic, decretează Bâiguitorul, care, nici el, n-a citit paragraful în discuţie.

— Şi asta nu-i tot, este prevăzut cu un sas cu mişcarea rectificată, care permite plonjeuri cu frecvenţă joasă.

— Ca să vezi, behăie Admiratorul. Apoi, curajos, întreabă :

— Pe scurt, asta consistă în ce ?

— Aţi vrea să vă arăt ?

— Bucuroşi, acceptăm.

Atunci, ofiţerul ne duce într-un colţ al ambarcaţiunii, situat între pupă şi pră, dar un pic mai la stânga. Ceea ce ne arată ne pare un fel de trapă. Sunt două obloane din oţel, ermetic închise.

— Alpha beta gamma delta epsilon ! îi strigă ghidul nostru unui marinar.

Evident, nevorbind greceşte, nu sunt în stare să vă redau traducerea acestei fraze, fapt este că marinarul ac-

ţionează un troliu. (Mişcarea e destul de obscenă). Panourile de oţel se îndepărtează încet. Ne aplecăm deasupra unui puţ, ale cărui străfunduri rămân scufundate în întuneric.

— În capăt, un alt panou culisează, ne explică comandantul, fapt ce le permite plonjorilor să coboare pe acolo.

Ne aplecăm şi mai mult. Trepte de fier sunt sudate de perete. Spre marea mea surprindere, Delectabilul se bagă în gaură şi începe să coboare.

— Unde te duci ?

— Să examinez, îmi răspunde vocea reverberată de adâncimi.

Mă întorc către ofiţer.

— Ziceaţi că vasul iniţial echipat pentru explorări a fost transformat în cargo. De ce, atunci, a fost lăsat acest sas ?

Se bosumflă.

— Pentru evitarea cheltuielilor. E uşor să faci o coajă d-asta de nouă, dar e greu să-i modifici structura internă. Cu atât mai mult, cu cât volumul utilizat de acest sas nu este foarte mare...

Puţul metalic amplifică zgomotul descinderii pinuşiene. Tălpile Deşeului râcâie metalul, iar suflul său seamănă cu cel al unui leu superb şi generos. În fine, ajunge la fundul sasului. Totul îmi joacă în faţa ochilor graţie luminiţei unei lanterne amărâte. Examinatonul este în plină acţiune. Îl las să „investigheze" şi mă întorc în vastele apartamente ale comandantului. Doi marinari reazămă culoarul în compania lui Sertekis.

— Iată-i pe Fefissa şi Sakapelos, comandanta mea, anunţă acesta din urmă. În ceea ce-i priveşte pe Tedonksikon şi pe Olimpiakokatris, vă reamintesc faptul că au fost debarcaţi la Pireu : intoxicaţie alimentară !

— Ah, la naiba, murmură ofiţerul.

Urmează să confrunte faptele cu datele trecute în jurnalul de bord.

— Efectiv, cei doi oameni au fost apucaţi de vărsături şi spitalizaţi în timpul escalei de la Pireu, cade el de acord.

Jurnalul de bord este ca salutul ofiţeresc : peste el nu se poate trece !

În mine, se află micul meu spiriduş care se zbenguie.

Închid uşa cabinei, ca să rămân singur cu marinarii. Sertekis este cel ce mă interpretează. Datorită lui, aflu că Fefissa şi Sakapelos, înainte de a fi fost angajaţi pe „Kavulom-Kavulos", au navigat împreună pe „Sibeletron", un petrolier cântărind zece mii de butoaie de barili. Ca urmare a unei imprudenţe a armatorului care a aruncat o ţigară aprinsă în rezervorul principal [1], au fost nevoiţi să caute de lucru în altă parte.

Îi întreb dacă îi cunoşteau pe ceilalţi mateloţi angajaţi în acelaşi timp cu ei şi-mi răspunse că nu. Actele şi recomandările lor sunt în ordine. Cei doi tineri par serioşi.

— Aţi participat la îmbarcarea „Victoriei", la Marsilia ? îi întreb.

Îmi răspund negativ ceea ce înseamnă că încearcă să mă plimbe.

— Dar la Pireu, aţi ajutat la manevrele de debarcare a încărcăturii ?

— Nu, declară Fefissa, noi, ceilalţi, suntem mecanici şi lucrăm în sala maşinilor.

De mi-ar fi spus mai devreme !

— OK, mulţam, îi concediez eu.

O mână mă pipăie pe şold. Constat cu o groază de nedescris că-i aparţine lui Sertekis.

[1] Erau asiguraţi de „Lloyd".

— Ai niște ochi minunați, îmi gângurește matelotul, ador francezii !

Ezit între a-i explica, în felul meu, că nu sunt ceea ce crede și a-l lăsa să creadă ce vrea. Pentru a preveni orice posibil atac, mă sprijin cu spatele de perete.

— Spune-mi, Sertekis, îi susur la urechi, ai niște ponturi apropo de Tedonksikon și Olimpiakokatris ?

— Cum adică, ponturi ? întreabă el plin de interes.

— De unde veneau cei doi ?

— Munciseră la bordul unui vas american, mă informează sufletelul.

— Aveți medic la bord ?

Fetița îș încruntă sprâncenele desenate ca ale unei păpuși de porțelan.

— Nu, dar șeful de echipaj suplinește rolul de infirmier...

— Aș vrea să-l văd...

Sertekis se apleacă spre mine, iar respirația sa parfumată îmi dă amețelii.

— Ești foarte pretențios, răutăciosule ! încearcă el să-mi reziste.

Mă întreb dacă-mi va fi posibil să mă abțin. Stoic, mă decid că da.

— Care este loțiunea după ras pe care o folosești ? îmi murmură el. Ce bine miroase !

— E ceva pe bază de esență de rahat.

Delicată, lasă să-i aluneca un colț al tricoului pentru a-și dezgoli umărul stâng. Nesățioasă ce e, musul. Iubitul vostru San-A începe, de această dată, să-și facă griji pentru mus !

— Hai, du-te să-l cauți pe șeful echipajului ! îl îndemn.

Privirea sa de căprioară rănită mă mustră. Se îndepărtează. Apare comandantul care tocmai se întreba unde am dispărut.

— Interogatoriul celor doi v-a luminat în vreo privință ? mă întreabă.

— Deloc !

— Ah, se lamentează ofițerul, ce ți-e și cu misterele astea ! Veniți să mai bem un punci !

Mă pregătesc tocmai să-i accept invitația, când un zgomot înfricoșător urmat de urlete ne împietrește. Alergăm către punte. Marinarii sunt strânși la intrarea sasului. Discută, gesticulează...

Mă strecor prin mulțime pentru ca să arunc o privire prin orificiu. În fundul puțului, e vizibilă doar lumina imobilă a lanternei. Imediat, încep coborârea scării de fier.

Ajuns în fundul sasului, îl descopăr pe Pinaud, fără cunoștință, căzut pe trapa care servește de planșeu. S-ar putea să aibă niște ciolane rupte. Respiră, dar e clar că habar n-are pe ce lume se află și că, în prezent, vagabondează prin lumea umbrelor.

— E mort ? răcnește ofițerul.

— Nu, găsiți o funie lungă pentru ca să putem să-l urcăm.

Îmi găsesc lanterna care, printr-o minune, nu s-a spart și-l examinez pe nefericitul meu prieten. Mi-e clar că ancheta s-a terminat pentru el. Are o rană urâtă la tărtăcuță și are o paloare de ceară sau chiar de tristă seară !

— Pinuche ! îl strig ușor. Ce nu merge, tăicuță ? *Nimic !* Liniște !

Mulțumesc lui Dumnezeu, frânghiile sunt aruncate înăuntru și zece minute mai târziu, amicul e întins pe pun-

te. I se introduce nişte rom pe gât, pe care-l suge cu lăcomia unui bebeluş căruia tocmai i s-a tăiat cordonul ombilical. Tataie e readus la viaţă de alcool. Holbează un vazistas plin de praf şi scoate un urlet de durere.

— Ce faci veche zdreanţă albastră ? Încerci să acţionezi de capul tău ? îl interpelez.

Pinuche e mai verde decât mărul băgat în botul unui purcel la tavă. Are spasme.

— Sufăr, horcăie.

Şi, tocmai, se arată şeful de echipaj pe care-l chemasem în scop personal. Trebuie să vă zic, fără a mai pierde o clipă, că-i vorba despre o şefă de echipaj. Am văzut eu multe la viaţa mea, dar asta le întrece pe toate.

Grăsun, cu nişte forme de bucătăreasă, cu plete legate cu o panglică, cu un posterior care se leagănă ca limba unei pendule, cu pleoapele date cu verde, cu sprâncenele date cu negru, cu o idee de ruj pe buze, cu cercei şi cu pantofi cu toc înalt. Nostim, vasul ăsta, nu găsiţi ? În cursul valoroasei mele existenţe, am învăţat să nu mă mai mir de nimic ; totuşi, trebuie să afirm că delirul acestui echipaj îmi taie răsuflarea. Şeful de echipaj se apleacă asupla lui Pinaud, îl pipăie delicat şi-mi comunică o chestie pe care Sertekis mi-o traduce imediat.

— Are o dublă fractură a piciorului, fractură a bazinului şi un traumatism cranian.

Pentru un debutant, nu-i rău deloc !

— E vreun spital la Samothrace ? întreb.

— Da.

— Atunci, ajutaţi-mă să-l duc acolo.

Este adusă o targă, gemătorul Pinuchet este întins pe ea şi, cu mari chinuri, este coborât la bordul şalupei pe care înnebuneşte aşteptând Kessaclu.

Sertekis și șeful de echipaj mă ajută. Primul susține piciorul rupt al Hodorogului, în timp ce al doilea îi curăță rana de la scăfârlie.

— Ce ți s-a întâmplat ? îl întreb pe vechiul meu tovarăș de arme.

Își scrâșnește proteza cu suspensie hidraulică.

— Tocmai urcam și, pe la jumătatea distanței, am pus piciorul greșit...

Închide ochii în care se citește suferința.

— Ghinion ?

— Da, închei eu pe un ton lugubru, curat ghinion !

Capitolul V

ÎN CARE, TREABA ÎNCEPE SĂ SE LEGE

Două pisicuţe, marinarii de pe „Kavulom-Kavulos". Şefa de echipaj îşi permite să-mi arunce ocheade printre genele-i lungi, în timp ce Sertekis se amuză să-mi mângîie lobul urechii.

Amabil din partea loc că-mi ţin companie în sala de aşteptare a spitalului din Samothrace, în timp ce un chirurg îl operează pe duiosul Pinaud.

Îmi spun că aş putea, eventual, să-i pun câteva întrebări şefului de echipaj cum avusesem, la origine, intenţia.

Dar nu-i chip să vorbeşti serios cu cele două zărghite. Sunt superexcitate de această recreaţie neaşteptată survenită în monotonul program de bord.

— Ascultă, inimioaro, îi spun lui Sertekis. Una şi cu una fac două ; gata cu joaca ! Spune-i iubiţelului tău să-mi răspundă căci altfel îmi veţi cunoaşte adevărata faţă.

Severitatea mea le mai aduce oleacă în simţiri pe cele două papiţoaice.

— Primo, zic, la bordul cărei nave americănești navigau Olimpiakokatris și Tedonksikon ?

Cu coada între picioare, se apropie și nepricopsitul de Keasaclu. Uitasem de ăsta. Îi arăt, cu un gest autoritar, ușa.

— Te-ar deranja să ieși și să verifici dacă și astă-seară soarele apune la vest ? îi sugerez.

A început să se obișnuiască să fie dat pe ușă afară. Nici măcar nu se mai revoltă. Trebuie să fiți de acord că era într-o situație nasoală, sărmanul. Să fie translator și să tot dea peste inși care vorbeau limba lui Molière la fel de bine ca mine, de exemplu, era o treabă care-l cam punea pe butuci. Iese cu un pas târșâit și nostalgic.

— Răspuns ? îi zic lui Sertekis.

Pipița îmi aranjează nodul de la cravată, și-mi netezește reverul.

— Erau la bordul lui „Noroc ție", mă informează.

— Ce mai e și prostia asta ?

— Un iaht aparținând unei bătrâne actrițe americane, Barbara Slip, o știți desigur !

— Dac-o știu ! Cine n-o cunoaște, poate doar voi n-o știți, gașcă de poponari. O glorie a filmului mut. Regina Hollywoodului ! Măritată de șaisprezece ori cu șaisprezece miliardari ! Când cinema-ul a început să ciripească, a trebuit să se retragă pentru că era bâlbâită. Timp de câțiva ani, a făcut pe Greta Garbo, învăluindu-se în mister (însă destul de transparent). Dar, la sfârșitul războiului, nu s-a mai putut abține și a comandat un film măreț stetoscopic în care făcea rolul unei bunici al cărei nepoțel e bâlbâit. Ca să nu complexeze odrasla, se impunea deci să fie bâlbâită și nu numai atât, toți partenerii de joc trebuiau să se bâlbâie. În franțuzește, filmul se numea ‚Je te le le" și a fost proiectat în exclusivitate într-un cinematograf al producțiilor mute.

Criticii n-au fost îndurători şi Barbara Slip, devastată, s-a retras definitiv din viaţa artistică.

— Cu ce se ocupa la bordul vasului „Kavulom-Kavulos" ? întreb, în continuare.

— Treburile obişnuite.

— Sunt simpatici ?

Îşi scutură capul în mod violent, având grimasa unui domn rugat să mimeze suferinţele produse de o vezică biliară înfundată cu pietre.

— Nişte brute, îmi mărturiseşte.

Coboară vocea.

— Cu puţină vreme în urmă, aţi întrebat pe cei doi marinari dacă au participat la încărcarea „Victoriei". Pot să vă spun că Olimpiakokatris şi Tedonksikon erau cei însărcinaţi cu manevrele din portul Marsilia.

Tresar.

— Hm ?

— Chiar aşa, miaună turnătoarea...

Revăd scena aşa cum era ea oferită de telejurnal. Steagurile şi însemnele greceşti şi franţuzeşti împodobeau puntea, iar intrarea în cală era umbrită de draperii în culorile celor două naţiuni.

În momentul în care preţioasa ladă se legănă în aer, văzduhul era plin de imnurile naţionale, şi toată lumea era în poziţie de drepţi... Cu excepţia marinarilor însărcinaţi cu respectivele operaţiuni !

Aţi fi siderati să vedeţi viteza cu care-mi lucra bibilica în momentul ăla ! Evrika !

— Când s-au îmbolnăvit cei doi marinari ?

Sertekis se întoarce spre şefa de echipaj şi traduce. Informaţia sosește categorică : au fost apucaţi de vărsături în ajunul sosirii la Pireu.

— Era grav ?

Infirmierul își dă cu părerea (ceea ce nu schimbă nimic în situația lui).

Intoxicație alimentară datorată consumului de conserve avariate. Li s-au dat medicamente adecvate, dar care s-au demonstrat ineficiente. A fost astfel constrâns să-l sfătuiască pe comandant să-i spitalizeze pe cei doi marinari.

— Deci, spun, n-au putut participa la descărcarea mașinilor ?

— Nu, pentru că ei înșiși au fost descărcați, glumește Sertekis care are un chef nebun să se distreze.

În capul meu, totul se face, se desface, se coagulează, dospește și pritocește.

— La ce spital au fost conduși ?

— La spitalul Konokos.

— Și, de atunci încoace, ați rămas fără știri despre ei ?

— Am avut altele mai bune de făcut, bate în retragere șmecherul (care trebuie că pierde mult timp cu înfrumusețarea).

— Bine, e momentul să vă întoarceți la bord, decid.

Sertekis începe să se smiorcăie. Nu admite această concediere puțin protocolară. În sinea sa, se aștepta la un banchet roman, cu o cină festivă, precum și cu serbarea Cultului Meu, lângă Partenon, la flaut. Și iată că în loc. să ne închinăm Venerei sau venericelor, îl expediez fără menajamente.

— Nu se poate să ne despărțim astfel, protestează el, înconjurându-mi gâtul cu brațele sale rotunjoare.

— Nu, suspin, n-o să ne despărțim așa !

Și ca să i-o dovedesc, îi ard un genunchi în părțile moi. La început, e posibil să-i fi plăcut, dar, dintr-o dată, îl văd că se face plumburiu și că se încovrigă.

Îi lipesc vreo două scatoalce şi-i reglez culorile. Mă omoară cu privirile.

Şeful de echipaj îmi cere explicaţii. În greceşte, *ofkors*. Cum nu-i vorbesc limba şi n-am nici chef să încerc măcar, îi răspund cu pumnii. Astfel, n-o să mai fie nevoit să-şi picteze obloanele cu verde. Cu ochelarii de soare oferiţi de mine, garantat, va trebui să-şi înmoaie lampioanele vreo opt zile, în muşeţel. Împing veselul tandem, către uşa în cadrul căreia se belcoşează cetăţeanul Kessac.

— Condu-le pe aceste frumoase marinăriţe până la cuibul lor şi încercaţi să nu vă lăsaţi violat, pe drum ! îi zic traducătorului.

— Noutăţi ? îşi permite.

— Nu, drăguţă, mint. Nu întrevăd nimic !

Kessaclu dă din umeri şi le face semn marinarilor să-l urmeze. Devenit o adevărată trestie gânditoare, mă întorc în sala de aşteptare. Uşa blocului operator se deschide şi Vechitura îşi face apariţia la orizontală, pe un car alegoric. Odată reduse fracturile (1) la acelaşi *numărător* şi odată scăpat de suferinţă, cu ajutorul analgezicelor, dragul de el arbora în sfârşit un chip destins. Îl însoţesc până în camera sa. Pe când străbăteam culoarele, mi se adresează.

— Am să-ţi împărtăşesc lucruri interesante, San-A.

— Poate că şi eu, îi răspund.

— Cercetările mele în cală şi în sas au dat roade.

— De calitate ?

— Pozitiv ! murmură ciobănaşul din Alpi.

Bravul Pinuche tumefiat, sfărâmat, dislocat, fracturat, facturat, crăpat, fragil, febril, flagelat, flagelant, bâţâit, flanelat, vestejit, flectat, spart, dezarticulat, dezosat, fă-

[1] Ca să reduci o fractură, o pui într-o oală cu apă o laşi să fiarbă, la foc mic, până când e complet redusă.

rămiţat şi, totuşi, intact în viaţa profesională. Constant ! Mulţumit ! Aprobator ! Bucăţele, dar în armonie ! Dezmembrat, dar puternic ! Plin de resurse şi de surse ! Un adevărat curcan, cu pintenii zornăitori !

Un infirmier samothracian îl transbordează din carul de luptă, în pat.

— Crezi că voi rămâne aici blocat mult timp ? se lamentează îngrijorată Vechitura.

— În câteva zile, o să te repatriez, îi promit.

— Aş vrea un plan şi o bună documentaţie asupra insulei Samothrace.

— Pentru ce ?

— Trebuie că mai sunt încă vestigii care aşteaptă să fie descoperite ! Mi-ar plăcea să-mi folosesc spiritul deductiv pe tărâmul arheologiei. Eu un domeniu care...

— Un compartiment de nefumători, i-o retez, vorbeşte-mi un pic despre descoperirile tale.

— Ah, da !...

Îşi aranjează perna şi-şi umezeşte buzele cu limba.

— Primo, examinarea calei, ierarhizează.

Îşi ia o pauză, asemenea unui om a cărui garderobă este sărăcăcioasă şi este, deci, obligat s-o menajeze.

— Imaginează-ţi că am descoperit într-un colţ al acesteia o anumită cantitate de rumeguş.

— Şi atunci ?

— Atunci, reiese că s-a făcut oarece tâmplărie în cală, deduce Sherlock-Pinaud. Trebuie să fii totuşi de acord că acesta nu este deloc potrivit pentru o astfel de activitate.

Fosila îmi arată haina agăţată pe umeraş.

— Am luat o mostră din rumeguşul cu pricina, se află în punguţa mea cu tutun, după cum am luat şi nişte cuie strâmbe, pe care le-am găsit în acelaşi loc. Înar-

mat cu aceste preţioase descoperiri, îşi continuă ţapul discursul, ar trebui să te duci ca să examinezi lada debarcată pe insulă. Dacă rumegușul provine din lemnul lăzii şi dacă respectivele cuie se potrivesc, înseamnă că falsul ambalaj a fost construit la bord...

Trebuie să recunoaşteţi că Pinuche devine pasionant ! Materia sa cenuşie e numai fosfor în stare pură.

— Secundo, examinarea sasului, nu se lasă amabilitatea personificată...

Se strâmbă de durere în clipa în care îşi aminteşte de căzătura pe care a servit-o.

— Ai idee de ce am căzut ?

— Mi-ai spus-o chiar tu : ai ratat o treaptă.

— Mda, am călcat strâmb, deoarece examinam peretele sasului aflat vizavi de scară. Erau urme proaspete de zgâriere pe suprafaţa ruginită a metalului. Şi planşeul sasului care este mobil, dacă n-ar fi aşa, n-ar fi un sas, a fost folosit recent, fapt demonstrat de ungerea şinei pe care culisează.

Mă aplec asupra patului şi-l mângîi duios pe frunte.

— Ascultă, bătrâne, îi zic, confirmi treptat ipoteza pe care o bunghisem eu. Acum ştiu cum s-au înfăptuît atât stupefianta substituire, cât şi debarcarea „Victoriei".

Genele sale soreliene prăpădite, amărâte, jalnice şi mizericordioase se zbat asemenea aripilor unei păsări înnebunite de prezenţa unui motan în colivia sa.

— Adică, suspină, eşti mai tare !

— Îţi sunt superior, precizez, ar fi imoral să mi se dea, la sfârşitul fiecărei luni, un plic mai bine garnisit decât ţi se dă ţie, fără ca eu să mă demonstrez măcar o ţârâ mai capabil decât

E un supus şi, deci, admite. Resemnarea, asta-i forţa lui Pinaud. O forţă negativă, dar care-l duce departe pe calea stoicismului. Se înclină în faţa convenienţelor, în

fața mormântului Soldatului necunoscut, precum și în fața șefilor săi. N-ar avea niciodată îndrăzneala să conteste valorile consacrate. Crede în justiție, în bancnote, în fidelitatea femeilor și în publicitatea ziarelor.

— Iată, îi explic. Cel puțin doi mateloți de pe „Kavulom-Kavulos" sunt amestecați în lovitură. Ei sunt cei care, la Marsilia, au săvârșit îmbarcarea „Victoriei" of Samothrace.

Locul era plin de banderole și de drapele. În timp ce macaraua portuară ridica pachidermul, erau intonate imnurile naționale și se prezentau onorurile. Cei doi pezevenghi au făcut în așa fel încât lada să nimerească în deschizătura sasului acționat de ei și care se află lângă deschizătura calei.

— Cele două fose sunt despărțite de cel mult trei metri. Ceremonia a captat atenția tuturor celor de față. În prealabil, amicii noștri asamblaseră pereții unei lăzi în cală, fapt ce explică urmele de tâmplărie despre care vorbești... O înscenare abilă ! Poate cea mai abilă de când cu furtul trenului poștal englez ! Particularitățile vaporului au fost exploatate în mod admirabil. „Kavulom-Kavulos" a fost ales tocmai pentru aceste particularități și datorită lor a putut reuși și lovitura !

— Fantastic ! exclamă perplex Pinuche.

— Apoi, n-au avut decât să aștepte până la Pireu unde au acționat mecanismul sasului și-au dat drumul „Victoriei" în portul cu pricina.

— Îi cunoști pe cei doi tipi ?

— Am datele lor. Șireți, au făcut pe bolnavii pentru ca să fie debarcați la Atena. N-aveau de ce să mai piardă timpul la bord și n-aveau nici un interes să fie de față în momentul descoperirii furtului.

— Ce intenţionezi să faci ? mă întreabă Prăpăditul.

— Să iau legătura cu spitalul Konokos ce să dau de urmele celor doi şnapani şi apoi să alertez poliţia elenă care să investigheze în port pentru ca să afle cum şi când s-a procedat la pescuirea „Victoriei“ !

Pinaud are ochii umezi. Dă din mâini ca un apucat.

— Victoria, bâiguie, Victoria, San-A., îţi aparţine deja !

Capitolul VI

ÎN CARE, ÎNCEPE VÂNĂTOAREA DE OAMENI

Comisarul Kelecchimos e atât de prins de ceea ce-i povestesc încât a uitat să mai aştepte ca piticul să-i traducă şi se grăbeşte să-şi dea cu părerea, să aprobe în tăcere, să respingă anumite aspecte, să dea din cap a nu sau să dea din cap a da. L-am surprins cu bicicletele călare pe nas şi n-a avut prezenţa de spirit de a şi le scoate. I-am luat maul, fără ca să-i vorbesc despre marinarii implicaţi, rezervându-mi satisfacţia de a pune mâna chiar eu, pe cei doi domni.

În pălăvrăgeala mea, îi relatez despre sas, despre cală şi îi explic modul ingenios în care „Victoria" a fost debarcată în portul Pireu.

— Sunteţi sigur de ceea ce susţineţi ? întreabă la sfârşit. Kessaclu.

— Perfect sigur, iubite confrate, cu acea convingere capabilă să mute şi munţii. O mostră de rumeguş precum

și câteva cuie au demonstrat că lada ce conținea greutatea din fontă a fost executată în interiorul vaporului.

— După părerea dumneavoastră, comandantul Komtulagros ar fi și el implicat în această tărășenie ?

— Nu neapărat ; sunt chiar tentat să-l consider inocent. Dimpotrivă, el însuși înclină să creadă că mai mulți membri ai echipajului său au dat lovitura.

— Chiar dacă „Victoria" nu mai e în portul Pireu ?

— Chiar dacă nu mai e, asta nu înseamnă că nu a fost, anunț sentențios. V-aș fi extrem de recunoscător dacă ați face o anchetă minuțioasă pentru a afla dacă au fost văzuți scafandri la lucru în zonă, după escala ambarcațiunii „Kavulom-Kavulos". Această operațiune de dragare este imposibil să nu fi atras atenția asupra sa deoarece a presupus o participare mecanică și umană importantă.

Comisarul se aruncă asupra tuturor aparatelor din birou. Le Împroașcă toate ordinele de care este capabil. Este dat semnalul de începere a bătăliei.

— Tocmai am alertat brigada maritimă, mă anunță colegul. Eu însumi mă voi ocupa de conducerea operațiunilor. Veniți cu mine ?

Mă destind, privind pe fereastră. Noaptea a căzut fără ca să i se întâmple ceva rău ; luminile strălucesc peste tot. Pe colina sa, Acropole luminat cu mult rafinament savant pare suspendat pe cerul de catifea.

— Mă veți scuza desigur, îi spus, sunt mort de oboseală și trebuie să-mi găsesc un hotel.

— Nu va fi nevoie, se repede, el în grecește, vă voi rezerca un apartament la „Baupolos", iar Kessaclu o să vă conducă acolo.

Îi face un semn inteligent interpretului, pe care acesta îl interpretează așa cum trebuie. Strângeri de mână...

— Odihniți-vă ca lumea, dacă se vor ivi noutăți, vă voi comunica, îmi spune Kelecchimos.

*
* *

„Baupolos Palace" este un stabiliment de primă mână, cu apă caldă, hârtie igienică satinată și vedere asupra palatului regal. Un hamal într-o livrea albastră ca noaptea îmi cară cu greu, solemn, periuța de dinți, pe culoarele vătuite. Aici, mocheta este atât de groasă încât nu este întreținută cu aspiratorul, ci cu aparatul de tăiat iarba. Pe pereții acoperiți cu o catifea de mătase, atârnă câteva icoane care-l reprezintă pe sfântul Glomifugos în diferitele perioade ale vieții sale pliduitoare. Îl vedem îngrijindu-și surioara, bolnavă de rujeolă, apoi, hrănind papagalul bunicii sale, luând temperatura bolnavilor, îmbucând ceva cu leproșii, respingând avansurile unei curve, spălând picioarele unei fecioare cam purii, trăgând vin la sticle în beneficiul ospiciilor, reparând bicicleta sfintei Gâdilicioasa Nespălată și dichisindu-i jilțul Preafericitului Tulandlos IV. Ultima imagine, îl reprezintă suportând supliciile și pronunțând ultimele sale cuvinte care au fost : „Să-i arăți capul meu ierarhului, merită". Pe scurt, e frumos, e măreț, e maiestuos, e aurit, e edificator. Emoționează, convertește, ortodoxizează.

Odată ajuns în pătrățelul meu, mă reped la telefon și cer urgent un whisky dublu într-un pahar simplu. După care, mă dezbrac și-mi ofer un duș rece ca gheața. Mă cremuiesc un pic ca să-mi redobândesc supleța pielii și nu-mi rămâne altceva decât să-mi sorb whiskyul pentru ca să mă simt nou ca scos din cutie și gata de atac.

Decent, cu simțurile satisfăcute, deschid iarăși. Evit ascensorul pentru a mă dedica scărilor. O mică idee nu-mi dă pace ; Și se demonstrează justă : Kessaclu stă pe hol, ascuns după o plantă ornamentală, fără să scape din ochi lifturile care urcă și coboară alternativ și vertical. Pot să-l ocolesc doar dacă o iau pe scări. Repede, mă întorc și folosesc telefonul de pe culoar.

— Domnul Kessaclu care, în prezent, se află pe hol, ar putea fi chemat la cabină ? întreb.

Mi se spune să nu închid. Aud un semnal. Kessaclu țâșnește din ascunzătoare și galopează către fundul holului. Este momentul să acționez. Mă reped pe scară și, ulterior, ies în goană din hotel.

Din fericire, sunt staționate în fața hotelului câteva taxiuri.

Spitalul Konokos ! cer.

*
* *

Mă știți doar. Acționez instinctiv. Sunt un senzitiv, un impulsiv. Ghicesc ce se va întâmpla puțin înainte ca să nu se întâmple. Eh bine, pe când mă îndreptam spre spital, ceva mi-a ciripit în bibliotecă și am știut că cele două păsărele au zburat din colivie. Într-adevăr, o funcționară de la Registratură îmi revelează în engleză deoarece în franceză nu știe să spună decât „drugstore, water-closet, snack-bar, tea-room și hamburger-steak" că numiții Olimpiakokatris și Tedonksikon au părăsit clădirea în ziua următoare internării lor acolo. Aflând ceea ce deja prevedeam, cer să stau de vorbă cu doctorul care i-a îngrijit. Din fericire, mai este încă în spital. Este un june intern care tocmai se deghizează în extern deoarece e în costum de oraș. Atletic și simpatic, băiatu'. Își amintește foarte

bine de marinarii de la „Kavulom-Kavulos". Un surâs ironic îi luminează chipul bronzat. Vorbeşte franţuzeşte fapt ce măreşte şarmul său natural.

— Am avut impresia că e vorba despre doi impostori, îmi spune.

— De ce, domnule doctor ?

— Faimoasele lor vărsături proveneau dintr-o ingerare masivă de ipecă. Presupun că doreau să schimbe vasul şi-au găsit acest mijloc...

Ia te uită cum se completează în mod fericit micul meu puzzle, nu-i aşa, dragii moşului San-A. ? Acum, după ce v-aţi mai maturizat şi v-aţi eliberat de toate prejudecăţile, sper că vă daţi seama că distinsul comisar e genial.

Îi mulţumesc doctorului şi-mi frec temporalul doar cu două degete, ca să le economisesc pe celelalte. Îmi e clar acum că va trebui să-i povestesc totul confratelui, înainte ca să-l determin să pună poliţia pe urmele marinarilor.

Ar fi prea temerar din partea mea să încerc să-i prind singur, în această ţară în care nu cunosc pe nimeni şi, în plus, nu ştiu nici limba.

O să i se pară bizar lui Kelecchimos faptul că întârzii atât de mult. Aş vrea dreptul, mai curând, să mănânc decât să le văd mutrele acre. Nu pot totuşi să-i evit. Am misiunea de a recupera „Victoria" şi n-am dreptul ca, din cochetărie profesională, să frânez activitatea poliţiei elene. Asta-i ce-i umflă prin cap lui San-A, drăgălaşilor.

Mă simt privit din spate şi mă întorc. Observ privirile umezi ale funcţionarei de la Registratură. O amuză faptul că meditez în picioare pe ştergătorul aflat în faţa registraturii. Îmi surâde, iar eu, la rândul meu, politicos, îi arăt cele treizeci şi două de lopăţele îmbrăcate în scăunele tapiţate cu email. Nu trebuie să laşi niciodată o doamnă să-ţi surâdă fără ca să-i răspunzi la fel, cu atât mai mult

cu cât nu-i deloc rău fabricată această ateniană. Are corpul în formă de S, majusculă cu basculă. Îmi place.

Remarc că, de acolo, din spatele geamului unde este locul ei, poate vedea pe oricine intră în spital.

— Scuzați-mă, pornesc iarăși ofensiva, dar poate i-ați văzut plecând pe marinarii în chestiune, nu ?

Îmi confirmă.

— Au plecat pe jos ?

— Nu, cineva îi aștepta într-o mașină.

— Era deci știută ora la care vor ieși ?

— Telefonaseră puțin mai devreme.

Mă apropii de ghișeul de lemn lustruit. Surâsul meu se face din ce în ce mai învăluitor și văd cum părul i se zbârlește. N-aveți idee ce efect produc asupra femeilor când le aplic dispozitivul meu de farmec, numărul 22 bis.

— Ești frumoasă ca însăși Grecia, îi gânguresc.

Aș fi preferat s-o duc cu zăhărelul pe franțuzește, unde repertoriul meu e mult mai perfecționat. Cu toate acestea, obțin efectele dorite. Fata, din palidă ca ceara, devine rumenă ca un bujor.

— Mulțumesc, răspunde.

Aplic doar politica „dă-mi ca să-ți dau". Exemplu : îți susur formule de extaz, dă-mi pontul pe care-l aștept.

— Povestiți-mi, încântătoare doamnă...

— Ce ? (În realitate, pălăvrăgește în englezește, deci, spune „what").

— Domnul care-i aștepta pe marinari...

— Era o doamnă...

— Ce spuneți ? mă aprind eu.

— Și chiar una tânără... Blondă... Bine îmbrăcată... Avea șofer... Mașina ei era un Rolls...

Pufnesc în râs. Ea nu pricepe, iar eu mă reține s-o lămuresc. Dar cum față de voi n-am secrete, gașcă de destupați la minte ce sunteți, am să vă împărtășesc motivele

ilarității mele. Mai întâi, socotesc caraghios faptul că doi simpli marinari sunt așteptați de o cucoană care are în posesie un Rolls și un șofer, iar apoi și mai mult decât orice, mă gândesc la emblema mașinilor Rolls-Royce și care nu este alta decât „Victoria din Samothrace" ! Nu este altceva decât o reproducere a acestei statui, dacă vă mai amintiți !

Încetez să mai hihăi atât și să mă împăunez deoarece îmi dau seama că mai sunt multe de aflat.

— Vă amintiți numărul de înmatriculare al mașinii ?

— Câtuși de puțin ! protestează ea.

— Așteptați o clipă, îmi spuneați cu puțin înainte de a părăsi spitalul, unul dintre marinari a telefonat...

— Da.

— Cui ?

— Cui ? Centralistei, desigur, mă informează frumoasă Elenă (care nu mă ia totuși drept un tâmpit).

Acestea fiind spuse, îmi arată o damă grasă băgată în dosul unui geam vecin. Persoana cu pricina are pe cap căști de ascultat și bagă fișe roșii în găuri negre.

Mă aplec spre nostima mea interlocutoare.

— Dacă-mi obții numărul pe care l-a cerut marinarul, comoara mea, îți ofer o cină elegantă la sfârșitul programului...

Dintr-o dată, rumeneala de bujor se transformă în tr-o albeață de perete.

— Sunt logodită, obiectează.

De fapt, răspunsul nu este o obiecție decât pentru ea. În nici un caz, n-ar constitui o obiecție pentru mine.

— Urmează să vină să te ia ?

— Își face serviciul militar.

— Dacă îmi arăți scrisorile lui, ți-aș putea analiza grafologic caracterul și asta ar ptuea să-ți fie util.

Pe loc, albul devine roz.

— O să încerc totuşi să vă fac rost de această informaţie.

Trece în celălalt acvariu, în care doamna cu cască continuă să branşeze voci la trompele lui Eustachio. O văd cum parlamentează pe gingaşa don'şoară. În plan general, ea e tot ce nu-i rău, prea rău şi, în plus, tot ce e destul de bun !

Volumul este distribuit mai ales în părţile voluminoase, iar bazinul mistifică bazinul Aquitaniei. Capul nu e deplorabil, nicidecum. Brună, bronzată, privirea limpede, gura bine conturată... E totuşi caraghioasă viaţa. Uitaţi-vă la mine cum stau armonios şi toate celelalte. Şi totuşi ? La urma-urmei, ce e o mutră ? Doi ochi gelatinoşi ! Două nări, o gură ; altfel spus, găuri, nimic altceva !

În concluzie, oamenii îşi consacră viaţa găurilor. În timpul existenţei, gravităm în jurul orificiilor mai mult sau mai puţin curate. E impotentizant să gândeşti în detaliu astfel de lucruri.

Eh bine, cele două fete discută... Dar aveţi puţintică răbdare, vreau să vă mai spun ceva. Ştiţi bine că-mi place să vă împărtăşesc ideile care mă preocupă. Mă apucă uneori în timpul zilei. Sunt pe cale să mă adresez contemporanilor mei (foarte con şi foarte temporani), şi, brusc, îmi zic : „Ar trebui să le vorbesc de asta şi de ailaltă tovarăşilor mei de lectură. Ar trebui să-i fac să remarce trucul cutare sau cutare, precum şi să meditäm împreună asupra unui asemenea subiect... Ah, mă apucă iar, aş vrea să vă vorbesc despre Noul Val şi despre mişcarea YeYe. Trei cuvinte, doar pentru a spune... Îmi amintesc, la plecare, cum au fost salutaţi tinereii acestor mişcări. Ridicaţi pe scut, în masă ! Au arătat că sunt daţi dracului ! Negau evidenţa ! Este maniera struţească de a conjura pericolul. Depuneau mărturie despre modul în care această masă de inşi minori urma să distrugă cinema-ul şi music-hall-ul.

Regizorii adulţi îşi ridicau umerii neputincioşi şi vânzătorii de siropuri răsuflate îşi ridicau neputincios umerii neputincioşi. Tinereţea cea turbulentă urma să calce totul în picioare, să dezguste publicul, să ruineze magnaţii, să slăbească însăşi Franţa !

Aceşti puşti neobrăzaţi nu erau altceva decât nişte excremente care nu se căiau de nimic. Nişte pustule ! Nişte excrescenţe demne de a fi ablaţionate ? Să fie băgaţi la puşcărie până când mătură pământul cu barba. Să le fie luate electronicele din mână, aşa cum este luată cutia de chibrituri din mâna copiilor prea neastâmpăraţi. Să fie luate măsuri de salubritate publică ! Asta cerea opoziţia ? Asta reclama ! Asta implora din partea guvernului ! Asta voiau pompieriştii şi demnitarii cu maşini ultimul tip. Asta era pe buzele tuturor celor mari ! Dar Noul Val a continuat să-şi vadă de treabă, ca şi mişcarea YeYe, dealtfel. Şi timpul a trecut. Şi acum, pontifii suverani au devenit suverani poncifi !

Filmele lor seamănă cu redingotele, iar cântecele lor seamănă cu melodiile lui Pierre Dupont ! Nu se prinseseră că era ireversibilă ascensiunea sugacilor. Tinerii i-au tocat urgent pe cei vâstnici ! Acum nu se mai supără nimeni în legătură cu Noul Val. Godard, Truffaut, Resnais, Enrico nu mai pot fi negaţi. Iar detronaţii mor de oftică, în faţa microfoanelor lor debranşate, văzând cum YeYeiştii fac săli pline de Olympia şi cum au făcut din înregistrarea de discuri, a doua industrie franceză. Bravo lor ! Nu ai voie să te închizi într-o generaţie ca într-un buncăr. Altfel, s-ar putea să te trezeşti strivit între două generaţii. Bravo, tinerilor ! Ah, frumosul torent impetuos ! E minunat cum desţelenesc ogorul pietrificat al politicii cu idei noi, cu forţe noi, cu o întreagă forţă a noului.

Terminat !

Centralista răsfoieşte un caiet cu muchie spiralată, metalică.

E plină de bunăvoinţă, mustăcioasa. O privire asupra lui San-Antonio a fost suficientă pentru ca zelul să i se declanşeze.

Îşi umezeşte indexul, întoarce paginile, examinează notiţelie. O văd cum îşi dă cu părerea. Mâzgăleşte ceva pe o bucată de hârtie. Dulcea mea funcţionară de la Registratură se întoarce scânteietoare ca o stea.

— Am găsit, îmi spune. Iată !

Luând hârtiuţa pe care mi-a dat-o îi prind şi mânuţa.

— Ai câştigat, frumoasă zână, îi spun. Îţi datorez o cină. La ce oră termini programul ?

— La miezul nopţii, îmi dezvăluie.

— Atunci, îmi voi permite să vin să te iau !

— Nu aici, trebuie să trec pe-acasă ca să mă schimb.

— Unde ar fi mai bine să ne întâlnim ?

— La restaurant.

— Alege locul, pot cheltui o avere cu tine.

— Cunoaşteţi „Plaka" ?

— E un prieten ?

Asta o face să râdă.

— E un cartier din Atena. Asemănător cu Montmartre. Există un restaurant care se numeşte „Bodaninos", cunoscut de toţi şoferii de taxi. Ne întâlnim acolo, la ora unu dimineaţă.

Am impresia că a ascuns amintirea logodnicului într-un buzunăraş al slipului, iubiţica asta, voi nu ?

— Pe curând, îngeraşule, înregistrează tot, aşteptând ca eu să te înregistrez.

Capitolul VII

ÎN CARE VÂNĂTOAREA DE OAMENI DEVINE HĂITUIREA UNEI FEMEI

Părăsind spitalul, îmi spun că am omis s-o întreb care-i este prenumele. Îmi promit să umplu această lacună, mai târziu.

Intru într-o bodegă ca să beau un gât de vin alb. Mi s-a vorbit mult despre el. Îl găsesc atât de scârbos încât îl sfătuiesc pe barman să şi-l bage undeva. Mă arunc asupra cărţii de telefoane. Adapă mai puţin, dar e şi mai puţin greţoasă. Pornind de la numărul dat de centralistă, îmi este relativ uşor să aflu numele şi adresa abonatului respectiv. La Atena, la San-Francisco, chiar şi în Patagonia, procedeul rămâne acelaşi. Obţin următorul pont : abonatul este Dimitro Polis, 41, Piaţa Regelui Krados I. (1).

---

1 Krados Întâiul este monarhul care va elibera Macedonia de sub jugul perşilor şi-i va face pe aceştia să sfârşească în butoaie. În urma unei curioase inversiuni (destul de răspândite la greci) a rezultat expresia : să bagi butoaiele în perşi !

O rablă mă duce până acolo. Adresa se află chiar în cartierul rezidențial. Ceasul meu de mână îmi semnalează ora zece, iar locul este foarte liniștit. De-abia dacă pot fi auzite ecourile atenuate ale emisiunii lui Guy Luxor, „Inter-Ruine". Vile înconjurate de grădini grecești (1) se succed în jurul palatului regelui Kredos Întâiul.

Este înțesat de ambasade într-un colț și de îmbrățișări pe sub palmierii locului deoarece amorezii se-mperechează cu plăcere în acest loc discret.

Numărul 41 se află exact acolo unde trebuie să fie, adică exact între 40 și 42 (fetiță). Numărul delimitează o construcție în stil bizantino-helicoidală cu aporturi oricterope. Este imensă, cu coloane, din ipsos, dotată cu un peron dublu și cu o fântână. La urechile mele ajunge rumoarea conversației și observ că un șir de mașini sunt parcate de-a lungul aleii. Trebuie că e o recepție la creșa cetățeanului Dimitrio Polis. Efectiv, în spatele draperiilor, mișună tot felul de umbre.

Dar mă știți ! Nu sunt eu genul de amărâștean care să se perpelească fără a putea lua o hotărâre.

Cu un gest sec, îmi reajustez nodul de la cravată și trec de grilaj cu atât mai multă ușurință, cu cât poarta se deschide singură. Cu un pas, vioi, parcurg peronul. Deliberat și cu ajutorul propriului meu index, apăs pe butonul soneriei. N-aud sunetul soneriei, dar, totuși, funcționează undeva în profunzimea unui birou deoarece, în scurtă vreme, și-a făcut apariția un chelner-pinguin. Un biet demonetizat, cu o coamă de lațe albe, o proteză care-i face figuri și mănuși glacé. Mă cântărește cu un ochi viligent.

— Eu sunt, îi spun sperând că nu vorbește franțuzește.

---

[2] Seamănă cu cele franțuzești, doar că sunt grecești ! S.-A.

Habar n-are de limba mea maternă, crede că tocmai mi-am declinat identitatea, se înclină şi mă introduce (E grec, să nu uităm.) într-un salon la fel de vast ca şi expoziţiile de la Versailles.

E oarecare fast, credeţi-mă. Domnii sunt în smoking, iar gagicile sunt acoperite mai mult cu bijuterii decât cu veşminte. Aceşti oameni prezentabili sunt repartizaţi în mici grupuri ce flecăresc. Puriii stau tolăniţi pe canapele, tinerii se hârjonesc şi diverşi devorează bufetul. Câteva priviri iscoditoare mă defrişează, dar, în ansamblu, trec mai curând neobservat. Pare o reuniune a snobăriei ateniene. Tipii ăştia par genul care le comunică similarilor, în clipa în care un intrus îşi face apariţia : „Nu e din clasa noastră, dragă".

Încep să dau târcoale bufetului ca să şterg amintirea vinului prost de mai devreme. Nu-mi place să-mi simt bolta palatină cuprinsă de arşiţă. Îi arăt barmanului o sticlă de whisky şi îi fac semn să-mi servească porţia pentru adulţi. Cu paharul în mână, încep să mă plimb prin salon. E uluitoare uşurinţa cu care te poţi prezenta celor din high-life. Cu cât sunt mai bogaţi, cu atât sunt mai dezinvolţi. E dificil să te prezinţi celor săraci. Ăştia deschid uşa cum parcimonie, fără a scoate lanţul de siguranţă. Cele două camere pe care le au, şi le apără cu feriocitate, ca pe un bastion, ori de câte ori vine cineva să le ceară cu împrumut almanahul, sau ochelarii bunicului... N-au încredere, bieţii de ei. Au fost prea exploataţi, prea înşelaţi, se tem.

În high life, totul e prea mare, prea numeros şi prea politicos pentru ca să nu ai acces. Un chip nou, se consideră imediat că aparţine cuiva din aceeaşi reţea. Ştiu tipi care nu se hrănesc decât la cocktail-uri şi recepţii pe

la adresele stilate. E suficient să ştii cum să te ţii, să ai haine adecvate şi gesturi graţioase. Niciodată gesturi abrupte în high life, amintiţi-vă de asta.

Deodată, urechile mele tresar la auzul limbii franceze, folosită într-un colţ, lângă pian. Acolo, o pereche de decrepite guşate bârfesc recepţia : două puicuţe în dantele, cu bijuterii şi cu plete de culoarea oţelului suedez. Una vorbeşte franţuzeşte cu accentul Europei centrale, iar cealaltă, cu accentul secolului şaisprezece.

— Foarte costisitorrrr, afirmă balcanica, bufetul este somptuos, dar caviarul nu-i iranian !

— Mă mir din partea lui Dimitro, îi răspunde cealaltă, în general, el oganizează bine lucrurile !

Cu siguranţă, a fost tras pe sfoară de maestrul de ceremonii !

— Nu se mai găsesc servitori adevăraţi, mă lamentez, avansând cu îndrăzneală către cele două eminente pesoane. E o profesiune care se pierde. Şi, în acelaşi timp, cât e de frumoasă ! Ce emoţionant e să serveşti la oamenii de bună calitate ! Să le goleşti scrumierele, să le ştergi de praf vitrinele, să le schimbi cearşafurile, să le speli vasele !

Doamnele mă privesc, mă ascultă şi mă aprobă.

— Scuzaţi-mă, mimez confuzia, am uitat să mă prezint : vicontele Arebour de la Fusée-Hatlas.

Babele sunt fericite de faptul că facem cunoştinţă. De regulă, bătrânele sunt placide. Însă, imediat ce o persoană se interesează de ele, iată-le dintr-o dată pline de efuziune. În mai puţin timp decât i-ar trebui unei lămâi coapte să devină o citronadă, sunt cernut, asaltat, acapart, aglomerat, anexat, redus, cucerit. Să le fac pe cele două seringi să dea pe afară nu-i decât un joc de copii. E lesne să intru în vorbă cu fetiţele astea matusalemice. Nu e nevoie decât de-o vorbă bine plasată, chiar numai de o

sprânceană ridicată, pentru a face slalom în flecăreala lor magică. În decurs de zece minute, știu atâtea lucruri despre Dimitro Polis că mi-ar trebui volume ca să vi le povestesc. Dar concizia fiind pentru stilul meu ceea ce e o linie dreaptă pentru două puncte, vă rezum istoria în doi timp și trei mișcări.

Trebuie să știți mai întâi că Dimitro Polis este moșul uriaș cu plete albe pe care-l vedeți acolo jos, între cravata sa și șemineu. Seamănă cu François Mauriac, mai tânăr și mai puțin gaullist. Are tenul gălbui, ochiul inteligent (și celălalt ochi), dantura în întregime de mână, mărul lui Adam mult în afară (Ai zice că a înghițit un pachet de cărți de joc.) și stima prietenilor săi. Este un vechi diplomat, retras din cercurile de afaceri externe.

Este legat de familia regală greacă printr-un prieten al tatălui său și posedă o avere atât de mare, încât pentru a o număra i-ar mai trebui încă o sută trei ani de viață ceea ce pare destul de improbabil.

Trăiește alături de nepoțica sa, Alexandra, o puștoaică de douăzeci și doi de ani și șase luni, ai cărei părinți au pierit într-un acident de vibro-masaj (contact greșit când aparatul era dat la maximum) când era încă un bebeluș. Puștoaica despre care vă vorbesc este cea care stă în picioare în dreptul ferestrei ; aplecându-vă puțin, puteți s-o vedeți cu ușurință : nu roșcata, blonda cu o aluniță în colțul buzelor și cu gene lungi și întoarse. După spusele bătăiilor, ar avea o reputație de târfă, care, pe mine unul, nu e în stare să mă impresioneze. Așa-i tineretul ! Înainte, fetele care se măritau dezonorate, constituiau un adevărat stigmat pentru o familie. Aruncau asupra familiei proprii o rușine teribilă. Acum, totul s-a schimbat și, dimpotrivă, cea care se mărită cu sigiliul la locul său, trece drept o rușine.

Le arunc un compliment amabil celor două băbuțe, ceva la modul „ce păcat că nu m-am născut în secolul trecut, ce frumoase trebuie că erați acum optzeci și patru de ani !“ și, luându-mă de mână, mă invit la plimbare pe traseul lui miss Alexandra.

Puștoaica asta, pe măsură ce te apropii de ea îți dă tot mai mult senzația că-l are pe vino-ncoace. Probabil că sexul a devenit tehnicolor, având în vedere transformarea canoanelor de frumusețe. Odinioară, frumoasele erau considerate ca atare dar numai dacă aveau pielea albă și flotori umflați cu gaz lampant. Acum, moda cere ca pielea să fie asemenea unei nuci lustruite și ca pieptul să nu depășească un anume calibru. Glandele se atrofiază, băieți.

Se îmbulzesc hormonii. Copchiii sunt îndopați cu prea multe vitamine și cu prea puțină slănină afumată. Morcovul ras decimează tabăra femelelor. De când fătuțele își expun sânii la orice festivitate și de când se bikinizează excesiv pe plaje, grija lor numărul unu e să prezinte poporului un arsenal rezonabil.

Despuiatul nu mai reprezintă o surpriză. Care tânăr soț al zilelor noastre nu și-a văzut aleasa în pielea goală înainte de luna de miere ? Babacii noștri mureau de emoție în noaptea nunții. Desfacerea ambalajului era angoasantă. De fapt, nici nu știau prea bine ce se afla sub toate jupoanele și dantelele. Era ca un bilet de loterie... Trebuia să te zbați, nu glumă, ca să dobândești pacea adâncurilor. Trebuia să învingi dantelele, nasturii, agrafele, acele, balenele... Ți se cam urca la cap de atâta așteptare ! În timp ce acum, hop așa ! Două apăsări și cincisprezece centimetri de fermoar și, iată, vă aflați în plină acțiune. O nevastă se dezbracă la fel de rapid ca și o vedetă între două scene.

Tot meditând astfel, mă apropii de Alexandra. Are un surâs făcut să te ţină la distanţă. Simţi că ai putea dărâma munţii pentru ea.

Pălăvrăgeşte cu o amică. Mă opresc (pe mine însumi) şi îi lansez o serie de zâmbete care mai de care mai încărcate de mesaje şi care, până la urmă, reuşesc să-i capteze atenţia.

— Îmi permiteţi să mă prezint, domnişoară Alexandra ? îi murmur.

E toată numai urechi. N-aş vrea să-mi dau prea multe aere şi nici să mă îmbăt cu apă rece, dar am brusc impresia clară că sunt genul ei (sperând să fiu ginerele tatălui ei).

— Antoine Abour, improvizez, sunt nepotul în contumacie al prinţesei Chmirnoff... Tuşica n-a putut să onoreze amabila invitaţie a distinsului dumneavoastră tată deoarece tocmai a fost operată. I s-a extirpat inima şi s-a profitat de conjunctură pentru ca să i se ablatizeze şi ficatul ; însă, m-a însărcinat s-o reprezint.

— O reprezentanţi foarte bine, şopteşte adorabila Alexandra.

Privirea îi străluceşte de nerușinare. Dacă dăm un pic la o parte irisul, îi putem citi în pupilă chestii atât de imposibil de povestit încât eu însumi mă trag de mânecă în legătură cu detalierea lor aici.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, îi spun. Şi mi-aş fi dat cele două braţe pentru a vă cunoaşte dacă mi s-ar fi garantat că-mi vor mai fi de vreun folos după ce ne-am fi cunoscut.

Asta o amuză atât de tare încât îşi îndepărtează prietena pentru ca să ne cunoaştem mai bine.

— Sunteţi francez ? mă întreabă.

— Într-atât încât nici nu puteţi să vă daţi seama, declar. Dacă aveţi puţin timp după petrecere, aş putea să vă aranjez o vizită în pedigriul meu.

— Da ştiu că nu vă pierdeţi timpul, apreciază încântătoarea copilă.

— Trăim în epoca spaţialului, îi spun.

Cumpăneşte, mă examinează... Profit pentru ca s-o bombardez telepatic.

— Se va termina târziu, obiectează.

— Târziu în noapte, ceea ce înseamnă, dimineaţa devreme. O zi poate fi începută şi mai rău decât atât, nu-i aşa ? Îmi permiteţi să vă aştep în zori ?

— Nu, spuneţi-mi mai bine unde vă pot eu întâlni !

Eh, băieţi, încep să le cred pe cele două antichităţi care-mi spuneau mai devreme (fapt ce m-a iritat) că Alexandra nu plătea niciodată excedente de bagaj pentru virtute când lua avionul.

— Sunt cazat la „Baupolos Palace", camera 69, n-aveţi cum să vă înşelaţi.

Privirea sa umedă îmi săgetează calota glaciară.

— De acord, voi trece să vă salut. Dar nu plecaţi imediat ?

Tocmai arunc o privire la ceas. Nu trebuie să uit de faptul că am un rendez-vous cu mica funcţionară de la registratură.

— Sunt obligat să mă retrag, mă lamentez, este ora la care tebuie să-i duc mătuşii ceaiul său de tei şi izmă.

Îi arunc o privire care o pârjoleşte.

— Pe curând, Alexandra.

Îndrăzneţ, nu ? Micul sfărâmător-de-inimi din Atena, iubitul vostru San-A, puicuţelor. Dar nu fiţi geloase. Nu uitaţi că sunt în misiune. Inima mea şi toate celelalte acce-

sorii sunt ale voastre. Trebuie, totuşi, să recunoaşteţi că e o treabă rapidă ! În mai puţin de un sfert de oră, am intrat în această casă, am aflat care-i viaţa locatarilor şi-am obţinut şi o întâlnire din partea domnişoarei. Îmi permit chiar să-i spun pe numele mic. Nu se poate mai repede de atât şi tocmai d-aia, să nu mai pierdem nici un moment. Dispar cu sentimentul datoriei împlinite.

Pe când mă îndepărtez, cuget un pic asupra întregii afaceri. Nu cred că domnul Polis e amestecat în furt. Acest bătrân bogat, demn, onorat, adulat, acidulat, medaliat, diabetic şi bunic ; acest vechi diplomat ; acest membru al nobilimii ateniene ; ce legătură poate avea cu marinarii care au şutit „Victoria" ?

Şi iubita lui nepoată, frumoasă, adorată, rasată, elegantă, instruită şi ortodoxă, pen'ce să-i aştepte pe cei doi şnapani la ieşirea din spital ? Căci n-am nici o îndoială că ea e fata din Rolls, care îi aştepta pe Tedonksikon şi Olimpiakokatris, în faţa spitalului Konokos.

Atunci ? Ce să deduc ? Ce să concluzionez ? Că Dimitro Polis a şutit „Victoria din Samothrace" ca să-şi decoreze salonul ? Sau că a vrut să redea această statuie pământului care a văzut-o născându-se ? La prima vedere, ar putea părea o nebunie, dar pe mine unul, nimic nu mă mai miră.

Totul este posobil în această lume şi nu-i decât un singur lucru cae să fie cu adevărat neverosimil : neverosimilitatea însăşi !

Capitolul VIII

ÎN CARE, PETREC O NOAPTE AȘA CUM VĂ DORESC ȘI VOUĂ SĂ AVEȚI PARTE DE O ZI !

Avea dreptate puștoaica de la spital : Plaka seamănă teribil cu Montmartre. N-aș vrea să vă lichidez iluziile patriotarde, dar aș zice că e chiar mult mai pitoresc. Mici străzi înguste, mărginite de restaurante bântuite de muzicieni... Ghirlande de lumini, negustori care laudă deliciile tavernelor pentru care racolează publicul amator... Boscheți în care strălucesc proiectoare multicolore. Și mult norod pe străduțe. Mișună. Ador când bipezii colcăie în jurul meu. Oamenii, iată, rămân subiectul interesant al acestei planete. Marele Canion din Colorado, ori cascada Zambezi au față, desigur, dar nu evoluează. Tot ce face natura, într-un anume sens, este să erodeze. În timp ce omul încearcă să urce în susul curentului și chiar și reușește într-o anume măsură, într-un hârb de trăsură.

„Bodaninos" are particularitatea de a fi situat în vârful unui imobil, pe un acoperiș terasat, mărginit de plante

exotice. Tot felul de muzici, care mai de care, chitarizează, violonizează, flautizează. Luminile sunt suave şi satinate. Chelnerii poartă haine albastru deschis, iar mesele sunt separate unele de altele prin râuri de verdeaţă.

De pe acest acoperiş, poate fi admirată toată panorama oraşului şi poate fi văzut Acropole, strălucind pe colina sa. Sunet şi lumină ! Este luminat ca o vitrină ; intensitatea luminii urcă progresiv şi ilustrul Partenon sclipeşte o clipă. Apoi, se stinge lent, până când dispare în noaptea catifelată.

Dau o raită prin grădina suspendată. Graţioasa mamă a răniţilor n-a sosit încă. Un majordom plin de epoleţi mă atacă în franţuzeşte. S-a prins pe loc că vin din dulcea Franţă. Probabil că port umbra Turnului Eiffel pe frunte! Îmi propune o masă chiar la marginea terasei şi-i comand o băutură dublă ca să-mi treacă mai uşor timpul. Aşteptarea mea e scurtă deoarece miss Birou-de-înregistrări îşi face apariţia curând. Şi, credeţi-mă, bandă de fraieri, dar cuvântul nu-i suficient de tare, gagica poartă o rochie albă, cu auriu în jurul gâtului. Machiajul este în nuanţe de ocru şi este coafată ca o sirenă. Are mersul legănat, element important în cazul femeilor chiar în situaţia în care urmează să treacă la poziţia orizontală şi miroase bine. Se întâmplă rar ca o fată de condiţie modestă să se parfumeze corect. În general, la noi în orice caz, proletarele se parfumează cu apă de colonie din bazar. Aşa ceva violentează simţul olfactiv. Prefer un miros cu adevărat urât celui de parfum ieftin. Dacă mă faceţi snob pentru asta, n-am să recunosc. N-am nici o vină dacă mirosul de sărăcie mă face impotent. Probabil, e o chestiune hepatică. Le dau un sfat preţios tuturor damelor : când nu-şi pot permite să-şi cumpere acele minuscule flacoane care

costă atât de scump, să utilizeze o apă de toaletă bună, chiar doar un săpun de marcă, va fi suficient ca să mă dea gata. Voi fi vrăjit.

— Știi, suprema mea frumusețe, că nu-ți știu numele, îi bâigui molatec în ureche, făcând-o să se așeze în dreapta mea, eu luând loc în stânga ei.

— Mă numesc Alexandra, îmi spune.

Mi s-a pus un nod în gât, sunt redus la tăcere. Îmi cad în brațe, în mai puțin de o plombă, două frumuseți ateniene și, culmea, ambele se numesc Alexandra. Mulți ar putea să creadă că-i doar o poveste de adormit copiii, nu-i așa ? Un adevărat triumf !

— Delicios prenume, croatizez (dată fiind poziția mea geografică).

Ne alegem din meniu tot ce e mai bun și încep să-mi bat capul despre modul în care ar trebui să acționez în cazul Alexandra I, în așa fel încât să n-o ratez nici pe Alexandra II. Ce vreți, fraților, lupta contra cronometru. Este modul meu de a acționa ca să dobândesc trofeul Baracchi. Mă apuc să fac un calcul rapid. E ora unu. Pe la două, vom fi terminat de înfulecat. La ora două și jumătate, vom fi la hotelul meu. O oră ne ajunge ca să ne hârjon în slujba Franței, o să-mi mai trebuiască o jumătate de oră ca s-o conduc la ea acasă, cu taxiul și, uite așa, una peste alta, o să se facă patru, exact când va sosi micuța Polis. Sunteți de acord, sper, că nu șomez !

— Pari visător, remarcă ea.

— Mă gândeam la tine, Alexandra. Încerc să definesc de ce natură este tulburarea infinită care mă încearcă în preajma ta...

Mă bate ușurel pe mână.

— Nu trebuie să-mi faci curte, Antoine, îmi reproșează, amintește-ți că sunt logodită.

Mititica începe să-mi producă pitici pe creier cu militarul ei.

— Ascultă, Alexandra, o adorm eu, în lumea asta meschină, contează un singur lucru : prezentul. În acest mo-

ment, amicul tău e pe cale să tragă un pui de somn în cazarma mohorâtă şi nu cere nimănui nimic.

— Tocmai asta e, are încredere în mine ! se aprinde ea.

— Tu ai spus-o, frumoaso. Are încredere în tine, este singurul lucru care are importanţă. De ce este posibilă existenţa băncilor ? Deoarece clienţii lor au încredere în ele. Dacă ar lua paraiul şi-ar şterge putina toţi în acelaşi timp, băncile ar face bancrută. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul femeilor : nu-şi pot permite nici evaziuni decât doar dacă logodnicul sau soţul le acordă încrederea. Dacă băieţii în cauză au îndoieli, femeia trebuie să le risipească, dar numai în cazul acela, mă înţelegi ?

Se benoclează la mine apoi, deodată, izbucneşte în râs. Are dinţii albi, respiraţia proaspătă, aspiraţia proaspătă, inspiraţia proaspătă.

— Nu mai râde aşa, din toată inima, o implor, am chef să-ţi savurez surâsul.

Se străduie să-şi confecţioneze o mutră acră, riscând să-şi strice fardul, dar nu reuşeşte să redevină serioasă.

Ospătarul ospătează. Cântăreţii cântă. Interpretează copiii din Pireu (copiii crescând între timp). Noaptea e blândă ca un cuibuşur. In petto, pentru a nu face zgomot, mă întreb dacă a reuşit colegul meu să recupereze „Victoria din Samothrace" din apele pline de păcură ale acestui faimos Pireu. Ideea asta mă munceşte într-atât încât nu mă mai pot lupta împotriva nehotărârii şi mă decid să telefonez. Puştoaica mă scuză şi părăsec masa pentru a merge în interiorul restaurantului. Sun la poliţia ateniană, dar mi se răspunde că amicul Kelecchimos, comisarul, a plecat să se culce. Insist să mi se dea numărul său cu o asemenea vigoare încât n-au încotro şi mi-l dau.

Vocea sa morocănoasă îmi fonfăie în urechi cuvinte de neînţeles.

— Aici e San-Antonio, îi spun, veţi fi obligat să-mi răspundeţi în franceză deoarece l-am lăsat pe interpret într-un sertar de la hotel. Unde aţi ajuns cu investigaţiile ?

Ezită, dar se hotărăşte până la urmă să vorbească. Oricum, franzuţeasca nu-i punctul său forte.

— N-am descoperit nimic ! îmi spune.

— Aţi găsit locul exact în care a făcut escală „Kavulom-Kavulos" ?

— Da, l-am găsit. Scafandrii au şi făcut cercetări. Dar, nimic, niente, nada !

— Înseamnă că deja au ridicat „pachetul" !

— Conform investigaţiilor mele, nu !

— Adică ?

— În urma întrebărilor, se pare că nimeni n-a pescuit în port, pentru ladă.

— Dar, noaptea !

— Lume permanentă. Ca să urci o asemenea greutate, trebuie scafandru, macara, camion, înţelegeţi ?

— Perfect, noapte bună !

„Victoria" se află, poate, sub vapor.

— Pornit deja căutările.

— Perfect, noapte bună !

Închid. Hotărât lucru, chestia e albastră. Credeam orbeşte în faptul că, în cazul în care „Victoria" n-a fost scoasă din apele portului, cel puţin vom afla că ea se află acolo... Ce-i de făcut ?

Mă întorc la masă. Fascinat de frumuseţea locului, rămân locului. Alte restaurante suspendate ne înconjoară, la nivele diferite, asemănătoare unor insule luminoase şi, în momentul în care tace orchestra noastră, se fac auzite altele.

Astfel, fondul sonor ambiguu învăluie în catifele magica noastră [1].

[1] Ce bine mă exprim când nu sunt strâns cu uşa !

Ispita este atât de puternică, încât mă sprijin de balustradă pentru a savura. Colţişoarele şi clipele de o asemenea factură se degustă cu linguriţa, nu-i aşa ? Trag aerul în piept. Suava muzică şi mirosul sulfuros al portului reprezintă o combinaţie care ţi se urcă la cap.

În momentul în care vreau să mă sustrag abandonului, atenţia îmi este atrasă de ceva bizar şi indefinit. Acel ceva se află pe acoperişul vecin aflat la nivelul terasei noastre. Este ascuns în spatele unui coş. Şi, fac pariu cu voi pe o gură de aer contra o gură de aer infect pe care-l respiraţi cu atâta abnegaţie, că acel ceva despre care vă vorbesc e un om.

Ceea ce mi-a reţinut privirea este doar o reflectare a lunii pe o suprafaţă sclipitoare. Holbându-mă mai atent, sesisez că tipul este pe cale tocmai să-şi pună pe umăr o armă cu lunetă. Şi ceea ce-mi străfulgeră prin bibilică e că amintita puşcă e îndreptată exact asupra mea, fiu unic şi preferat al lui Félicie. Nedorind ca aceasta din urmă să sufere, mă frâng în două pentru a mă pune la adăpost lângă balustradă. În clipa în care fac asta, în pofida amestecului sonor care mă înconjoară, aud, totuşi, în chiar momentul plonjonului, zgomotul sec al unei explozii. Este prelungit de sunetul de porţelan spart. Glonţul pe care nu l-am interceptat a lovit în plin o supieră fumegândă şi flăcăul n-a avut încotro şi-a scăpat din mâini întreg plapeie care o ducea un piccolo, pe o tavă. Supiera a explodat toul cu toate farfuriile pe el.

Şi, uite-aşa, copii, ne reîmbarcăm, cu toate pânzele sus! Palpit de emoţie ! Superiorul ierarhic îl ceartă pe puşti care protestează. Dar nu-i sunt ascultate nici doleanţele, nici condoleanţele. Este pălmuit, este evacuat, este blamat. Mă repun pe picioare şi mă îndrept în direcţia acoperişului. Trăgătorul a dispărut. Nu merită osteneala să mă iau după el ; până ies din restaurant şi până străbat toată

țesătura de străduțe, practic, tipul va fi demult în căscioara lui, cu andrelele în mână.

Tulburat, mă întorc la Alexandra a II-a.

— Ce s-a întâmplat ? mă întreabă.

— Doar un piccolo neîndemânatic, frumoaso, se-ntâmplă și la case mai mari.

Ceea ce-mi sâcâie sâcâitul, după cum spunea Chaliapine, e faptul că am fost identificat și urmărit, fără ca să-mi dau măcar seama. Pentru un puișor care-și face din instinct o a doua natură, nu e prea măreț un astfel de lucru... Căzusem în reverie fără să-mi pese de nimic și un tip mă ochea cu o armă cu lunetă, hotărât să mă lichideze. În orice caz, dacă anumite forțe s-au decis să mă elimine din peisaj e doar din cauza faptului că sunt socotit incomod. Și dacă sunt considerat incomod, înseamnă că mă aflu foarte aproape, „foc-foc", așa-i ?

*
* *

Intenționez să-mi conduc cocheta, înainte ca să am timp să pregătesc terenul, căci San-A., știți bine ce reputație are, frumoaselor ; doar nu credeți c-o s-o neglijez pe puicuța de la spital doar pentru că un necunoscut al cărui nume se scrie cu un semn interogativ-majusculat a vrut să-mi facă figura pe care i-au făcut-o alții regretatului președinte Kennedy. Dimpotrivă, tipul ăsta de ceremonie îmi dă fiori de emoție pe șira spinării. Centrii nervoși îmi patinează.

Pe când părăsim „Bodaninos", micuța mă ia, grațios, de-o aripă. Intenționez să opresc un taxi deoarece n-am chef să orbecăi pe străduțele din „Plaka", știind că un celebru necunoscut n-are alt gând mai prețios decât acela de a-mi găuri scăfârlia.

Ar fi un joc de copii pentru un nefericit să-mi bage un cuţit în coaste, după care, să dispară.

*
* *

— Încotro ? întreabă Alexandra a II-a odată instalată în maşină.

— Să bem ceva la hotelul meu, îi spun aşa, în trecere, de parcă ar fi vorba despre treaba cea mai banală.

— Oh, nu, protestează juvenila, dac-ar afla logodnicul meu...

— Dac-ar afla una ca asta, ar fi confirmarea faptului că are calităţi telepatice, fapt ce i-ar marca în mod fericit întreaga existenţă. Dealtfel, „Baupolos" este un hotel select.

Asta o descumpăneşte.

— „Baupolos" ! miorlăie ea, n-am intrat niciodată acolo.

— Doar n-o să laşi să-ţi scape o ocazie ca asta !

Cele mai multe fete serioase cedează împinse de o anume curiozitate pe care o au vizavi de lux. Onestele proletare nu pot rezista în faţa atracţiei exercitate de o maşinuţă frumuşică şi de un restaurant la modă. N-o să se pună problema responsabilităţii sau mai ştiu eu ce.

Un sfert de oră mai târziu, împing păsărica de companie în holul marmorat al palatului meu. Kessaclu moţăie în spatele unui filodendron. Ar trebui să consulte un orelist deoarece doarme cu gura căscată.

Mă îndrept către ascensor, ţinând-o de braţ pe Alexandra.

Marmura, plantele verzi decorative, covoarele, acajuul, tablourile, toate îi dau ameţeală. Şi mărimea locului are

același efect asupra ei. Totuși, ține Acropole de mână, draga de ea. Unul dintre cele mai prestigioase monumente *in the world !* Bunghiți ironia lucrurilor : un hotel este cel ce-i dă crampe de emoție. Civilizația greacă, mitologia, în frunte cu Zeus și cu ai săi camarazi șeizori,o lasă rece pe Alexandra. Arhitectura de dinainte de Iisus Hristos, o trece complet cu vederea, în schimb, arhitectura Hilton îi captează întreaga atenție.

Închid ușa camerei.

— Un deget de whisky, mica mea zână ?

— Oh nu, e prea tare...

— O să te ajut !

Se prăbușește pe o canapea, ca o canapea într-o canapea [1].

După ce aranjez luminile, mă așez alături. Ați observat, la cinema, luminile sunt chestiunea esențială. Dacă e prea multă lumină, se pierde intimitatea. Momentele delicate nu trebuie niciodată supraexpuse. Aprind lumina în baie pentru a folosi o sursă indirectă și apoi las lămpița cu abajur roz, aproape de pat. Rămân multe zone întunecate. Aici, băieți, se dă stingerea pentru ateniene. O iau, savant, pe după umeri.

— Alexandra, îi vorbesc mieros, ce sentimente confuze mai ai apropo de subiectul despre care ți-am vorbit în prealabil ?

— Vorbește-mi în franceză, șoptește ea.

— Dar nu înțelegi, mă mir eu.

— Nu face nimic, vreau să te aud rostind în limba ta...

Îi surâd și-ncep să-i aplic tactica de învăluire sanantoniană :

[1] Ceea ce nu înseamnă absolut nimic. Eu, în locul vostru, n-aș citi chestii asemănătoare, defectează meningele.

— Mincinoasă mică, decât s-o auzi, aş prefera s-o guşti ! Eşti teribil de tentantă şi-aş vrea să poposesc un pic, explorându-te !

— E minunat, spune, ai zice că e muzică.

— E nimic pe lângă muzica pe care te-aş putea face s-o auzi, micuţo ! Flautul fermecat al lui Mozart, Introducerea regelui în Uvertura prinţesei. De profondis la vibrafon !

Închide ochii. Mă aplec asupra ei şi fac inventarul cutiei cu piese de schimb. Cele treizeci şi două de piese se află la locul lor. Fătuca se prinde în joc. Debut clasic, dar, după cum se spune, de undeva rebuie să începi ! O răstorn pe canapea ! O pipăi ! Trec de obstacole ! Răspunde. Spune nu, dar în greceşte, şi nu am obligaţia să ştiu asta. Şi apoi, îi înăbuş silabele una câte una. O clipă, mă întreb chiar dacă e virgină. N-am spirit pionieresc în astă-seară. Un minut mai târziu, constat că temerile mele erau nejustificate. Conştiinţa fiindu-mi liniştită, mă dedic în întregime exerciţiului numit îndeobşte fructul oprit.

Îi place. O spune, o geme, o strigă, o scrie, o mimează, o gâfâie, o gângureşte, o susură, o clamează, o reclamă, o afirmă, o susţine, o jură, o abjură, o murmură, o bâiguie, o miorlăie, o recită, o traduce, o repetă, o verifică, o morsifică, o dă în Braille, o anunţă, o afişează, o explică, o amplifică, o exemplifică, o comentează, o lamentează şi o amantează.

Punct şi închideţi ghilimelele.

Ne despărţim. Dar, iat-o, se agaţă de gâtul meu şi-mi plânge pe piept.

— Şi logodnicul meu ? sughite.

V-aţi pierdut şi voi răbdarea, aşa-i ?

— Logodnicul tău e un încornorat, iubito, îi răspund.

Aş fi vrut să găsesc un alt cuvânt pentru a desemna ceea ce s-a întâmplat cu el, dar sincer, n-am găsit.

Sună telefonul. Patruzeci şi două de secunde mai devreme, ar fi provocat o deraiere.

Răspund, crezând că voi primi noutăţi din partea comisarului Kelecchimos. De fapt, e tipul de la recepţie.

— Domnişoara Polis e jos ! îmi spune.

Catastrofă ! Alexandra I îmi devansează planningul. Ce-i de făcut ? Ăsta-i vodevilul absolut ! Cea mai spectaculoasă comedie de situaţii ! Dar cunoaşteţi doar spiritul de iniţiativă al micului vostru San-A., nu-i aşa, căprioare umectate ce sunteţi ?

— Uite ce e, amice, îi zic respectivului, te-ar interesa să primeşti o recompensă cât Acropole de mare ? Atunci, condu-o pe don'şoara cu pricina într-o cameră liberă, făcând-o să creadă că e a mea şi spune-i că sosesc.

Zis şi făcut !

— Bine, domnule, o voi conduce în apartamentul dumneavoastră !

Uf !

— Ce e ? bâiguie Alexandra a II-a.

— Mi-a venit patronul, trebuie să mă duc să-i dau raportul, ferchezuindu-mă cât ai clipi.

— Şi eu ce fac, în timpul ăsta ?

— Odihneşte-te, păsărico, patul e montat pe amortizoare telescopice.

Mă pieptăn, mă dau cu apă de colonie (bravo ! Balanciaga) şi dau iarăşi telefon ca să aflu unde a fost dusă „persoana în discuţie".

— Apartamentul 114 !

— Merci !

Ah, francezi şi franţuzoaice, ce noapte !

* * *

— Credeam că eşti în camera 69 ? îmi spune minunata, triumfătoarea, tulburătoarea Alexandra I.

— M-am mutat deoarece erau ceva defecţiuni în baie.

Curios e că am întâlnit-o pe culoar, în drum spre ascensor. Ceva îmi spune că fiica diplomatului (un şmecher şi jumătate) avea intenţia să o şteargă înainte de venirea mea. Îi împărtăşesc îndoielile mele.

— Voiai să pleci ?

— Mi-am uitat poşeta în maşină.

— Mă duc eu s-o iau.

— Inutil !

— Dar rişti să-ţi fie furată.

— Şoferul meu a rămas la volan...

Nu insist şi o fac să intre în cameră.

— Nu te aşteptam atât de devreme, Alexandra...

— Am pretextat o migrenă. Mă grăbeam să te revăd...

— Mulţumesc pentru compliment.

Îmi surâde.

— N-am mult timp, ştii... Bunicul trebuie să mă ia mâine într-o croazieră spre insula Cerebos.

„N-o să fie o treabă nesărată, plimbarea asta", glumesc în sinea mea.

Dacă viaţa are ceva extraordinar, atunci aceste creaturi graţioase sunt extraordinare ; şi-au conectat difuzorul la o frecvenţă joasă şi nu se ascund. Alexandra I, nu pomeneşte nimic despre vreun logodnic. Nu zice nimic despre nebunie, despre virtute ori despre principii.

Se instalează pe pat, uşor lăsată pe spate. Gata !

Haide, San-A., la treabă, iepuraş în călduri ce eşti ! Nu e dezagreabil s-o faci iar cu o tipă nouă, la mai puţin de zece minute după ce i-ai spus „pa-mersi-don'şoară" celei precedente. Cu Alexandra I, credeţi-mă nu ţine să dai ra-

sol. E o fată care știe deja, pe dinafară, ca într-un film de la Hollywood, splendoarea și decăderea acestei ocupații. N-ai cum să vinzi castraveți la grădinar în cazul ei și nici nu poți să-i spui că tot ce zboară se mănâncă.

De aceea, epuizabil în resursele și rețetele mele, îi interpretez, cu brio, rând pe rând, toate felurile de instrumente pe care le cunosc : de la coarde, la instrumentele de suflat.

E mulțumită, satisfăcută și mă pupă.

— Ah, francezii ăștia, murmură, masându-și pleoapele ce-i acoperă ochii focoși, doar ei știu să facă amor cu adevărat !

Sunt flatante, astfel de declarații, trebuie să recunoașteți ! Mărturisiți că vă umple de orgoliu, băieți, chiar dacă în ceea ce vă privește, treaba asta nu e chiar punctul vostru tare ! Fibra patriotardă este cea care se dilată : slipul se face tricolor ! Ne marseizăm din cap până în creștet !

— Aș bea ceva, iubițel, îmi gângurește în trompa lui Eustachio.

Ia te uită cum s-a deshidratat păsărica.

— Cum să nu, îngerașule !

— Pentru dragostea noastră, Alexandra !

Pregătesc două whisky-uri mari.

Ciocnim, dar mai puțin precis decât înainte. Sunt chiar pe cale să-mi spun că amorul o fi el plăcut, dar nu e de natură să mă facă să progresez cu ancheta. Și cum, odată pornit pe monologul profesional interior, nu-l mai pot opri, îmi spun că e cam timpul s-o întreb pe miss Polis în legătură cu cei doi marinari de pe „Kavulom-Kavulos". Doar că e un subiect cam delicat.

— Zbaterile noastre amoroase, mi-au provocat o migrenă, suspină. Vrei să-mi aduci o compresă cu apă rece, iubițel ?

— Cu plăcere, mă reped în baie.

Iau un prosop şi îl înmoi după ce am dat drumul la maximum la robinetul de apă rece. Exact atunci, graţie unui joc întâmplător de oglinzi, surprind un lucru cam neobişnuit... Alexandra I îşi scotoceşte prin haine şi scoate de la jartieră un mic săculeţ de pânză. Ciobăniţa asta are nişte ascunzători cam ciudate. Cu promptitudine, goleşte conţinutul săculeţului în paharul meu. Agită paharul pentru ca să dilueze amestecul şi strecoară săculeţul gol în sutien. Fetelor, îmi vine ideea că dacă îngerul meu păzitor n-ar fi făcut ore suplimentare m-aş fi trezit mortibus în câteva ore !

Storc prosopul şi, odată treaba făcută, îmi iau avântul.

— Uite, sufleţelule, sper că-ţi va trece migrena !

Îşi pune prosopul pe frunte şi se-ntinde pe pat.

— Desigur, iubitule, îmi murmură.

Ridic paharul.

— Ar trebui să bei puţin, îi spun. Whisky-ul e cel mai bun lucru împotriva unei migrene.

— Nu o astfel de migrenă, şopteşte, închizând ochii. Dar bea tu !

Toastez în cinstea don'şoarei şi înalţ paharul. Văd cum pleoapa stângă i se ridică uşor. Supraveghează cu multă atenţie tot ce fac, până la cel mai mic gest.

— Mă întreb ce va arăta chestia asta la analiză, murmur.

Deodată, se belcoşează la mine.

Privesc lichidul la lumina unei lămpi. Câteva particule de pudră albă sunt încă vizibile pe fundul paharului.

— Sigur nu-i arsenic, explic în continuare, deoarece arsenicul lasă urme şi presupun că doreşti ca decesul meu să pară natural !

Ar merita să vedeţi scena! S-a ridicat în capul oaselor. Prosopul ud i-a alunecat de pe frunte, dar nici nu se gân-

deşte să şi-l pună la loc. Mă fulgeră din priviri. Pun whisky-ul „botezat" pe marmura şemineului. O alunecare rapidă. Nu-i altcineva decât miss-otravă care vrea să se deghizeze în miss-curent de aer. Dar am prevăzut totul şi ajung în faţa uşii înaintea ei.

— Ia spune, Sandra, doar n-o să pleci aşa, fără să spui tot, mă amuz.

Începe să se dea înapoi, iar eu avansez către ea. Privirile noastre sunt încleştate una de cealaltă asemenea unor vagoane de tren. La un moment dat, se lipeşte de perete. Cum însă nu are forţa unui tanc sau a unui buldozer şi având în vedere că, oricum, ne aflăm la etajul patru, se abţine să treacă prin zid.

— Un proverb din ţara mea spune că trebuie să acţionezi înainte de a vorbi, spun. Am acţionat deja, ne rămâne deci să stăm de vorbă... Începi tu sau eu ?

Rămâne fără grai.

— Foarte bine, încep eu, fetiţo. Va fi suficient dacă vei răspunde la întrebările mele. Să începem cu cei doi marinari pe care te-ai dus să-i cauţi la spital.

— Habar n-am despre ce anume vorbeşti !

— Despre asta, îi spun şi-i ard una de-ar fi fost în stare să convingă şi-un elefant. Ştii ce e asta, ştrengăriţo ?

Se clatină şi cade pe mochetă. Îmi reprim remuşcările de galant „tom".

— Pe holul hotelului, se află un poliţist, îi spun. Dacă nu vorbeşti, copilo, te bag la zdup chiar acum ? Clar ?

Mă apropii de telefon şi pun mâna pe receptor. Fata îşi revine şi-şi lasă capul în jos. O cred învinsă, dar cât de uşor pot fi dus de nas ! Căci, iat-o cum se repede ca din puşcă spre şemineu ! Înainte să pot interveni, a înhăţat paharul cu otravă şi l-a aruncat pe fereastră.

— Cheamă poliţia, dacă mai ai de ce ! îmi aruncă în batjocură.

Şi cum al vostru preaiubit San-A. a rămas interzis, fătuca se apucă să-şi smulgă hanţele, absolut tot, să le facă ferfeniţă, absolut tot, inclusiv slipul, sutienul, corsetul, ciorapii. Şi, în timpul acestei operaţiuni, urlă „ajutor", de răsună tot hotelul ! Ţipetele ei, deşi sunt greceşti, sunt înspăimântătoare. Toţi cei ce dorm sunt treziţi, copiii din hotel izbucnesc în zbierăte, la rândul lor, coiturile matrimoniale sunt perturbate, sistemele nervoase ale insomniacilor sunt devastate. În hotel, se află nemţi care îşi imaginează că sunt la Dachau, americani, care-şi închipuie că sunt la Madison Square Garden, italieni, care se cred transportaţi la Scala din Milano. Belgienii au senzaţia că li se fură Mannenken-Pis, elveţienii pot să jure că submarinele lor naufragiază în lacul Geneva, iar francezii realizează că a cincea e pe cale s-o nască pe a şasea.

Am abandonat telefonul ca să pun mâna pe fetiţa Alexandra, dar ar fi cam acelaşi lucru să încerc să bag un ţipar într-o oală norvegiană plină cu apă clocotită.

Când, în sfârşit, reuşesc s-o imobilizeze în pat, se zbate din toate puterile ! Se roagă, se lamentează, strigă şi înjură.

— Ei bine, te vei duce la poliţie, îmi spune. Iar eu am să declar că tocmai m-ai violat ! Am să cer o expertiză medicală ! „Nepoata unui diplomat", te va costa foarte scump, ai să vezi !

Ce-i mai trist e că are dreptate ! Parc-o văd cum scapă ! Declaraţia ei, împotriva spuselor mele ! Acum e imposibil să mai dovedesc tentativa de ostrăvire ! Dimpotrivă, ea poate să demonstreze că... pricepeţi ? Săracu' San-A ! Ciocu'mic, băieţaş ! Uite ce-nseamnă să nu-ţi cunoşti măsura ! În plus, Alexandra a II-a, aflată într-o cameră vecină, va depune şi ea mărturie ce nesătul e San-Antonio ăsta, ce pervers. Şi tipul de la recepţie care ştie că am luat două camere...

E cineva la uşă. N-am nici o ezitare : cu un croşeu nervos în bărbie, o expediez pe miss Polis în lumea tenebrelor. Rapid, îi acopăr goliciunea cu o cuvertură, îi pun compresa pe frunte şi-o stropesc din belşug cu whisky.

Personalul de pe etaj e în păr, îngrijorat. Pe culoar, se află şi câţiva clienţi, cu ochii împăienjeniţi de somn, cu pijamalele mototolite.

Împart surâsuri jenate, scuze...

— Soţia mea e alcoolică, le explic, arătând-o pe Alexandra. A avut o criză şi tocmai a adormit...

Ceilalţi se apropie, miros. Trăzneşte de alcool. Observă că respiră. Sunt liniştiţi sau dezamăgiţi, conform temperamentului fiecăruia. Dau din umeri, mormăie, se retrag... Uf ! Am scăpat (provizoriu) frumos. Închid uşa şi-mi trag sufletul.

Ce noapte, puicuţelor ! Ce noapte, pe cinstea mea !

Capitolul IX

ÎN CARE, PETRECEREA CONTINUĂ !

În timp ce domnişoara Ţipar e încă amorţită, o leg cu şnururile de la draperie, o dreg cu compresa udă şi o bag în cadă. Făcând asta, îmi agravez şi mai mult poziţia. Dacă e adevărat că situaţiile desperate sunt cele mai frumoase, am impresia că nici cazul meu nu e dintre cele mai urâte !

A venit momentul (critic) să mă convoc pentru o conferinţă la cel mai înalt nivel, menită să statueze măsurile de urgenţă. În scurt timp, toată Atena va afla despre aventurile mele galante. Ar trebui deja să public în „France-Soir" un anunţ de cerere de loc le muncă, asta în cazul în care Bătrânul mă va lăsa să plec. Revocarea Edictului de la Nantes va părea floare la ureche pe lângă revocarea mea. Cum ai să ieşi din rahatul ăsta, San-A ? Faci mereu pe deşteptul ! Faci mereu pe Casanova ! Pe întreprinzătorul !

Pe irezistibilul ! Pe superman ! Şi eşti dus de nas şi făcut praf de o mucoasă !

Eh bine, care-ţi sunt intenţiile, omuleţule din lună ?

Îmi pun hainele în ordine şi, în vederea limpezirii gândurilor, respir, la fereastră, aer curat. Aplecându-mă, văd Rolls-ul don'şoare. Alexandra, staţionat în faţa hotelului. Îmi spun că singura mea şansă de a obţine un rezultat rapid este acolo, jos şi mă aşteaptă. Părăsesc camera şi mă duc în precedenta unde moţăie aşteptându-mă, Alexandra a II-a.

— Mă întreb ce-ai făcut, îmi spune. Am auzit ţipete şi am..

— O babă englezoaică isterică, o întrerup, aceste biete femei nu s-au culcat niciodată decât cu poza lui Sir Winston Churchill ceea ce nu e de natură să rezolve complet problemele sistemului endocrin.

Pălăvrăgind astfel, ajung să cred şi eu ce spun.

— Trebuie să duc un document patronului meu, şi te conduc, îngeraşule, îi promit, încercând s-o iau cu binişorul. O sărut artistic.

Înainte ca să-şi revină din acest sărut sufocant, am ajuns pe culoar.

*

* *

De această dată, constat că nu mai e nici urmă de Kessaclu. Calea e liberă. Ies relaxat şi sigur de mine. O dungă mov se extinde undeva, la linia orizontului. Aurora, copiii mei... Frumoasa aurora radioasă. Mă apropii de Rolls. O gorilă având pe cap o caschetă plată e instalată la volan.

Mă îndepărtez câţiva paşi, mă aplec ca eventual, să nu mă vadă apoi, aplecat, ajung iarăşi la înălţimea portierei. Mâna stângă are pumnal pregătit, în timp ce mâna dreaptă ţine şoferul sub ameninţarea revolverului. Driver-ul frumoasei mele violate se trezeşte. Mă priveşte cu o mutră posacă, bagă de seamă că am pistol şi-şi duce mâna la haină.

— Nu ! Nein ! No ! Niente ! strig.

Îşi întrerupe gestul. Mă aşez lângă el şi închid portiera.

— Vorbeşti franţuzeşte, amice ?

Rămâne nemişcat.

— Do you speek English ?

— Just a little ! îmi răspunde.

Folosesc deci această limbă fără de care întreaga Canadă ar vorbi franţuzeşte. Dar, având în vedere că mă adresez unei majorităţi de analfabeţi (şi de răutăcioşi), am să vă traduc discuţia ca să nu muriţi de curiozitate.

— Şterge-o, amice !

— Încotro !

— Dă-i drumul, există un loc după care mă dau în vânt !

Demarează. Ai zice că mă plimb cu caleaşca, în lada asta merovingiană ! Nu-l scap din ochi pe tip. Mă pricep la oameni (şi la femei) şi simt că individul e mai degrabă imprevizibil. Cu unul ca ăsta trebuie să caşti bine ochii şi reflexele.

Străbăteam străzile adormite ale Atenei. Trecem prin faţa bisericii ortodoxe Sfântul Bornibus şi apoi pe lângă ruinele templului ridicat pentru glorificarea lui Pederastru ; apoi, ocolim arcul de triumf menit să eternizeze victoria de la Permanganat şi ajungem într-o suburbie. Ca-

sele se fac tot mai mici și mai modeste, oameni tot mai matinali, primele biciclete încep să circule.

— Încotro ? întrebă șoferul.

— Continuă, te voi anunța când va trebui să te oprești.

După suburbie, urmează la rând peisajul de țară. O lumină palidă îl aureolează, îl catifelează, îl estompează, îl imaterializează.

Curând, ajungem lângă marea imensă și verde a cărei linie de orizont pare atât de aproape. Un drum livid o ia către plajă.

— La dreapta, îi comand.

Ascultă. Drumul, accidentat, coboară către un debarcader spălat de valuri. Câteva bărci zac pe țărm asemenea unor pești uriași, azvârliți de valuri pe uscat [1].

Să nu mă mișc din locul ăsta dacă n-o să-l fac pe șofer să-mi spună tot ce știe.

— Coboară și ridică mâinile, dacă nu, asta va fi ultima dimineață pe care o trăiești, băiete !

Se conformează în toate privințele prescripțiilor doctorului. La rândul meu, ies din caleașcă. Mi-ar plăcea să găsesc vreo sforicică să-l leg pe individ. Dau un ocol mașinii ca să deschid portbagajul acestui stabiliment. Primul lucru care-mi cade sub ochi e o pușcă dotată cu lunetă. Toate se leagă, deci ! Mi-e clar, fraților, că mă aflu în prezența chiar a asasinului meu.

— Ia spune, Oswald, îl interpelez, constat că ești cam imprudent dat fiind că n-ai aruncat armamentul pe care-l folosești când te joci pe acoperișuri.

Nu mai pot adăuga nimic deoarece, cu o promptitudine uluitoare, pilotul de curse scoate un Colt din buzunar și-l îndreaptă asupra mea. Practic, ne amenințăm reciproc cu pistoalele. Nu tragem nici unul, nici altul. Suntem

[1] Doamne, ce frumos e ! Bravo ! San-Antonio, după tine va fi un neant literar după cum spunea, în mod just, Chateaubriand.

atât de încordaţi că putem auzi cum ne creşte părul. Din exterior, semănăm, probabil, cu două statui de marmură. În mod obişnuit, mă ştiţi, sunt rapid şi îndemânatic. Dar de data aceasta, am fost blocat de rapiditatea prestaţiei tipului. Nici unul nu-şi permite să tragă, de teamă că focul celuilalt poate fi cu o fracţiune mai rapid şi mai devreme. Iată o situaţie ambiguă, după cum ar spune un ministru.

Ne permitem două-trei respiraţii timide, doar cât să ne oxigenăm.

— Aruncă-l *baby !* ordon în surdină.

— Ba nu, aruncă-l tu, ripostează el.

— La distracţia asta, îi zic, poţi fi sigur că ai să pierzi.

— Pe ce facem pariu ? ricanează adversarul meu.

— Pe nimic, îi răspund, deoarece nu-ţi vei da seama niciodată că ai pierdut, amice.

— Crezi ?

— Aminteşte-ţi ceva mai devreme, când erai pe acoperiş, nu m-ai nimerit deşi ai avut de o sută de ori timpul să-mi vii de hac !

Asta îl înfurie.

— Eram incomodat de luminile terasei, care-mi băteau în lunetă...

Îmi vine o idee, Doamne, ce inteligent sunt ! Uite ce e, copii, nu vreau să am aerul că inventez, că derutez ori colportez, dar nu cred să fie mulţi aşemenea lui San-A pe piaţă.

— Şi acum, micuţule, eşti incomodat de scânteierea mării deasupra căreia se ridică soarele.

Spun asta deoarece stau cu spatele la ceea ce poeţii daltonieni au numit „marea albastră". Îmi spun că şoferul va constata brusc faptul că sunt înconjurat de o imensă scânteiere, de o enormă reflectare. Din momen-

tul în care retina sa va fi preocupată cu asta, nu va mai avea ochiul infailibil. Efectiv, îl văd clipind.

— Haide, tembelule, spun conciliant, lasă-ţi Evrika din mână şi să discutăm serios, că doar n-o să aşteptăm până la calendele greceşti !

— Nu-i nimic de făcut, rânjeşte răutăcios.

— Îţi fac o propunere...

— Ah, da ?

— Număr până la trei. La trei, fiecare aruncăm arma, de acord ?

Deşi se află opt metri douăzeci şi patru de mine, văd perfect unda de venin care-i sclipeşte în privire.

— Înţeles...

„Şi contează pe mine", sugerează strălucirea despre care v-am vorbit !

E gata să rişte. Trebuie să-mi joc rolul de unul singur. Ah, ce penibilă poate fi această meserie în anumite momente !

— Unu, număr... Doi...

Şi, la doi, îi dau drumul. Şi el făcuse acelaşi calcul, năstrușnicul. Pur şi simplu, am avut acea fracţiune de secundă de avans, prevăzută de manual, la lecţia respectivă. Glontele lui se va pierde undeva, în mare, în timp ce al meu, l-a nimerit în plin. Îl văd cum scapă arma şi cum cade în genunchi, ţinându-se de abdomen. Urmează o serie de grimase monstruoase... Păleşte văzând cu ochii !

Mă reped spre el.

— Nu trebuia să te joci cu focul. Dacă te purtai altfel şi nu trişai, n-ai fi păţit nimic, îi spun.

Scrâşneşte din dinţi, amărâtul de el. Sudoarea îi curge pe fruntea chinuită.

— Te duc la spital, dar, înainte de asta, ai să-mi spui unde i-ai dus pe cei doi marinari după ce-au părăsit locul de internare...

Se-ntinde uşor pe plajă, păstrând tăcerea (O, Grecia, pământ al inversiunilor, pe care un om invertit valorează cât doi !).

Şi dacă nu zice nimic şi moare ? !

— Ascultă amice, ai nevoie să te repare cineva şi eu sunt gata să te încredinţez unui chirurg, dar, înainte, trebuie să-mi spui adevărul. La ce ţi-ar servi să duci secretul cu tine, în mormânt, îi spun, cap pătrat ? !

Respiraţia îi este sacadată, un geamăt nazal ajunge până la mine. Marea clocoteşte în apropierea noastră şi un soare demn de o ilustrată se ridică deasupra valurilor, scăldând universul cu lumina sa generoasă, după cum e scris în toate abecedarele.

— Mă auzi, camarade ?

— Da.

— Cei doi mateloţi de pe „Kavulom-Kavulos", unde i-ai dus ?

Bâiguie cu o voce aproape imperceptibilă :

— Mânăstirea...

— Ce mânăstire ! Vorbeşte ! Timpul presează !

— Mânăstirea de pe muntele Phoscaos...

— Şi „Victoria" unde e ?

Îşi redeschise pleoapele şi ochii săi arzând de febră reflectă minunaţii norişori ai acestei noi dimineţi.

— Ce „Victorie" ? Ce vrei să spui ?

Pe onoarea mea dacă ăsta ştie ceva. M-aş mira să-ncerce să mă tragă-n piept chiar şi-n clipa asta. E, totuşi, în plină agonie ! Glonţule meu i-a cam găurit frigiderul ! Ia gândiţi-vă, e nevoie de o grămadă de bicarbonat ca să digeri un aliment ca ăla, de 9 milimetri !

Umanismul mi se trezeşte în toată splendoarea sa. Trebuie să-l duc până la un punct medical. Mă aplec să-l iau în braţe, dar, chiar acum, face „rrha" şi părăseşte scena.

Îi iau pulsul. Se anunță relâche pentru repetiție. E mort de-a binelea, trăgătorul domnișoarei Polis. Îl abandonez și mă ridic în picioare, descumpănit. Un zgomot mă face să întorc capul. Doi pescari care tocmai se întorseseră din larg, cu plasele încărcate, au luat-o la fugă pe drum. Au renunțat la încărcătura sardinoasă și aleargă că niște apucați. Nu e chiar momentul să constat dacă marea e suficient de frumoasă pentru o imortalizare, Kodak ! Sar la volanul Rolls-ului și ambalez motorul.

E prima oară când șofez un astfel de aparat, iepurașilor. Am senzația că sunt driver-ul reginei Angliei ! Apropo, chestia asta îmi amintește de o glumă povestită de amicul meu Robinson Friday : „Pe o străduță din Londra, se întâlnesc 'nas în nas' un Rolls și un Bentley. Nici unul dintre șoferi, nu vrea să renunțe la dreptul de a trece primul. Până la urmă, șoferul de pe Bentley coboară și se apropie de șoferul Rolls-ului. 'Vreau să vă previn că, în mașină, se află chiar domnul Bentley și că nu se pune problema ca să mă dau la o parte', declară. La rândul său, șoferul de pe Rolls coboară și el și deschide portiera din spate. 'Și asta, spune el, arătând-o pe regina Angliei, e un c... ? [1].

Urc în viteză drumul care dă în șoseaua națională. Hotărârea mea e luată. Acum, trebuie să mă pun sub protecția comisarului Kelecchimos, altfel, voi da de naiba. Mă grăbesc înspre Atena. O primă pancartă scrisă cu caractere grecești mă induce în eroare și aterizez în curtea unei uzine, în momentul în care muncitorii au miting. Fac senzație. E vorba de o fabrică de împletituri și toți coșarii (deoarece fac coșuri) îmi aruncă în față sloganuri cum ar fi „De-ar veni mai repede comunismul să putem să facem și Rolls-urile și stăpânii lor oale și ulcele și, mai ales, sur-

[1] De acum încolo, o să vă tot dau chestii d-astea ca să nu mai faceți pe snobii pe la întrunirile mondene !

cele". Fiind la câțiva pași de mine, ar putea chiar să-mi facă de petrecanie.

Trec vitejește printre uvrieri și mă întorc spre dreapta, spre dreapta ! De data asta, am luat-o spre Atena !

Între timp, s-a făcut ziuă de-a binelea. Un somn de plumb mi se lasă pe pleoape. Dacă mi-aș putea da ascultare, ar trebui să opresc tancul familiei Polis pe primul maidan și să trag vreo câteva sforăituri. Diverși gură-cască suspină la trecerea Rolls-ului.

Fixez cu desperare „Victoria din Samothrace" în miniatură, care pare să-și ia zborul de pe capotă. Îmi ghidează peștii. Mă va duce oare către aflarea adevărului ?

Exact între noi și Cordiliera Anzilor, nu chiar imediat vizibil, puișorilor, se află un filtru de poliție, un adevărat baraj.

Derapez. Păsărica asta nu e sigur făcută pentru puterile mele ! Ce să fac ? Să regăsesc drumul ? La ce bun ? Joc și pierd. Cel mai bine e să iau taurul de coarne.

Avansez timid. Polițiștii, având caschete căști și mitraliere pline de gloanțe cu care ar vrea să mă culce pe mine care-mi doresc atât de mult să dorm !

— Bună ziua, domnilor, le spun voios, tocmai căutam un post de poliție...

Unul dintre ei deschide portiera și-mi face semn să mă dau jos. Ascult. O lovitură puternică în plin mă face să văd stele verzi și, în cădere, s-o văd pe Victoria de pe capotă cum își ia zborul, spectacol pentru care mă grăbesc să ocup o lojă.

Capitolul X

ÎN CARE, MĂ COMPORT ÎN CONTINUARE MAI CURÂND CA UN INFRACTOR DECÂT CA UN COMISAR !

Un împuțit, colegul Kelecchimos ! Ai fi crezut că-i un încrezut ? [1].

Cu mâinile la spate, cu șapca înfundată pe frunte până la sprâncene, cu gura în formă de ghidon de bicicletă de cursă lungă, cu cravata legată aiurea, mărșăluiește prin comisariatul de mahala unde am fost dus ; e într-un du-te-vino, își varsă veninul, își redeschide gura și reîncepe ; iar eu, martor obscur, nu fac altceva decât să meditez [2].

— Doar nu credeți că veți fi salvat de calitatea de funcționar străin ?! tună el, regăsind ca prin farmec uzanța limbii mele maternele. Doar nu sperați că am să vă dau drumul cu una cu două după ce ați violat nepoata unui diplomat și i-ați asasinat șoferul ?

[1] În mod sigur, se va spune că n-o să mă dau în lături de la nimic. Fac calambururi până la abnegație.

[2] San-Antonio are un côté hugolian. / Paul Valéry.

— Ascultă, Kelecchimos...

— Spuneţi-mi domnule comisar ! Se-nfurie el.

Trebuie să vă spun că situaţia e cam albastră pentru încântătorul vostru San-A., bijuteriile mele ! Când un ofiţer îl renegă pe un altul, acesta din urmă se poate înscrie în Armata Salvării.

Sorb amarul până la capăt, protestez împotriva ghinionului, îmi spun că nimic nu ajută dacă fugi şi că trebuie totuşi plecat imediat ; îmi spun că foamea e cel mai bun bucătar, că ulcerul nu merge de prea multe ori la apă, că trebuie să bat fierul cât e cald, că mortul de la groapă nu se mai întoarce şi-mi pun batista peste toate aceste maxime.

— Ascultaţi, domnule comisar. (Bat în retragere). Polis mi s-a dat, cum se spunea pe vremuri, iar eu a trebuit să-i croiesc vreo două, fiind în legitimă apărare !

Reacţionează şi urlă :

— Atât de mult ţi s-a dat încât a fost găsită legată cobză într-o cadă ! Iar pescari demni de încredere te-au văzut trăgând în şoferul ei !

— Îmi menţin spusele domnule comisar ! insist. Şi merg chiar şi mai departe : familia Polis este amestecată în furtul care a avut ca ţintă „Victoria".

Sare de cinci coţi în sus :

— Ce ?

— E adevărul gol-goluţ. Doi marinari de pe „Kavulom-Kavulos" au debarcat la Atena sub pretexte mincinoase. Au petrecut douăzecişipatru de ore la spital şi au telefonat la familia Polis ca să vină să-i ia. Alexandra Polis şi şoferul cu pricina au fost cei desemnaţi să facă transferul. În plus, presupun că aţi găsit în portbagajul Rolls-ului o puşcă prevăzută cu lunetă. Va fi uşor de dovedit că a fost folosită în cursul nopţii. E oare ăsta un obiect pe care e normal să-l găseşti într-o maşină de lux ?

Declarațiile mele nu-l zguduie pe Kelecchimos.

— Pentru că domnișoara Polis cunoaște doi marinari de pe vasul „Kavulom-Kavulos", ți se pare firesc s-o violezi și s-o molestezi ? Pentru că există o pușcă destinată vânării caprelor negre, în portbagajul mașinii, ți se pare absolut necesar să-l omori pe șofer ? Regret, dar nu pot face nimic în ceea ce te privește, afacerea trebuie să-și urmeze cursul !

— Și „Victoria" trebuie să-și urmeze cursul ?

Asta îi redeșteaptă orgoliul.

— O vom găsi ! afirmă.

— Atunci ar fi bine să aplanați lucrurile, deoarece când lumea va afla adevărul, reputația dumneavoastră nu va fi mai mult decât o ladă de gunoi !

— Nu vă îngrijorați pentru reputația mea și gândiți-vă mai întâi la a dumneavoastră ! ripostează. Eu, cel puțin, nu sunt inculpat într-un viol și într-un asasinat !

Acestea fiind zise, iese. Oh, ce timpuri ticăloase, curvele mele ! Când va afla Moșu', o să dea în icter, e sigur.

Mă aflu într-o sală mare, îmbâcsită, plină de fum, neagră, ticsită de copoi în civil și în uniformă. Ticăloșii ăștia mi-au pus cătușe și, dintr-o prudență excesivă, cu ajutorul unei alte perechi de „brățări" m-au înlănțuit de un ticălos uriaș urât, prost bărbierit care pute a usturoi, a picioare nespălate și a post de poliție.

Nu știu ce se așteaptă, dar se așteaptă.

Epuizat, ulcerat, scârbit, ruinat, făcut bucățele, sfârșesc prin a adormi cu fața lipită de peretele jegos. Sunt îngrețoșat, răpus, totul dezgustat de faptul de a fi în viață. În dimineața aceasta, existența îmi pare de nedorit. O disprețuiesc, o urăsc, o urăsc ! De pe peretele de vizavi, moaca noului șef al statului mă sfidează din cadrul său

administrativ. Iaca unu' care are oarece griji și care trebe' să-și pregătească săculețul de golf ca să plece în excursie.

Totul fierbe, totul dă pe dinafară, iar eu găsesc potrivit să-mi pierd cunoștința !

* * *

O voce familiară, o voce iubită, o voce la care țin nespus, o voce bogată în sonorități profunde, o voce timbrată la baremul prieteniei mă smulge din tenebre.

Vocea spune cu vehemență, cu bunăvoință :

— Nimeni nu ciripește franțuzește în maghernița asta ? Când un turist vrea să depună o plângere, e corect să i se caute un translator.

— Do you speak English ? întreabă unul dintre angajații comisariatului.

— Așa ș-așa, răspunde vocea iubită. Nu prea sunt dotat pentru limbi, cu excepția limbii cu măsline și a limbilor de pisică. O să vă explic. Sunt un confrate *to you. My name is* Bérurier, Alexandre-Benoît și-am venit în Grecia *with my* agreabilă soție pentru a-mi petrece *holidays*. Pricepeți ? Acuș, organizatorii ne duc la muzeu. La muzeu ! Dați-vă cu părerea, nu e nimic mai bun de făcut când te excursionezi printr-o capitală. Pă scurt, în timp ce tipa care făcea pe ghida ne explica totul despre cum nu știu ce construcție se zămislea în nu știu ce mod miraculos înainte cu nu știu câți ani de Iisus Christos, eu m-am *sit down* pe o bancă, cu scopul declarat de a-mi odihni picioarele. Port pantofi noi și sângerez la un picior, *you see* ? Încercam să mă relaxez, frecându-mi talpa lui Eschil. Vizita în muzeu continua când, deodată, am o revelație ?

Îmi lăsasem aparatul de fotografiat pe o bancă ! Dau fuguța să-l recuperez : hopa-șa ! Un ciumec mi-l umflase repejor, vreau să zic *quickly !* Kodakul meu era dus ! Considerați că mai dau de ăsta ?

Dacă aș fi ascultat Adagio de Albioni, a Cincea de Beethoven sau Flautul Fermecat-de-prezența-dumneavoastră de Mozart, auzul nu mi-ar fi fost atât de fascinat.

Béru aici ! Béru la Atena ! Bérul la comisariat ! Dar visez cu ochii deschiși ! Este un miracol pur ! Da' dacă e un miraj ? Dacă am închipuiri ? Ar trebui să știu... Să aflu... Mă ciupesc, mă pișc, după cum sună recomandările în cazuri similare. Fără dubiu, ori greșeală, *I am* lucide.

— Salutare, ticălos bătrân ce ești, murmur.

Béru pare a fi surzit.

— Fiind un confrate *of you,* sper că veți prelua cazul și că... Deodată, realizează că i s-a vorbit franțuzește și tresare. Toate simțurile lui mă adulmecă și toate orificiile i se rotunjesc pentru a-i atesta stupoarea.

M-apuc să-i zic un cânticel ca și cum nici nu l-aș fi observat, cu aerul cel mai normal.

„Nu te mai zgâi la mine, blegule.
Altfel am băgat-o pe mânecă.
În urma unei încurcături,
Iată-mă redus la tăcere.
Avertizează-l imediat pe Bătrânu'
Că s-au ivit probleme grave.
Spune-i c-am dat de urma Victoriei din Samothrace
Și șterge-o cât mai repede, amice,
șterge-o cât mai repede !"

Are un sânge rece extraordinar, Béru ăsta. Trage aer în piept, își trage pantofii verzi în picioarele mari și păroase, își aranjează bermudele cu dungi albastre și roșii, își bagă mâna pe sub marginea gecii sale galbene decorate

cu o rachetă portocalie şi, în semn de salut, îşi scoate chipiul de pânză violet, cu bor lung, verde care l-ar face să semene cu un jockey dac-ar cântări cu optzeci de kilograme mai puţin.

— Ei bine, domnilor, *now*, vă las să faceţi cele cuvenite pentru a-mi regăsi Kodakul. Ştiţi ce înseamnă asta ? Un turist fără Kodak e ca un om fără mâini şi fără picioare ! Să sperăm că vă veţi comporta ca nişte profesionişti şi nu ca nişte amatori ! *Remember my name :* Bérurier, B-é bé, e-U rier ! Sunt cazat la hotelul Antigona şi Anouilh reuniţi. Sărutări copiilor şi la bună vedere !

Şi pleacă demn, lăsând toată copoimea pradă mirării, tulburării şi nehotărârii.

Brusc, San-A. se simte mai bine. Exact când crezi că totul e pierdut, se iveşte ceva neaşteptat care te salvează. Majestatea-Sa se va duce chiar acum la Chelu', care va întoarce totul pe dos dacă e nevoie, va face pe dracu-n patru ca să mă scoată din tărăşenia mizerabilă în care m-am băgat.

Arunc o privire pendulei din comisariat. Cadranul n-are cifre greceşti şi bate ora zece. Cât timp încă o să mai zăbovesc în locul ăsta sinistru ?

Somnolenţa pe care am traversat-o a fost un adevărat balsam. Mă simt-un pic mai bine, spiritul mi-e combativ. Fără de el, nici n-ar fi posibilă viaţa, dealtfel.

Unul câte unul, se mai scurg douăzeci de minute. Uriaşul rău de care sunt legat prin verigile nichelate ale cătuşelor cască asemenea unui crocodil.

. Deodată, se aude zgomot afară. Printre zăbrelele ferestrei, văd un furgon negru şi auster. Nu cred să greşesc, este chiar rabla care mă va duce la închisoare ! Şi se mai vorbeşte de onoarea de familie !

San Antonio, întemnițat ca ultimul cioflingar ! Cu siguranță, nu s-a consumat și ultimul act : părul de pe brațele mele și părul de pe brațele prietenului meu Luc ! O să ne frecăm unul de altul blana, până când unul dintre noi va lua foc !

Doi gardieni intră în postul de poliție. Gorila mea se ridică și trage de lanț așa cum se trage de lesa unui dulău care e scos la plimbare.

Îl urmez, suspinând.

Capitolul XI

ÎN CARE, BÉRU SE PREZINTĂ LA CEL MAI ÎNALT NIVEL

O aglomerație substanțială se află la intrarea postului de poliție. Gură-cască privesc Rolls-ul și furgonul negru cu o curiozitate, sesizând anacronismul pe care îl reprezintă simpla alăturare al acestor două vehicule. La apariția mea, înlănțuit de King-Kongul meu, un murmur cu totul din întâmplare ostil se face auzit în rândurile populației. Unul dintre paznici deschide portiera din spate. Înainte ca să mă urc în furgon, gorila mă dezleagă *because* celulele individuale ale furgonului nu pot adăposti mai mult de o persoană, la rigoare, o persoană și jumătate o dată. Singurul gând pe care-l am este să mă izolez.

Din momentul în care încerc să mă urc în furgon, eliberat fiind de compania monstrului, se petrec tot felul de chestii misterioase. Are loc o explozie : flăcări înalte izbucnesc sub furgon, îl încing, îl învăluie. Focul începe să se întindă către mulțimea adunată care se dezagregă cu

o viteză supersonică, producând sunete înfricoşătoare, tot de factură supersonică. Tipii nu mai sunt decât o dâră de praf ! Trecătorii, netrecătorii, copoii, în uniformă şi în civil, toţi o iau care-ncotro şi încearcă să doboare recordul mondial la zece mii de metri.

Rămân pironit pe scăriţa furgonului, întrebându-mă ce se petrece. Cum îmi pun întrebarea în mijlocul unui incendiu, reflexele mele redobândesc un interes arzător.

— Aştepţi metroul sau aştepţi să fii prăjit pe loc ? urlă organul bérurian.

Pe cinstea mea ! Pricep că acest incendiu surprinzător este aranjat de camaradul Alexandre-Benoît. În sfârşit, unul care pică la pont.

Sar din furgon. Maşinuţa amicului e acolo, cu portiera deschisă. Mă grăbesc să urc fără să-mi treacă prin minte că acţionând astfel îmi agravez inutil situaţia.

Decolează impresionant. Merită să-l vezi, cu şepcuţa până la nas, şi cu fundul mare instalat pe banchetă. Coapsele sale aproape că au sfâşiat foaia de ceapă a bermudei în căutarea obstinată a libertăţii. Debordează, pur şi simplu, copioase, planturoase, păroase, sumbre precum originile lumii.

— Eşti scrântit, grasule, îi zic. O lovitură ca asta înseamnă puşcăria pentru tine. Sunt inculpat într-un viol şi într-o crimă.

— Şi a ta *sister* şi ea e inculpată de încălcarea poruncilor biblice ? ripostează Înălţimea-Sa.

V-am spus adesea că e un adevărat senior, dar în anumite momente, în cele măreţe mai ales, e sublim ! Dacă l-aţi vedea la volanul vechiturii sale, aţi fi cuprinşi de elanuri nebănuite.

— Ai avut timp să-i telefonezi Bătrânului ?

— M-am dus la poșta din apropiere, unde mi-au spus că trebuie să aștept o oră ca să iau legătura cu el. Telefoanele devin mai accesibile, acum ! Durează cam tot atât să vorbești de la Atena la Paris, ca și din provincie la Paris ! Așa că mi-am zis că e mult mai practic să te extrag de la zdup prin propriile mele mijloace. Ce-ai fi vrut să facă și Hodorogu' de acolo de unde e, să-ți trimită o cutie de bomboane de ciocolată ?

— Și ce-ai făcut ?

— Aveam o canistră de rezervă în mașină. Când a fost anunțat furgonul, am răspândit „ceaiul", lăsând urme până la ușa poștei. Un mic impuls la momentul potrivit și-ai văzut rezultatul ?

— Ar fi trebuit să te faci artificier, îl aprob. Dar trebuie să le acorzi credit și grecilor. Ne vor găsi în scurtă vreme. Mai ales că, având în vedere modul în care arăți, ar trebui ca să treci neobservat ca toată populația elenă să fie oarbă și surdă !

Șofează ca un as, luând virajele la mustață, cu buza inferioară blocată printre dinții care-i lipsesc.

— Crezi că e momentul s-o insulți pe Agathe ?.îmi șuieră pe la colțul buzelor.

Agathe este Citroën-ul său carolingian. Ține la ea ca la lumina ochilor. Deși, se poate considera că e pilaf, praf, mai mult o umbră. Are cartoane în loc de geamuri și poza unei fete numai bune de călărit în locul oglinzii retrovizoare. Capota e prinsă în cuie, iar cauciucurile ferfenițite sunt lipite cu chewing-gum gata mestecat, dar nu se poate spune că Agathe n-ar ține la drum. Pierde ulei, șuruburi, bujii, cureaua ventilatorului, dar continuă să ruleze ! Nu mai are ștergătoare, fapt lipsit de importanță deoarece parbrizul e absent, farurile spânzură de propriile fire ca două pere răscoapte, toamna, e strâmbă ca o cutie de conserve pe care școlarii au călcat-o în pi-

cioare la fotbal, dar continuă să meargă. Nu ține direcția, roțile fac opturi la viraje, tapițeria pare adunată cu grebla, tampoanele i-au devenit vârfuri de lance, dar absoarbe kilometri ca o vedetă a șoselelor ! Volanul ar putea fi folosit în loc de desfăcător de conserve, cutia de viteze a fost înlocuită printr-o tinichea, iar pedala de frână cu o talpă uzată de lemn, dar bravul Béru continuă să-și conducă automobilul cu brio și chiar cu o oarecare măreție pe căile întortocheate ale gloriei și onoarei.

— Unde mă duci ? întreb cu îngrijorare, frapat de hotărârea care se citește pe fața lui.

Într-adevăr, conduce fără cea mai mică ezitare, la dreapta sau la stânga, un om care știe exact unde vrea să meargă și știind cum să o facă !

— Nu-ți face probleme, am planul meu.

— Ar fi indiscret să te întreb care e ?

— Mergem la Cropole, mormăie.

Cum, mut de surpriză, nu reacționez, povestește :

— Cropole este o cetate a vechii Atene, aflată pe o stâncă înaltă de 270 de metri. Această veche fortăreață unde Pisistrate își avea încă palatul, a fost devastată de perși. În secolul V, înainte de Iisus Christos, Cropole, consacrată Atenei, a fost împodobită cu monumente magnifice...

Tace.

— Am învățat toată poliloghia asta dintr-un ghid, dar mai mult de atât nu mai știu.

— Da' ce-o să păzim la Acropole, grăsane ?

— Acolo e un parking teribil. O să-mi duc rabla în mijlocul celorlalte și-o să luăm un autobuz turistic. Amintește-ți că e cel mai bine să te ascunzi în mijlocul mulțimii.

— Mi se pare că știi drumul pe dinafară.

— Așteaptă un pic, Berthe și cu mine, mergem acolo în fiecare zi. Habar n-am ce-a apucat-o pe nevastă-mea,

dar locul cu pricina a devenit viciul ei de când am sosit aici. Şi acum, se află tot acolo.

Mai are resurse să şi vorbească şi să spună şi bancuri, în timp ce merge cu o sută zece :

— Ştiam eu că rablei mele îi place să fie unsă, dar în clipa asta depăşeşte orice aşteptări !

După ce-a adus umila sa ofrandă zeului umorului, se consacră trup şi suflet conducerii Agathei. Fără încetare, mă tot uit în spate, aşteptând să văd cum motociclişti mascaţi şi înarmaţi până în dinţi se află pe urmele noastre, dar totul rămâne nesperat de liniştit.

Se pare că fuga mea în panica respectivă, a reuşit în mod extraordinar.

Zece minute mai târziu, ne aflăm la poalele locului numit Acropole.

Béru se fofilează prin marea de maşini şi maşinuţe parcate talmeş-balmeş acolo. Găseşte un loc, se aranjează la fix şi sare din maşină.

— O să mă ajuţi ! îmi ordonă, desfăcând lanţul care închide portbagajul.

— Ca să faci ce anume ?

— O să-i punem Agathei prezervativul, îmi comunică, scoţând o prelată de un albastru metalizat. În primul rând că asta o va camufla, apoi, având în vedere că nu ştim cât timp sărăcuţa va putrezi aici, în cazul în care va ploua, nasul său îi va rămâne uscat !

Acoperim deci bolidul cu o grijă minuţioasă pe care o pot asigura doar mecanicii echipei Ferrari piloţilor de cursă angajaţi douăzeci şi patru de ore la turneul de la Mans.

În fine, Grăsanul mă duce la parkingul rezervat maşinilor.

— O să ne culcuşim în autobuzul meu obişnuit, încep să-l cunosc pe şofer, un tip cu totul seducător, o să-i spun

că eşti un prieten de-al meu ocazional, o să-i strecor şi-un bacşiş ca să accepte să te ducă.

Forţosul trece în revistă autobuzele albastre sau roşii staţionate la baza Partenonului.

— Al nostru este cel cu dungă crem de acolo ! îmi spune.

Ne îndreptăm într-acolo. Dă târcoale, dar nu-l avizează pe şofer.

— Să aşteptăm înăuntru ! îmi recomandă temerarul complice.

Deschide portiera vehiculului, urcă scăriţa şi se opreşte mut de emoţie. Îl văd cum i se zbârleşte părul.

— Ei bine, amice ? întreb.

Cum nu răspunde, îl împing şi-mi fac loc lângă el. Îmi răsare în faţa ochilor un spectacol de o rară calitate artistică. Imaginaţi-vă că, în pofida a ceea ce s-ar putea crede din exterior, autocarul nu e gol. Se află două persoane. Cei doi pasageri discreţi sunt întinşi chiar pe culoarul vehiculului. Unul dintre ei este un pasager care se numeşte Berthe Bérurier, celălalt este şoferul autocarului. Dată fiind îngustimea locului, aceşti doi oameni onorabili au fost obligaţi să se suprapună. Şoferul este cel care ocupă poziţia superioară. S-ar zice că face alpinism şi că încearcă să escaladeze vulturosul promontoriu reprezentat de academia berthiană. Şi ce se chinuie, ticălosul ! E un du-te-vino continuu. Şi vajnica Berthy, mereu cu grija aproapelui, îl îndeamnă cu gestul şi cu vorba.

— Berthe, în numele lui Zeus ! jură grăsanul în franco-elenă.

Dulcea soţie scoate o exclamaţie suplimentară (de data aceasta de surpriză) şi-şi arată capul ciufulit şi roşu de voluptate.

— Alexandre-Benoît ! bâiguie ea...

În loc s-o lase baltă, șoferul companiei „Grecia-Azur" (e scris pe caschetă) își pune, dimpotrivă, toate resursele la bătaie, are o bună scuză pentru asta deoarece, în argou atenian, „alec zandrebenoas" înseamnă : mai repede, iubito. E un conștiincios, un ascultător. Și apoi, vrea să îmbrățișeze întreaga Franță eternă și se vrea la înălțimea grelei sale misiuni. Știe el că Franța le-a avut pe toate. Și lucruri crude și lucruri coapte, în fel și chip, viguroase, vibrante, demente, artificiale, pompidiene, ale secolului luminilor, ale lui Hitler, plăpânde, autoritare, majoritare, veleitare, astrale și dezastruoase.

— S-a isprăvit, apucaților ! tună îmbermudatul. Ați putea, totuși, să vă opriți când vă vorbesc !

Dintr-o lovitură (dacă pot îndrăzni să spun așa) șoferul își întrerupe circul încântărilor și-l repune pe Polux în marsupiul său. Se ridică în genunchi asemenea pompeienilor fugind de mânia Vezuviului.

— Ticălosule ! urlă încornoratu'. Un individ căruia îi ofeream țigări la fiecare drum și, în plus, bacșișuri regale !

Îi întinde ambele mâini soției pentru a o ajuta să-și regăsească verticala fără de care omul n-ar fi decât un patruped printre atâtea altele.

— Pentru Berthy sunt circumstanțe atenuante, îmi declară, biata de ea nu suportă clima. Căldura îi pătrunde prin piele, e simptomatic în cazul ei, se știe ! Dar ticălosul ăsta de macac n-are scuze ! El își cunoaște clima, nu, ce naiba, la dracu', rahat !

Béru îl ia pe șofer de guler, îl ridică și, cu mâna liberă îi arde o scatoalcă răsunătoare. Celălalt simte cum îi troznesc dinții precum orezul. E un tip de vreo treizeci de ani, frumos și fercheș. Acum, e sincer îngrozit.

Berthe își trage propriile bermude aflate pe o banchetă. Mă ia ca martor.

— Oamenii de felul acesta sunt toți o apă și-un pământ... vă jur, îmi spune ea arătând către complicele ei... Venisem să mă odihnesc o clipă în timpul vizitării, iar domnul pur și simplu a sărit pe mine, cu un aplomb ! Eu ce voiați să fac, femeie slabă, la ce bun să lupt ?

— Micuța mea căprioară ! o compătimește Majestatea-Sa. O să-i cerem despăgubiri acestui urangutan. Auzi, să-și permită asemenea libertăți asupra unei inocente turiste infectate de căldură ! Dacă ar fi să mă iau după ceea ce-mi spune conștiința, l-aș duce de urechi la comisariat !

— Crezi că e momentul ? întreb.

— Nu chiar, consimte grăsanul.

— Oh, dar, adaugă, mi-a venit o idee.

Îl propulsează pe Casanova de pe Acropole pe locul său.

— Demarează, amice !

Cum tipul nu pricepe, îi spun în engleză. Îmi spune destul de confuz că este obligat să aștepte caravana de partenieni.

— Se descurcă ei ! îl asigur, la drum, îți spun.

— Unde trebuie să merg ?

Meditez.

— Cunoști adresa unui croitor ?

— Ei bine,... da.

— Atunci, acolo ne duci !

* * *

Câteva minute mai târziu, enormul vehicul se oprește în fața unei dughene din scânduri, din Pireu. Ca loc, e mai degrabă îngrozitor, dar n-avem timp să facem mofturi.

Din fericire, copoii nu mi-au golit buzunarele și am tot mălaiul.

— O să închiriez hanţe pentru noi doi, grăsane, îi spun. Măsura taliei tale oscilează tot între 120—140 ?

— Tot, afirmă temerarul. Mai ales că, în acest moment, mâncarea grecească mă balonează !

Intru la croitor şi cumpăr două ţinute complete de preot. Pentru completare, aleg două bărbi ca de Angora, negre, lungi ca nişte şorţuri de genişti.

— Ce e, ce e ? întrebă Béru.

— O să-ţi fac o surpriză, elefânt grăsan ce eşti !

Înhaţ un ghid albastru pierdut în plasa de bagaje. Îl răsfoiesc nervos până dau de pasajul consacrat mânăstirii nu departe de Atena. A fost fondată în secolul XIII de de la muntele Phoscaos. Acesta se află pe insula Adamos, sfânta Bledina-Miraculata, care a fost maică superioară într-o mânăstire în timpul primei părţi a vieţii sale, dar care s-a consacrat edificiilor biblice în cea de-a doua parte. În zilele noastre, mânăstirea este ocupată de călugări care au făcut legământul tăcerii. Odată poarta închisă în urma lor, nici o silabă nu mai este rostită de ei. Iată un element important care-mi convine. Se precizează în ghid că orice ins mânat de nevoi religioase poate suna la poarta mânăstirii. Este primit fără ca să i se ceară să dea cea mai mică explicaţie. Mulţi preoţi, dezamăgiţi în apostolatul lor sau având conflicte cu ierarhul se retrag astfel la muntele Phoscaos.

— Dragă Berthe, spun, pot să-ţi încredinţez o misiune delicată ?

— Dacă îmi stă în putinţă ? acceptă ea.

— Ne vom duce până la un anume debarcader. Odată ajunşi acolo, îl vom imobiliza pe şofer şi-l vom lega şi la ochi ; apoi, Alexandre-Benoît şi cu mine ne vom deghiza în popi. După ce vom fi luat vaporul, îl vei elibera pe şofer şi vă veţi reîntoarce în oraş. Încearcă să obţii de la el să nu spună nimic...

— Contează pe mine, îmi promite valoroasa femeie. Majestatea-Sa tușește.

— După ce-am văzut care sunt pornirile animalice ale acestui derbedeu, crezi că-l voi lăsa singur cu Berthe ?

— Nu uita că o femeie prevenită face cât trei, îl liniștesc. Bertha știe acum cu cine are de-a face, ceea ce o va obliga să fie precaută !

— Gândești corect ! se liniștește soțul. N-o să-i meargă, derbedeului.

Tot vorbind, femeia aruncă o privire nostalgică șoferului. Privirea îi cade pe un text redactat în mai multe limbi uzuale cum ar fi sanscrita, franceza, columbiana, arahneana modernă, nord-dakoteza, espatiola, durilonul modern, engleza, rusneana, austriaca, elveția na și statuniteza. Textul recomandă să nu i se vorbească șoferului. Bertha este tocmai pe cale să afirme că textul se referă la interzicerea cuvintelor, dar nu și la interzicerea actelor.

Și, în privința actelor de forță majoră, sunt rezerve în ea cât într-un întreg birou de notari !

Capitolul XII

ÎN CARE, NE LĂSĂM ÎN VOIA CAILOR PROVIDENȚEI

La bordul ambarcațiunii care ne duce pe insula Adamos, recapitulez, în mare și în mic, situația, cu Grasul, Mă ascultă fără să scoată o vorbuliță. Ori de câte ori îl privesc, îmi vine să mor de râs. Bérurier deghizat în popă, e o imagine care nu va dispărea așa curând din amintirea mea. Or straiele negre, cu potcapul pătrat, cu bărbuța aranjată și cu nasul roșu-morcov, face toți banii să-l vedeți !

— Și ce aștepți de la vizita la călugării aceia ? mă întreabă.

— Frumușico, nimic altceva decât să-i regăsesc pe cei doi marinari de pe „Kavulom-Kavulos" ! După o astfel de lovitură, mai mult ca sigur au avut grija de-a se ascunde într-un loc sigur, știind prea bine că, odată anunțat furtul, toată lumea va fi pe urmele lor.

— Dar cum o să dăm de urma lor dacă acolo nu e voie nici măcar să crâcnești ?

— Om vedea, esențialul e să pătrundem, părințele !

— Crezi că arătăm destul de veridic ? întreabă incredul.

— Mai veridic decât însăși natura, amice. N-am întâlnit nicicând un popă care să arate mai a popă decât tine.

Dragul de el dă din scăfârlie aprobator.

— Exact, spune, am avut întotdeauna simțul travestiului. Pe vemuri, la fermă, mă împodobeam cu o pereche de coarne ca să semăn cu taurul comunal, e deci un obicei mai vechi al meu !

Acostăm în primitorul portuleț Adamos. Îi dau niște bănuți marinarului și sar din barcă. Béru idem, dar nu și-a luat precauția să-și ridice poalele vemșântului și, prinzându-și un picior în pliurile lungi ale acestei haine neobișnuite pentru el, iată-l pe domnul inspector cum cade grămadă pe dalele digului, care nu sunt deloc moi. Îl ajut să se ridice. În cădere, barba falsă i s-a agățat de sprâncene și orbecăie ! săracul, întrucât nu-i decât beznă în fața ochilor lui.

Pescarii se apropie plini de solicitudine.

— Începe bine, mormăi, trăgându-l de surogatul de blană și încerc să-l readuc la nivelul normal. Ori de câte ori plecăm în deplasare, trebuie să-ți faci debutul ca la circ. Când se va anunța concurs de selecție pentru clovni, prezintă-te fără ezitare. Băiete, atunci vei cunoaște gloria.

— Ești nostim, bombăne Majestatea-Sa, n-am obișnuința să mă îmbrac în demoazelă ! Trebuie să te obișnuiești cu mersul cusutanat !

— Gura ! Nu uita că vom păstra cea mai desăvârșită tăcere.

— Chiar așa, o să termin cu flecăreala înainte să intru în mânăstire unde ne vom consacra de acum înainte

gloriei Domnului nostru care era fiul lui Dumnezeu după tată şi vlăstar de familie bună după mamă.

Mânăstirea se înalţă sus, pe contraforturile muntelui Phoscaos. Este construită în pietre de culoare maronie care strălucesc la soare ca o aglomerare de mii şi mii şi Emy de paiete de cuarţ. Are forma unui sutien bine umplut. Cele două corpuri asemănătoare unor generoase mamele, sunt încununate de câte un sfârc ce desăvârşeşte admirabil iluzia.

— Nu există funicular care să ne ducă acolo sus ? se lamentează Bérurier.

— Unde te crezi ? îl iau pe după umeri a încurajare. Doar nu crezi că dacă seamănă puţin cu Sacré-Coeur asta înseamnă că suntem acolo ?

— Ar fi putut să ne dea şi ceva de mâncare ! se smiorcăie Valorosul. Nici festin şi nici ascensor de parcă oamenii Domnului n-au dreptul la lift când se apropie de patron !

Un tip asemănător unui ciobănaş arcadian se apropie de noi. Ne vorbeşte în greceşte, natürlich, dar îmi pică fisa ce vrea să ne spună deoarece urechea începe să mi se obişnuiască şi, în plus, gesturile sale sunt explicite. Într-adevăr, trage după el trei măgari şi ni-i arată. Când arată spre Béru, când arată spre un măgar. Acest brav om care închiriază măgari asigurând astfel drumul între port şi mânăstire. Dar Béru vede în această menajerie o aluzie jignitoare. Înainte de a avea timpul să intervin, l-a pocnit deja pe bietul om peste bot, acesta căzând grămadă în praful drumului cu măgarii care suflă deasupra lui ca într-o iesle din Bethleem.

— Nu eşti sănătos ! mă indignez.

— N-o să tolerez niciodată ca un nemernic de grec să mă facă măgar într-un loc public ! mugeşte titanul.

— Ar trebui să-mi respecte cele puțin veșmântul de preot dat fiind că personific religia lui !

— Dar nu face altceva decât să închirieze măgari pentru a se ajunge la mânăstire !

Haidamacul se trage de moaţele bărbii sale.

— Eşti sigur ?

— Absolut, uită-ţi funicularul după care plângeai, fund de maimuţoi ce eşti !

— Nu e cazul să fim supăraţi, suspină Taica Bérurier, întinzând mâna sa victimei pentru a o ajuta să se ridice. Scuză-mă, amice, dar am crezut că e o aluzie răuvoitoare. Trebuie să înţelegi de ce eram aşa furios, după cum m-au ros pantofii n-am deloc chef de cățărat şi urcuş.

Acestea fiind zise, cavalerul Béru se apropie de asinul pe care-l intuieşte a fi cel mai puţin mofturos şi sclifosit şi-l încalecă ca pe o motocicletă.

— Dii, cocotă ! îi spune.

Măgarul nici se clinteşte. Îl încalec şi eu pe-al meu, băiatul cu închiriatul, pe al lui şi demarăm, dar avem probleme cu animalul pe care-l chinuie Grasu' : refuză sub orice formă să se mişte. Ştiţi doar cum sunt măgarii ! Încăpăţânaţi şi mofturoşi ca dracu' ! Au ideile lor fixe, umorile lor !

Marele patron al transporturilor publice din Adamos-City trece în spatele vehiculului său şi-l şfichiuieşte cu biciul. Măgarul răspunde la agresivitate prin faptul că-l răstoarnă pe domnul Bérurier. Furios, acesta se redresează şi năvăleşte asupra lui.

— Ascultă, micuţule, îi vociferă în urechi, în orice caz nu un măgar grec o să-mi vină mie de hac ! Nici un măgar n-a avut succes cu mine. Te previn în mod caritabil că, dacă te crezi câştigătorul Premiului Arcul de Triumf, mă însărcinez să-ţi frâng gâtul !

Stăpânul animalului îi întinde biciul lui Béru care îl refuză.

— Lasă-mă pe mine, îl asigură, am tehnica mea.

Își ridică sutana, își explorează buzunarele bermudelor (ceea ce-l interzice pe adamic) și scoate de acolo un port-țigaret și o brichetă. Aprinde o țigară, trage câteva fumuri profunde ca s-o aprindă bine și încalecă măgarul invers. Îl apucă zdravăn de coadă o ridică și, cu un gest peremptoriu, înfige vârful aprins al țigării în locul acela intim, declarând :

— Pasagerii sunt rugați să-și atașeze centurile de siguranță !

N-are timp nici măcar să-și termine cuvintele. Măgarul scoate un răget teribil și-o ia la sănătoasa cu viteza trenului. Béru se agață cu desperare de crupa lui, de blana lui. Îl strânge cu picioarele, îl mușcă, îl sufocă în brațe. În curând, animal și călăreț dispar într-un nor de praf. Îl privesc pe „angrosistul" de măgari. E bulversat, dar fără să pară din cale-afară de îngrijorat. Dintr-un gest îmi arată muntele Phoescaos pentru a mă face să înțeleg că exact într-acolo se îndreaptă angajatul său.

* * *

Într-adevăr, îl regăsim pe bietul Béru. o oră mai târziu, în fața porții mânăstirii. Zace sub un măslin masându-și șalele în timp ce măgarul, supărat, îi adresează răgete injurioase.

— Ai căzut ? întreb eu plin de solicitudine.

— Doar la sosire când nenorocitul ăsta m-a aruncat pur și simplu la pământ.

— Bravo pentru spectacolul de rodeo. Grasule ! Îţi jur că dacă te vedeau specialiştii în domeniu îţi semnau un contract în alb. Asta, da, adevărată artă pop !

În acest moment al acţiunii, trebuie să plătim pentru croaziera originală.

— Adăugă şi o subvenţie pentru cumpărarea de supozitoare capabile să amelioreze soarta amărâtului, recomandă marele sufletist bérurian.

S-a comis şi asta. Ne îndreptăm către poarta ermetică a mânăstirii. Departe, în profunzimile clădirii, răsună ecoul unui clopot. Este singurul sunet care ajunge până la urechile noastre. Totul este linişte şi împăcare. Totul este calm şi repaos. Totul este meditaţie şi rugă mută. Natura însăşi pare scufundată în sacerdoţiu.

— Cu începere din acest moment, şoptesc, mucles, gaiţa-i pe ouă, ai înţeles, coane ?

— Nu-ţi face griji !

— Şi aminteşte-ţi că, aici, sunetul de cruce se face invers...

— Să nu ţinem şi lingura invers, remarcă amicul.

Se aude un zgomot scrânit de lacăte şi broaşte ruginite care se desferecă. Se deschide uşiţa unui orificiu de metal şi vedem un ochi şi o bucăţică de bărbiţă. Se aude iar un zgomot de broască încuiată repede urmată de un zgomot greu de zăvoare deschise. Se deschide poarta. Suntem în faţa unui preot bătrân, cărunt, ridat ca o mască plumburie, care miroase a usturoi şi a mizerie acumulată. Sutana este verzuie, cârpită, peticită şi zdrenţuită. Ochii săi, mărginiţi de conjunctive inflamate lăcrimează. Ne studiază, apoi face semnul crucii în aer. Îi răspund printr-un gest similar. Molipsit, Béru procedează la fel.

— Dacă n-o să fim excomunicaţi după toate chestiile astea, îmi şopteşte, înseamnă că avem noroc ; să sperăm

că patriarhul nu are prea multe legături cu Paul al VI-lea, ca să obţină copii după certificatele de botez...

Îi ard un şut scurt şi rapid ca să-şi ţină pliscul. Bătrânul popă (cu bătrânii popi se fac cele mai bune pupe) îşi şterge faţa cu un burete umezit şi ne lasă să intrăm. Pătrundem într-o grădină de vaste dimensiuni, plină de pante exotice. Locul este de o seninătate virgiliană. Porumbeii, intonând cântecele Sfântului Duh, zboară din creangă-n creangă. O arteziană clipoceşte [1]. Preotul-portar ne conduce către locul de primire. Pe drum, dăm nas în nas cu preotul-băcan şi schimbăm o binecuvântare rapidă. Béru pare să se deprindă cu noua sa ipostază. În timp ce facem cunoştinţă cu mânăstirea, mă gândesc la Alexandrele mele din noaptea anterioară. Cea de la spital pare doar o aventurică depăşită de evenimente. O biată puştoaică ! O mititică foarte dotată pentru gesticulaţia la orizontală ! Îmi este clar că această întâmplare îi va servi de lecţie şi că va trăi de acum încolo în cultul viitorului său mire).

Intrăm într-un culoar lung plin de volţi şi arcade planturo-romane cu volute pernicioase şi preotul-portar ne invită într-o cameră curată, în care se află numai un birou pe care stă un registru enorm legat în piele neagră, o călimară şi o pană. Înmoaie pana în călimară şi mi-o întinde. Cu groază, examinez numele care precedă locul unde ar trebui înscrise ale noastre. Toate sunt scrise în greceşte. Cu o figură imposibilă scot o cutie de chibrituri din buzunar şi copiez numele fabricantului. Apoi, îi dau pana lui Béru şi-i fac un semn discret cu ochiul. Să sperăm că imbecilul cu creier de legumă n-o să-şi treacă numele real ! E necunoscută sagacitatea Grăsanului. A băgat de

[1] În literatură, o apă care clipoceşte merge de minune cu focul care pârâie.

seamă că am scris cu caractere greceşti. Cu un gest nobil, ia pana, o înmoaie iarăşi în călimară, stă o clipă înainte să tragă o semnătură, seamănă teribil cu un analfabet, ori măcar cu un incult ceea ce face ca să se formeze nişte pete de cerneală pe faoaia registrului. În fine, lent, cu sârguinţă, scrie în greceşte şi pune deoparte pana. Mâneca sa largă mătură călimara care se varsă pe masă. Norocul nostru e că domneşte legământul tăcerii, altfel, bătrânul preot i-ar spune prohodul, fiţi siguri. Privirea sângeroasă îi trădează clar sentimentele. Nu vă pot descrie ce privire are, turturelelor !

În timp ce şterge urmele dezastrului, îl trag pe Grăsan, pe culoar.

— Cum ai semnat, gagiule ? îl întreb cu vastă nelinişte.

— Din fericire, mi-am amintit ortografia unui cuvânt din holul hotelului meu.

— Şi care este acel cuvânt ?

— Afrodita, îmi explică preotul Béru.

Capitolul XIII

ÎN CARE, NE JUCĂM DE-A V-AŢI ASCUNSELEA

Cine n-a văzut două sute popi reuniţi într-o capelă n-a văzut nimic. Aşa ceva ar trebui să fie filmat în negru şi alb (dat fiind că policromia n-ar ajuta la nimic).

Mi se dă a înţelege că e momentul să ne rugăm şi, iată-ne cu mâinile unite pios şi faţa într-o totală reculegere. E o linişte deplină, uşor întreruptă de sunetul moale şi umed al buzelor care, muta, cer din partea cerului : pâinea, pacea, mântuirea, apa, gazul la toate etajele. locuri în parcare, interzicerea alcoolismului, sfârşitul comunismului, moartea chinezilor, diminuarea necazurilor pentru cei săraci, mai multe pedepse pentru cei bogaţi, ierni blânde, vin din abundenţă, reţete culinare, perpetuarea gaullismului, cea a regalităţii, rezultate la curse, multiplicarea culorilor zăpezii, fertilizarea Saharei, o intensificare a cenzurii presei, o propagare intensificată a rasismului, câteva miracole de întreţinere, retrocedarea Ciprului, Greciei, exterminarea turcilor, remedii contra eczemei şi contra hemo-

roizilor, beatificarea lui Pius XII, o ieftinire a benzinei, retragerea anticipată, o deschidere bancară nelimitată, extinderea Coastei de Azur până la Polul Nord, dispariţia fasolei, Legiunea de onoare pentru oricare cetăţean major şi normal constituit şi un loc pe scaun la dreapta (sau, la extremă rigoare, la stânga) de tatăl Etern, amin ! Tot rugându-mă, cercetez marea de preoţi. Cu bărbiile astea identice, cum să-i deosebeşti ? Sunt uniformi ca o turmă de oi negre !

Rămânem aşa nemişcaţi o oră întreagă, în plină idolatrie. Liniştea e întreruptă câteodată de o mică tuse sau de către o răgâială (natura nu lasă niciodată sufletul complet liber şi într-o reculegere absolută). Beatitudinea-Sa Béru I scoate din ce în ce mai des nişte suspine care seamănă tot mai mult cu taifunurile din Jamaica.

— Ei bine când totul se termină cu bine, îmi murmură, încep să mă resimt, încep să fac crampa rugăciunii, neică. Mi s-au lipit rotulele ca nişte ventuze !

Îi adresez un „ssst" sever şi categoric, dar care nu-i suprimă plângerile decât pentru foarte puţin timp. După alte trei suspine dezabuzate, reia :

— Cum vrei să-i regăseşti pe marinari în grămada asta de caviar ? Ai zice că toţi sunt doar icre siameze !

— Ai răbdare, îl calmez.

— Veselă mai e viaţa de mânăstire ! Ai nevoie de un cuţit pentru ca să-ţi raşchetezi oasele picioarelor !

La sfârşitul rugăciunii, un călugăr-şef bate o dată în toacă, sunetul sec vibrând prelung sub bolta capelei. Toată lumea se ridică. În ordinea rangurilor, se îndreaptă spre refectoriu ceea ce nu e de natură să-i displacă lui Béru. Se mai face odată semnul crucii şi cu toţii ne aşezăm la masă. Mâncarea este subţirică : salată de roşii, dovlecei în ulei, piersici. Bulimicul este ulcerat până în străfunduri. Se încruntă la mine din ce în ce mai urât.

— Şi cărniţa ? şuieră.

— E vineri, protestez, o să fie mâine !

— Între timp, să-mi facă stomacul precum blitz-ul de Kodak !

Câteva chipuri severe se întorc spre noi. Dacă vom continua să ne tot şoptim mesaje, planurile noastre vor fi spulberate. De aceea, îi ard una la gioale fratelui reverend. E luat prin surprindere şi-i scapă un strigăt.

— Oh, la naiba !

O sută nouăzeci şi opt de bărbi se întorc spre Rotunjimea-Sa. Urmează o linişte teribilă. Ghicesc că se va petrece ceva. Si chiar se întâmplă ; călugărul de serviciu, unu' mare care pute a menajerie, se îndreaptă către Grăsan, înarmat cu o nuia de alun uriaşă (acest tip de lemn fiind reputat pentru elasticitatea sa). Îi face semn lui Béru să părăsească masa apoi, deoarece protejatul meu se supune, îi cere să îngenuncheze. Alexandre-Benoît e teribil de palid sub bărbuţa falsă. Îl privesc pierdut. În acest moment, asemenea sfintei Blandina, îşi acceptă martiriul şi se aşază în genunchi. Nuiaua şuieră ! Un pocnet ascuţit şi scurt. Loveşte spatele amicului. Închid ochii cum trebuie să-i închizi când vezi cum maşina ţi se îndreaptă exact către muntele Tanatos şi e gata să intre în el. Ştiu prea bine că un Bérurier, oricare ar fi împrejurările, importanţa mizei, ori seninătatea unui loc, n-o să se lase flagelat fără să reacţioneze. Béru nu glumeşte. Ce se va întâmpla atunci ?

De încă trei ori, nuiaua se ridică şi se lasă. Casc ochii. Demnul meu tovarăş nici nu clipeşte. Doar privirea îi devine sanguinară. „Ofiţerul" de serviciu îşi pune nuiaua undeva în pliurile sutanei şi se îndepărtează. Atunci, Béru martirul, Béru preafericitul, Béru devotatul, menit deja unei viitoare canonizări, Béru îşi ridică mâna dreaptă şi face în direcţia tăicuţului biciuitor, semnul crucii (se gân-

deşte chiar să-l facă aşa cum trebuie aici, adică pe dos) ! Suntem împietriţi de compasiune, loviţi de admiraţie, incapabili să ne mai descleştăm mincinoasa ca să mai rostim ceva. E frumos, e măreţ, e majestuos, e creştin, e suprem. O scenă ca asta răscoleşte viscerele, fierbe sângele în vine, înmoaie picioarele, tirbuşonează stomacul, deprimează respiraţia, strânge buricul, transformă bicepşii într-o masă vâscoasă, retează genunchii, precipită calciul din oase. Înnobilează, pietrifică, palpită, dezinfectează, onorează, glorifică, exorcizează, extinde, încăpăţânează, împacă, aureşte, adoarme, beatifică, sfinţeşte, pe scurt : aşa ceva Béru-izează.

Scena s-a încheiat. Béru se ridică alene. Este imaginea supunerii însăşi, a căinţei fără condiţii. Se poate presupune că el însuşi e copleşit de sine. S-a dat, s-a abandonat, s-a întins, s-a oferit, s-a conjugat. Faţa sa rubicondă trădează strălucirea fericită a aleşilor. Merg în propria sa lumină. Luminat din interior, aşa este, în această clipă, Marele Gras, asemenea unui opaiţ transformat în veioză.

Mă apropii de el.

— Ai fost sublim, şoptesc.

Nu răspunde. Se îndreaptă către bunătatea cerească asemenea unui om pe care nici o forţă terestră nu-l poate opri de pe calea mântuirii.

* * *

Zi liniştită. Bărboşii de la muntele Phoscaos se relaxează. Rugi mute... Apoi, plimbare în cerc, în grădină, cu braţele încrucişate, cu capul plecat... Şi apoi, iar la refectoriu. Haleala e şi mai puţină decât la amiază deoarece ni se servesc în total şi în loc de orice altceva doar trei

măsline de persoană. Béru le înghite ca pe pilule, cu tot cu sâmbure.

Odată expediată cina, mergem la somnic. E vorba de o sală mare împărţită într-un fel de separeuri delimitate fiecare prin câte o perdea. Fiecare separeu este destinat unui grup de patru călugări. Din fericire, Huiduma şi cu mine vom dormi în paturi vecine. Se aşterne liniştea, dar ea va fi curând întreruptă de sforăituri sonore. Vă daţi seama că unor nişte tipi cărora li se ia dreptul de a vorbi trebuie să-şi ia şi ei revanşa când pot şi cum pot. În puţină vreme, dormitorul mânăstirii devine o adevărată uzină. Un concert de polipi. Fil-art-Monica din Orly, dragilor. Voi, cei atât de delicaţi, faceţi spume auzind un asemenea infern de motorete date la maximum. Sunt cei care horcăie, sunt cei care şuieră, sunt cei care pufăie, sunt cei care-şi fltură buzele, sunt cei care fluieră, sunt cei care torc, sunt cei care plescăie, sunt cei care derapează, sunt cei care se sufocă.

— Auzi reactoarele ? murmură Grasu'.

Şi vecinii noştri de boxă taie lemne cu fierăstrăul.

— Acuş' că sunt cu toţii în cârpe, continuă Grasu', nu crezi că a venit momentul să ne facem verificările necesare, San-A. ?

— Ce verificări ?

— Acum putem să-i găsim pe vajnicii marinari.

— Cum s-o facem ? Să-i dezbrăcăm pe călugări la piele ca să vedem dacă sunt tatuaţi ? ricanez.

— Nu, amice, pur şi simplu, îi trăgeam de barba falsă! Cei pe care îi cauţi nu au bărbi gigantice cum au ceilalţi. Concluzie logică, au procedat ca şi noi : şi-au lipit bărbi false !

Brav Bérurier ! Agregatul numărul unu al poliţiei ! Specimen unic al tribunalului poporului ! Demonstraţie vie a spiritului analitic al Franţei eterne, pământ al liber-

tăţilor, patria curajului, maica tuturor marilor invenţii, de la tipar la prezervativ.

— Bravo ! amice. Pardon : popice. E magistral. Magistral dar delicat. Dacă le smulgem bărbile false îi vom preveni.

— O să facem pe somnambulii. O să vezi, încep chiar cu vecinii. Sare din pat şi se apropie de patul vecin. Delicat, trage de blăniţa fericitului adormit. Călugărul care sforăia în stilul India-napolis scoase o scurtă exclamaţie. Béru se retrage. Popa se întoarce pe partea cealaltă şi continuă să mâne caii.

— Pentru el, putem garanta, afirmă Béru. Vezi bine, nici nu s-a trezit ! Eu mă ocup de aripa stângă a dormitorului în timp ce tu te ocupi de aripa dreaptă, jocheiule !

Cea mai extraordinară partidă de trasu-bărbii din strălucita mea carieră se pune în mişcare. Demarez către extremitatea sălii. O secvenţă de neuitat, fraţilor !

Intru într-un compartiment de sforăitori. Părinţelul din primul pat sfarmă piatră (1). Îl trag de barbă. Rezistenţa ei mă convinge că e reală. Adormitul nu s-a trezit. Încă unul... Încă o barbă reală ! Dar posesorul ăsteia, s-a ridicat în capul oaselor. În timp ce mă priveşte aiurit, impasibil, continuu runda mea de verficări şi îi trag şi pe ăilalţi doi de barbă. Toate sunt autentice. Se trezesc din cazua asta. Atunci, simulez o tresărire şi mă comport de parcă tocmai m-am trezit dint-un coşmar. În loc de scuză, le adresez o binecuvântare nocturnă rapidă şi din priviri. Părăsesc boxa lor pentru a intra în următoarea. Pe când fac asta, Bérurier apare din spatele unei perdele. Îl văd frecându-şi antebraţul drept. Dintr-o ridicare de sprâncene, îl întreb. Se apropie.

Aş fi vrut să găsesc ceva mai destept, ceva în genul „popcorn". eventual, dar, cu toate acestea, n-am îndrăznit ! Trebuie să ştii când să-ţi limitezi ambiţiile. San-A.

— Am găsit o tehnică potrivită pe care s-o aplicăm celor care se trezesc, îmi spune.

Face un gest tranşant.

— Una în temporal ! Îi adoarme mai bine ca Romerganul.

Reţeta nu e rea şi-mi promit s-o folosesc în caz de urgenţă.

Ne continuăm căutările. Pe deasupra concertului de sforăieli, aud zgomotul sec produs de Majestatea-Sa care culcă părinţel după *părinţel* cu o hărnicie de torţionar.

Deodată, pe când atac tocmai cea de-a treia boxă, aud un fluierat înăbuşit care-mi este familiar. Grasu', tocmai a descoperit ceva. Efectiv, îmi face gesturi disperate. Mă grăbesc într-acolo şi-mi arată un tip adormit căruia a reuşit să-i smulgă barba.

— Ia uite unul, micul meu San-A ! jubilează. Şi doarme dus, faptul că i-am smuls barba nu l-a făcut nici măcar să se clintească.

Mă aplec deasupra patului. Poţi să-ţi scoţi ochii în întunericul acestui dormitor. Aprind un chibrit ca să zăresc ceva şi creierul meu, pe loc, începe să fiarbă. Credeţi-mă sau dacă nu duceţi-vă să vă faceţi ceva de mâncare, dar gagiul în chestiune nu-i altul decât Kessaclu. Dar, ascultaţi-mă, asta nu e totul. Bietul translator e mort la fel de mort precum întregul conţinut al unei cutii de sardele. Are încă în jurul gâtului sfoara cu care a fost sugrumat. Limba îi atârnă printre dinţii albi... E cald încă, dovadă că omorul nu s-a săvârşit cu multă vreme în urmă. Béru care a înţeles tragedia e pradă stupefacţiei.

— Eh bine ! spune-mi ce e, cred că am ajuns prea târziu. E unul dintre cei pe care-i căutai ?

— Nu, e vorba de un copoi.

— Ce spui ? !

— Avea ca sarcină să mă fileze peste tot, trebuia să dea de urma mea, dar a ajuns aici prea devreme. Dar tipii pe care-i caut l-au reperat şi, de frică... Acum chiar trebuie să punem mâna pe ei.

Îl deghizez din nou pe Kessaclu cu barba cea falsă şi îmi reîncep căutările, imitat de Valorosu'. Nici n-am apucat bine să reluăm treaba că Béru scotea un nou strigăt în formă de exclamaţie, cu o interjecţie încorporată şi cu o onomatopee facultativă. De data aceasta, are noutăţi. Toate meritele i se cuvin ! Mă îndrept către el şi ce văd ? Un călugăr îl ţine pe după gât şi îl acoperă de sărutări bărboase, gângurându-i o sumedenie de grecisme. Béru e prins pe picior greşit, fiind întins pe burtă, pe salteaua iubăreţului. Se zbate, protestând. Nu vrea. E cârcotaş. Moravurile lui sunt ortodoxe ! Reuşeşte să se smulgă din strânsoarea freneticului care s-a dedicat cu obstinaţie acestui vizitator nocturn.

— Să nu-mi spui că trebuia să tac ! se înfierbântă Béru. Asta nu-i popă, e poponar ! Da' ce şi-o fi imaginând ! Că o să cedez cât ai zice peşte ?

Călugărul, un tinerel cu barbă castanie, îi surâde şi continuă să murmure cuvinte greco-pasionale. Marele Béruche îi ridică delicat capul cu mâinile sale blajine.

— O să-ţi dau pupături de n-o să le poţi duce, idiotule ! îi spune.

Şi, „trosc", îi face şmecheria cu pumnul în mandibulă. Păpuşica cade de acord şi se deghizează în sirop de absenţă.

— Să continuăm !

— *Yes, boss !* zice Grasu' exicitat de aceste întâmplări.

Simt cum mă încing. Trag de bărbile lor din ce în ce mai violent şi sunt nevoit, cel mai adesea, să-i caftesc pe cei care se trezesc, nu de alta, dar ca să le calmez angoasele metafizice. Repejor ! Repejor ! timpul presează !

Ajuns la cel de-al şaselea separeu, simt cum împietresc. Sângele îmi fierbe în vine şi picioarele mi se înmoaie. Două paturi sunt goale. Zăresc doar două bărbi, pe perne. Păsărelele noastre, văzându-se descoperite, au şters-o. Nu trebuie să mai pierdem nici o clipă.

— Béru, comanda la mine îi spun... Ordinea de zi se schimbă, bandiţii au dispărut.

Ne mişcăm cu viteza unor bolizi. Nici un campion n-ar putea să ne bată la sprint. În mai puţin timp decât i-ar trebui unui preşedinte de republică să fie reales, iată-ne îmbrăcaţi. De data aceasta, abandonăm barba şi sutana.

— Hai, la drum !

— Îţi cer doar două minute ! declară Kolosalul.

— E urgent.

— Atunci, pleacă singur, eu trebuie să rezolv ceva ce nu suportă amânare !

Şi-l văd cum se repede spre una dintre boxe, reperată dinainte. Acolo doarme singur părinţelul de serviciu care i-a aplicat corecţia despre care ştiţi deja.

— Doar nu-ţi imaginezi că am s-o şterg din această mânăstire fără ca să-mi plătesc datoriile, băieţaş. Sau, n-ai priceput nimic din şcoala béruriană.

Se apropie de adormitul preafericit ; o pereche de foarfeci îi sclipesc în mână. Clic, clic, cloc ! S-a comis : călugărul nu mai are decât un feston de barbă asemănător unui chenar de ferpar. Se trezeşte şi se ridică în capul oaselor. Béru îi arde una de-ar turti şi o locomotivă.

— Dacă ţi-aş găsi beţigaşul, te-aş pune să-l mănânci, afirmă. În lipsă de, uite totuşi ceva care să-ţi calmeze furiile !

Îi stâlceşte nasul şi, cu un revers deghizat, îi face faţa de comandă, îi mai arde una în gâtlej şi o alta în stomac. Terminat ! Părinţelul torţionar şi-a pierdut cunoştinţa.

Şi Béru ăsta are momente când se poartă ca un terorist !

Se întoarce către mine frecându-şi lăboanţa îndurerată.

— Acum sunt omul tău, San-A.

Părăsim într-un mod precipitat dormitorul tumultuos. Am reperat elementele esenţiale şi mă mişc în incinta mânăstirii ca în farmacia de pe Champs-Elysées. Porţile se închid toate cu zăvoare aşa încât, dacă este imposibil să intri fără să ţi se deschidă, să ieşi este, dimpotrivă, o nimica toată. Nu e cu atât mai uşor, cu cât zăvoarele sunt trase. Hoţii „Victoriei" şi asasinii poliţistului au trecut pe acolo. Trebuie să punem laba pe ei. Faptul că ne aflăm pe o insulă, mă linişteşte un pic. Ca să părăseşti Adamos, e nevoie de un vapor. Cum nu au unul la dispoziţie, va fi nevoie să-şi facă rost de unul, nu-i aşa ? Nu vi se pare logic ?

Capitolul XIV

ÎN CARE, SE ÎNCUIE VAGOANELE

Calea, atât de trudnic urcată de dimineaţă de către măgari, o parcurgem aproape de-a berbeleacul. Orice s-ar spune, frugalitatea e perfectă pentru menţinerea oamenilor într-o formă fizică adecvată.

— Dacă Berthe a mea m-ar vedea cum îmi dau duhul, gâfâie Velocitatea-Sa, ar crede că m-am ţâcnit, nu-i aşa ?

Cum eu fac ariergarda, mă abţin să răspund. Noaptea elenă se desfăşoară în toată splendoarea ei. Insectele nocturne sfârâie asemenea unui foc de curpeni [1]. Cerul pare o catifea pe care au fost brodate stele de argint care să desăvârşească mantia nopţii [2]. În curând, practic, am parcurs muntele Phoscaos (307 metri 22 pe 140 lăţime în sensul ungimii). Casele din port dormitează în bezna golfu-

[1] Unora le place aşa ceva. Un autor de teapa mea trebuie să se gândească la toate felurile de auditoriu !

[2] Oricărui cititor prea emotiv, editorul meu îi oferă un borcan cu vaselină şi o duzină de batiste.

lui (deşi nu este încă ora de dormit). Bate unsprezece şi jumătate, o singură dată, din raţiuni economice şi din grija de a nu trezi pe nimeni. Mă opresc, simţind cum pieptul îmi ia foc. Un scritor mare ar exprima ceea ce simt ca pe un suflu al furnalului !

— N-ai la tine nişte oxigen în plus, bâiguie, sufocându-se Grăsanu'.

— Gura ! Ascultă !

Înţepenesc şi ascult cu toţi nervii mei auditivi daţi la maximum. Pot auzi foşnetul mări, geamătul brizei în slipul unei doamne pe cale să se usuce (nu doamna, slipul) aşa cum flutură, întins pe sârmă. Dar auzul meu exersat percepe şi un alt zgomot mai înfundat, mai omenesc. Pare a veni dinspre nord (nu e momentul potrivit ca să ne debusolăm).

— Trebuie să ne grăbim, Grăsane ! mă hotărăsc, deoarece am impresia că navigatorii solidari sunt pe cale să şterpelească o ambarcaţiune. O să le facem o surpriză !

Dând primul exemplu, mă târăsc pe pietre şi mă reptilizez asemenea unei şopârle (Nu e momentul pentru gâdilat), în direcţia dinspre care vine zgomotul. Béru mă imită, dar, reptilizându-se şi el, aduce mai degrabă cu un boa. O tocăniţă de norişori acoperă din când în când luna (pe englezeşte *moon).* Pe măsură ce înaintez, aud şuşoteli, zgomote înfundate, scrâşnete metalice. O bucurie vie mă cuprinde. Mă apropii de Ubu. *Jarry-ve* [1]. Încă vreo trei zeci şi cinci de metri ! Gata, îi văd pe cei doi vajnici marinari. Sunt total absorbiţi de desfacerea unui lacăt care blochează un lanţ de amaraj. E momentul să li se joace „Revoltaţii de pe Bounty", în variantă prescurtată. Reu-

[1] Notă pentru editorul meu : Nu tăia asta, Armand, din moment ce vor fi şi licenţiaţi printre cititori !

şesc să ajung la nivelul lor şi, brusc, mă ridic cu revolverul în mână.

— Ridicaţi mâinile ! le spun.

Nu ştiu dacă au înţeles sau dacă acţionează din instinct, fapt este că cei doi papiţoi subscriu cererii mele.

— Părăsiţi vasul !

Unul dintre ei pune piciorul pe debarcader. Îi fac semn camaradului său să-l imite. Béru se anunţă (apostolic) şi, din prudenţă, trece în spatele lupilor de mare. Mă adresez atunci celui care are aerul că pricepe mai repede decât celălalt.

— Înţelegi franţuzeşte ?

— Da.

— Te numeşti ?

— Olimpiakokatris : am lucrat într-un music-hall din Paris.

— Şi, acum, iată-te criminal pe o insulă grecească !

Feamătă ceea ce e dreptul său absolut.

— Şi, în curând, vei fi probabil mort pe aceeaşi insulă grecească, adaugă Béru căruia îi place să se manifeste în clipele excepţionale.

— Nu eu, îngăimă Olimpiakokatris. El !

Bieţi puişori, mereu aceeaşi poveste. Şnapanii, când sunt încolţiţi, abandonează lupta, abdică de la orice cauză şi tovărăşie şi abjură orice demnitate umană.

— Şi cu ce s-ar schimba lucrurile dacă ar fi el şi nu tu, ori invers ? obiectează Pertinentul. Complicitate la crimă când victima e un poliţist, asta te bagă la pârnaie pe un număr mare de ani, drăguţă.

— Nu-i rău, spun admirativ. Şi ce aşteptaţi aici : ca treburile să se aranjeze, să se *tas*-eze (precum numele agenţiei ruseşti cu acelaşi nume) ?

— Da.

N-am văzut niciodată un tip care să cedeze atât de uşor, e aproape scârbos. E teribil de intimidat de ochiul camaradului meu.

— Ascultă, Jean Bart, zic, n-o să ne petrecem aici tot restul vieţii, şi noi avem chef să ajungem pe continent, aşa că ai să isprăveşti de desfăcut lacătul şi lanţul în aşa fel încât să putem folosi ambarcaţiunea toţi patru, 'nţeles?

— Nu se poate, suspină, e un lacăt special. Are un **secret.**

— Pentru mine, n-o să aibă, îl asigur, gândindu-mă la Sesam al meu.

Îi dau archebuza lui Béru şi sar în barcă. Într-adevăr, sistemul de încuiere e mai încifrat decât un rebus dificil. Trebuie să tutuieşti broasca în speranţa că va înţelege de bunăvoie, s-o iei la sentiment, să-i argumentezi, s-o răsfeţi, să flirtezi cu ea, să-i promiţi că-i vei face cunoştinţă cu un lăcătuş tenebros... Până la urmă, zice *„yes"*. Dar chiar în această clipă, Béru scoate un urlet ca la Waterloo, dovadă a faptului că un general are dreptul să reia lupta. Companionul Olimpiakokatris i-a tras tocmai, cu graţie şi discreţie, una la preafericite. Grasu' se îndoaie de durere, atins cum e în centrul vitalităţii sale, în onoarea sa şi în cangurul său de cărat bagaje. Celălalt, atunci, îi arde un genunchi teribil în portret. Ia uite lăptuca mea cea grăsană cum se clatină şi cum dispare de partea cealaltă a debarcaderului. Aud un pleosc ! voluminos şi un geyser urcă spre cerul smălţuit de stele. Cei doi marinari de pe „Kavulom-Kavulos" se iau de mână şi pleacă la plimbare. Vom dispărea în obscuritate şi ne vor scăpa ? Din moment ce vă aflaţi pe o insulă, încotro ar putea pleca ? miaţi putea obiecta. De acord, dar vă voi răspunde (deoarece sunt politicos) că insula e vastă (de când o ştiu aşa de bine,

aş putea adăuga cu seninătate că e şi ticăloasă) şi că nişte tipi îndrăzneţi pot profita de aceste momente. Timpul, la rândul lui, presează. Ce poate face San-Antonio dezarmat cum e şi într-o barcă ? Poate să ia (ceea ce şi face) lacătul cu care tocmai le-a desprins şi care constituie un proiectil serios şi, din toate forţele sale, care sunt considerabile, îl poate propulsa în direcţia ultimului fugar. Precizia mea e de-a dreptul nebună. Braţul meu e un maestru în aşa ceva, eu însumi, chiar de la naştere, sunt un maestru. Pe scurt, lacătul îl izbeşte pe Olimpiakokatris în ceafă. Se prăbuşeşte. Camaradul său de promoţie nu se opreşte ca să-i dea o mână de ajutor. Fiecare pentru el şi Zeus pentru toţi ! În curând, paşii i se pierd în liniştea nopţii [1] şi umbra i se destramă în tăcerea satului.

Ies rapid din barcă şi-mi îndrept periscopul către cealaltă parte a debarcaderului ca să verific unde-i amicul Béru. Pluteşte dând din mâini, făcând spume şi bolboci (are un cap de pipă din spumă de mare). Tuşeşte, înjură, blesteamă, se oftică, se sufocă, scuipă (poliţia), împrăştie mucozităţi, tună şi fulgeră, se hârjoneşte, se goleşte. Chestie misterioasă, surprinzătoare, indicibilă, potcapul pe care îl avea în momentul căderii e şi acum pe ţăcălia lui. E un pic moale şi seamănă întrucâtva cu o omletă. Bermudele fleaşcă sunt strâns lipite de fesele rotunde, să-l vedeţi, e o adevărată splendoare, gagiul. Las sirena să se demareze (termenul să nu vă şocheze, înseamnă aici să iasă din mare) şi mă apropii de proiectilizatul meu. Tocmai e pe cale să-şi strângă spiritele ca să le facă pachet. Mă aşez în genunchi lângă el. Capul îi e plin de sânge. Lacătul l-a plesnit zdravăn.

[1] După părerea mea, acest San-Antonio e atât de literar încât o să simţiţi nevoia să-l citiţi. Dealtfel, în general un San-Antonio trebuie să fie recitit !

— Uite ce înseamnă să te joci de-a James Bond când nu ai aptitudini !

Se așează cu dificultate. Borșul continuă să-i curgă pe gât.

— Te simți mai bine, drăguță ?

Încuviințează.

— Atunci, ridică-te să faci oarecare exerciții de dezmorțire.

* * *

Mă joc de-a supraveghetorul pe galere.

— Vâslește ! Oprește !

Bérurier e la una dintre vâsle, Olimpiakokatris la cealaltă, iar barca înfruntă astfel valurile.

— Dacă mi-ai spune totuși unde ați aruncat-o pe „Victoria", Olimpia ? îi zic între două vâsle.

Sudoarea și sângele se amestecă pe capul lui. Pe cel al lui Béru, se amestecă apa și sudoarea. Așa cum plutesc pe banchiză, alcătuiesc un tandem extraordinar.

Cum întârzie să răspundă, Béru lasă vâsla și-i arde un ghiont covâslașului său.

— Ți se vorbește ! îi spune amenințător.

E teribil de supărat, Haidamacu'. Nu-și poate ierta faptul că s-a lăsat fentat de Tedonksikon. Avea revolverul și situația în mână și, într-o clipită, a fost expediat în marinată ; când ești un Béru, așa ceva e greu de înghițit, îți strică pedigriul, îți știrbește onoarea. E la fel de sumbru ca și negativul primei comuniuni.

— „Victoria", îngaimă condamnatul la galere.

Încă un ghiont din partea lui Béru.

— Nu mai face pe ecoul, răspunde !

— N-a părăsit niciodată Franţa, murmură Olimpiakokatris.

— Nu mă-nnebuni mă enervez. Îţi baţi joc de mine, caraghiosule !

— Nu, îţi jur !

Béru se ridică în barcă, riscând să o răstoarne. Se plantează în faţa celuilalt galerian de serviciu şi se apucă să-i tragă atâtea palme şi cu o asemenea promptitudine încât mutra tipului pare o minge de ping-pong surmenată.

— Termină cu gimnastica, Grasule ! îi ordon, o să-i lichefiezi creierul !

Obezul ascultă. Îşi suflă în palmele înroşite şi se reaşează.

— Olimpiakokatris, iepuraşule, reiau. Cunosc trucul de pe „Kavulom-Kavulos", al cărui sas face ca fundul să fie mobil. Aşa că nu veni să-mi torni moşi pe groşi cum că n-ar fi servit la nimic asta, avem dovezi care demonstrează trecerea lăzii pe acolo !

— Dacă mai zice odată, îi smulg capul, promite Béru cu o voce straniu de blândă.

După ce l-a preavizat astfel pe vizaviul lui, Grasu' îşi lasă mânuţa pe umărul său. Aerul lugubru pe care-l are chiar îţi dă impresia că ar putea să-i smulgă tărtăcuţa ca pe un fruct copt.

— Da' sigur că lada a trecut pe acolo, *doar că a rămas la Marsilia,* afirmă categoric marinarul. *Am deschis cele două trape şi a căzut imediat în apă !*

Îmi ofer o clipă de abrutizare, doar cât să mi se răcească seiful cu tâmpenii şi izbucnesc în râs. Dumnezeule, ce bine a fost ticluit totul : *„Victoria" a trecut doar prin „Kavulom-Kavulos* şi n-a rămas la bord mai mult de patru *secunde !* Ah, ce lovitură frumoasă ! Ah, ce idee magi-

strală ! Oh, cum a fost de genial dichisită afacerea aceasta! Bravo şi salutare ! Recunosc întotdeauna geniul când îmi trece prin bătătură ! Tari hoţii ăştia ! La a doua măsură din „Marseillaise" totul era jucat, terminat şi „Victoria" era deja furată ! Pe parcurs, chiar dacă era descoperit sasul, nimeni n-ar fi bănuit nimic.

— Pentru cine aţi lucrat ? îl întreb.

Ezită oleacă. Dar falangele béruriene sunt acolo şi-l ajută să se hotărască.

— Pentru un ofiţer de marină care ne-a fost seecund pe „Noroc ţie".

— Iahtul Barharei Slip ?

— Da. El este cel care a pus totul la cale.

— Numele acestui om ?

— John Hywalker.

Meditez (la acest autor).

— E în regulă, vâsliţi ! zic.

— Dacă vrei locul meu, nu te jena, ricanează Grasul', ţi-l ofer de bunăvoie, fără ca să-ţi cer nimic în schimb !

— Nu, îl refuz, am nevoie să reflectez.

— Poţi să gândeşti şi în timp ce vâsleşti, nu rişti să faci pitici pe creier.

Nici măcar nu catadicsesc să-i răspund căci mă convoc deja pentru o repetiţie generală. Cei doi mateloţi navigau pe iahtul vechii vedete hollywoodiene. Unul dintre ofiţeri le-a propus furtul secolului ! Au acceptat ! Şi...

— Ia spune, Olimpiakokatris, John Hywalker al tău a navigat odinoară la bordul lui „Kavulom-Kavolus" ?

— Da, într-adevăr, se minunează vâslaşul. Ştiaţi asta?

O scatoalcă din partea lui Béru îi aminteşte că trebuie doar să răspundă la întrebări şi să se abţină de la a pune întrebări.

— Vorbeşte-mi puţin de familia Polis.

Dă din umeri, ceea ce, vâslind, i-ar putea provoca un lumbago.

— Nu știu nimic !

Iar o încasează de la Majestatea-Sa !

— Vorbește ! urlă Grasu' cu o asemenea forță de le plesnesc peștilor bășicile.

— Dar, eu...

— Cu toate acestea, la familia Polis, ai telefonat înainte să părăsești spitalul.

— Locotenentul Hywalker ne-a dat acest număr de telefon, spunându-ne să cerem cu domnișoara Alexandra Polis. Știa despre ce era vorba și urma să ne ascundă după ce ieșeam din spital. Trebuia să fim la adăpost înainte să se descopere furtul „Victoriei".

— A venit cu straie popești și v-a adus la mânăstire până când afacerea urma să fie dată uitării ?

— Exact.

— Numai că, astăzi, s-au petrecut chestii interesante la muntele Phoscaos...

— Am recunoscut polițistul, ne dezvăluie Olimpiakokatris.

— După ce ?

— Avea pantofi de polițist grec.

— I-auzi, mă minunez, dar ce au special ?

— Au cuie.

Capitolul XV

ÎN CARE, NE PETRECEM ULTIMELE ORE - PE TERITORIUL GRECESC

— Intraţi domnişoară Polis, o invită Kelecchimos.

Alexandra intră în birou. Sunt aşezat pe scaunul inculpaţilor şi am cătuşele la mâini. E superbă gagica asta ! Cu siguranţă e o mică lepădătură, dar nu regret deloc că am cunuoscut-o. Ar fi lipsit din colecţia mea ! De exemplu, ia priviţi-o ce şic arată şi ce ţinută are ! Pare a fi uitat complet cele petrecute ieri-noapte şi nu pare a-şi mai aminti nimic altceva în afara faptului că e fiică de diplomat. Trebuie s-o vezi cum se uită pe deasupra tuturor lucrurilor cu un ochi distant şi dispreţuitor.

— Îl recunoaşteţi pe omul acesta ? o întrebă comisarul.

— Perfect, declară. Este individul abject care a abuzat de mine.

— Haide, haide, Sandra, o interpelez, porumbiţa mea imaculată, nu ai senzaţia că abuzezi de credulitatea noastră ? !

— Sper că va fi sever pedepsit, adăugă ea, ignorând întrebarea pe care i-am pus-o. În rest, bunicul va interveni direct pe lângă ministerul justiţiei.

— Ca să-ţi salveze pielea, spun, miss Crevete !

— În concluzie, rezumă Kelecchimos cu mult calm şi cu multă autoritate, acest om s-a infiltrat la petrecerea din casa dumneavoastră şi v-a cerut să treceţi pe la hotelul unde era cazat pentru a vă aduce la cunoştinţă chestiuni extrem de importante privitoare la situaţia bunicului dumneavoastră. Odată rămaşi singuri, v-a supus la cele mai abjecte ultragii ?

— Oh da ! Şi ce oroare !

Ce bine joacă teatru ! De acord, venise ca să mă trateze cu cianură, dar, în timpul acelui intermezzo care a precedat secvenţa cu otrava, pot să pariez douăsprezece prepuţuri aflate în marş contra unui ciocan pneumatic că puştoaica asta se tăvălea între cearşafuri !

Kelecchimos face un semn. Plantonul îl introduce pe cetăţeanul Olimpiakokatris. Văzându-l, fata devine lividă.

— Dar pe acest individ, reia comisarul, îl recunoaşteţi ?

Se domină, îl priveşte pe cel sosit şi scutură energic capul.

— Nu l-am văzut niciodată !

Asta e chiar prea mult. Îmi smulg cătuşele false şi mă apropii de Alexandra I cu un pas furios.

— Ia mai schimbă placa, fato, sau, dacă nu, o să te plesnesc peste plisc, să te înveţi minte să mai încerci să otrăveşti poliţişti francezi şi să participi la furturi de bunuri naţionale !

— Habar n-am ce vreţi să spuneţi !

Îi arăt legitimaţia.

— Comisarul San-Antonio ! Da' ce crezi că ai de-a face cu nişte golani care voiau să-ţi strice planurile destepte, hm ?

Îi deschise uşa. În biroul vecin, Alexandra a II-a aşteaptă cuminte momentul în care va depune mărturie.

— O recunoaşteţi pe fata aceasta ? o întrebă după ce nepoata diplomatului îşi face intrarea.

E nostim să le vezi pe cele două Alexandre faţă în faţă. Ţi se taie graiul şi respiraţia. Când va veni timpul să-mi depăn amintirile greceşti, aceste două puicuţe îmi vor reveni pregnant şi cu plăcere în minte. Mă vor obseda, poate.

— Da, o recunosc, afirmă funcţionara de la registratură, ea este cea care a venit să-i ia pe cei doi marinari.

Bum ! Punct ochit, punct lovit ! Miss Polis alunecă pe scaunul pe care-l ocupam eu înainte şi care îi revine de drept, având în vedere că e fotoliul inculpaţilor.

*
* *

— Ce intenţionezi să faci, San-Antonio ?

Grăsanu', tot în bermude şi cu potcapul pe cap, face senzaţie pe străzile Atenei. Bicicliştii se răstoarnă, pietonii se împiedică pe trotuar, automobiliştii se tamponează între ei care mai de care.

— Îi telefonez Hodorogului ca să continue cercetările la Marsilia, îi spun : şi apoi, am de gând să trag un pui de somn spectaculos, cu vise de aur încorporate, dat fiind că n-am tras la aghioase de patruzeci şi opt de ore.

— Vino la hotelul meu, e discret, nu e nici un fel de gălăgie.

— De acord.

Invitaţia Grăsanului îmi este agreabilă deoarece n-am chef să dau ochii cu personalul de la hotelul meu, unde, bănuiesc, domneşte o vie agitaţie.

— A făcut mărturisiri complete, mititica ? întrebă Enormul.

— Totale. Un caz interesant de trafic de influenţă. A profitat de poziţia importantă a bunicului ei pentru organizarea unui trafic de droguri pe la spatele bătrânului.

— În ceea ce priveşte „Victoria" ?

— Nu era la curent cu nimic, pur şi simplu, ofiţerul yancheu despre care ne-a vorbit Olimpiakokatris şi cu care ea avea contacte „profesionale" i-a cerut să-i adăpostească pe cei doi. Dar fără să-i dea explicaţii. Dacă am idee de cele făcute de John Hywalker pentru beneficiul personal, încă mă mir ce a putut face cu „Victoria" !

— Poate că voia s-o pună pe şemineul din cabana sa ?

— Chiar nu înţeleg care sunt mobilurile acestui individ deoarece un astfel de obiect nu poate fi revândut cu uşurinţă !

— Iată-ne ajunşi la Toma ! glumeşte prietenul meu, preotul bérurian.

Parchează şi mă ia cu el pe o esplanadă înverzită. Hotelul „Kademorpion" poate fi un loc liniştit într-adevăr, dată fiind amplasarea sa discretă.

— Seamănă oarecum cu mânăstirea, nu-i aşa ? subliniază întreprinzătorul.

— E ca-n rai ! spun admirativ. Ai găsit adresa acestui loc select scrisă pe pereţii WC-urilor publice ? Mărturiseşte !

Asta îl enervează.

— Bine, bine, bodogăne, nu e „Grand Hotel".

— Mai degrabă, cred că-i exact pe dos !

— În orice caz, e un loc curat și civilizat și prețurile sunt adorabile. Eu n-am un buget de comisar. Așa că prefer să petrec o lună într-un loc simplu, dar șic, decât să-mi fac de cap opt zile pe terasele vreunui palat pe care ți se servește pe tăvi de argint ceea ce-ai putea cumpăra cu ușurință din alte locuri cu mult mai ieftine. Nu-mi stă în caracter să fac pe nebunul, Săn-A. Eu am dezgusturi modeste. Și nu-mi arde să dau o grămadă de bani pentru o sală de baie cu o grămadă de accesorii care pentru mine sunt inutile.

Béru e o ființă de excepție. E genul de tip făcut în întregime dintr-o bucată. Casta marilor gânditori și nu cea a unchiului Tom ! Are o noțiune perfectă a umanului și știe că între un om mare și unul mic, singura diferență evidentă ar fi, până la urmă, doar de douăzeci de centimetri.

* * *

Pătrundem într-un stabiliment care pute a urină în mod discret. Pereții sunt degradați asemenea unui general rebel. Câteva plante artificiale încearcă să învelească puțin acest spațiu concentraționar, dar nu reușesc. Florile de hârtie și plastic pot părea pitorești eventual pe o scenă, dar nu la intrarea unui hotel putred, adevcat adăpostirii nopților béruriene. Alteța-Sa cere o cameră *for me* babei acre aflată în spatele unei tejghele prăpădite. I se spune că numărul 18 e liber. Această afirmație e întărită de o cheie strâmbă. Mă grăbesc să întreb dacă există telefon în cameră ceea ce pare a scandaliza hoașca. Ajunge că stă la tejghea, baba-cloanța. Mă parcelează cu un ochi

suspicios. Ce-o mai fi şi cu acest călător fără bagaje care vine să o scoată din letargia călduţă în care se află, cu tot felul de întrebări bizare şi sucite. Îi cer să-mi facă legătura telefonică cu Franţa eternă, bastion al democraţiei şi-i trec pe un carneţel unsuros numărul Hodorogului.

— Cheia de la camera mea nu-i agăţată, zice Béru, deci Berthe trage la aghioase, o să-i facă o surpriză nemaipomenită, să vezi ce-o să se bucure, deşi, pe mine, lipsa de somn mă face nervos şi mai e şi baba asta care-şi dă aere. Să-i dai un bacşiş zdravăn după ce îţi face legătura. să-l pupi din partea mea pe ăl Bătrân. Spune-i că, din moment ce fac ore suplimentare în timpul vacanţei, merit o recompensă. Să nu uiţi ! Mai ales, să nu uiţi. Mă duc să mă reculeg, n-am digerat încă nici bătaia cu băţul şi nici goana nebună de după aceea.

Îi promit şi-l văd cum începe să urce treptele.

* * *

Şefu' se arată satisfăcut de investigaţiile mele şi ascultă cu complezenţă povestea peripeţiilor mele. Laudă (nu prea mult) intervenţia miraculoasă a lui Bérurier şi mă însărcinează să-i transmit cele mai călduroase felicitări. E încă pe fir, când un zgomot imens scoală în picioare hotelul. Acest vacarm e punctat de ţipete, de paşi repezi, de imprecaţii. Văd un tip care se rostogoleşte aproape pe scări şi se prăvăleşte la capătul lor. Haidamacu', înţolit doar în bluzon şi în şoapte, îşi face apariţia în capul scărilor superb, în lipsa sa de pudoare şi măreţ, în mânia sa.

— Nenorocitule ! Cap pătrat ! Grămadă de c... ! Gunoiule ! Cataplasmă ! Idiot ! Pubelă ! Mistreţ ! Porc ! Vierule !

Ajuns deja la exprimări pleonastice, tace, gâfâind, cu preafericitele bălăngănindu-se printre barele care susţin balustrada.

— Ce se petrece ? întrebă Şefu', la capătul celălalt al firului.

— Doi beţivi care s-au încăierat, mint cu seninătate.

— Aş vrea să te întorci îndată, San-Antonio, ancheta nu e încă terminată şi înţeleg că trebuie să o conduci până la capăt ?

— Trebuie să aţipesc câteva ore, patroane ! Între timp, începeţi dragările în portul Marsilis.

— E în regulă !

— Şi, apoi, ar fi bine să vă ocupaţi de repatrierea lui Pinaud, care e internat la Samothrace, cu multiplele fracturi.

— Mă ocup eu de toate !

— Mulţumesc. Vă voi suna imediat ce voi pune piciorul pe pământul sacru al mamei-patria !

Închid. În hotel, bacanala continuă. Fără să-i pese de ţinuta sa, Grasu' continuă să împroaşte înjurături la adresa individului căzut grămadă şi care, încetişor, începe să se pună iarăşi pe picioare.

— Nepricopsitule ! Amărâtule ! Imbecilule ! Paznic de găuri !

Insultatul săptămânii şterge putina fără ca să mai ceară restul, pe care, dealtfel, nici nu cred că-l avea când a pus piciorul în hotel. Mă grăbesc să stau de vorbă cu virulenta sa Alteţă.

Zici c-a luat foc hotelul ! E o forfotă nebună pe paliere. Toţi turiştii întreabă ce se întâmplă : în greceşte, în nem-

țește, în friptaliană, în spartiolă, în britișă, în sud-coreană, în mongoloidă, în javaneză, scărpinându-se, gesticulând, înduioșându-se, în sanscrită, în compătimite, plini de mânie și, mai presus de orice, trăgând cu ochiul la ținuta fantezistă a lui Bérurier.

— Dar care e motivul acestui scandal ? întreb politicos.

Îmi regăsesc întotdeauna tonul monden când conversez cu Bătrânu'.

— Să nu mai vorbim ! fulgeră Zeus, cu o voce care, totuși, își regăsește registrul normal. L-ai recunoscut pe urangutanul ăla ?

— Nu cumva am făcut vreo gafă ?

— E șoferul autocarului ! Imaginează-ți că bat la portița mea. Trece o clipă, aștept căci îmi închipui că Berthe a mea doarme. În fine, deschide. Mă reped la ea cu acea pornire senzuală despre care te prevenisem. Înainte ca să-și dea seama, Berthe era deja pe covor și avea privilegiul de a se bucura de persoana mea. În momentele de mare pasiune, pătuțul și plăpumioara sunt desuete. Ca spectacolul să fie o performanță, masculul trebuie să-și regăsească instinctele. Una mică și rapidă e potrivită pentru iubitorii de bagatele ; adevărații teribili ai domeniului se comportă feroce ! Războiul se poartă în genul : „o, Franță a mea, ia uite ce face invadatorul cu femeile tale !" Pe scurt, tocmai îi acordam toate grațiile mele când aud pe cineva strănutând la doi pași de mine. Mă uit și-l văd sub plapămă pe șoferul de autocar care ne-a făcut afrontul. Dom'le, aici e vorba despre un vagabond voyeurist ! Un vierme vrăjmaș ! Berthe a mea îi obsedează mintea aia bolnavă ! Să te ascunzi în camera cuiva ca să-i spionezi momentele de extaz e o treabă care reclamă tupeu,

nu-i așa ? Dacă n-aș fi ajuns la timp ? Ca să-și satisfacă obsesiile, ar fi sfârșit prin a-și adjudeca etajul de deasupra, ieșind de sub plăpumică pentru ca să se instaleze înăuntru, nu-i așa ?

— Cine știe ? răspund ambiguu.

— Biata Berthe, suspină Grăsanu', reținându-și o lacrimă. Ah, nu e întotdeauna chiar atât de nostim să fii o gagică dezirabilă !

Capitolul XVI

ÎN CARE, SE FOLOSEȘTE UN TRUC NICIODATĂ FOLOSIT ÎNAINTE

Sătul de Grecia și de vestigiile ei, Béru se decide să se întoarcă împreună cu mine. Madama, dama sa, dimpotrivă, își prelungește sejurul căci vrea să viziteze Delphi, Olimpul și o grămadă de muzee. Se hotărăște deci ca ea să păstreze mașina. (Și-a luat examenul de conducere la începutul anului.)

Ne urcăm în Caravella, Majestatea-Sa și cu mine și, la escala de la Nisa, dau fuga să-i telefonez Moșului deoarece mor de nerăbdare să aflu ce s-a petrecut cu „Victoria". A fost recuperată ? Se află într-o fază înaintată cu investigațiile ? Aceasta este întrebarea, după cum ar spune amatorii de Shakespeare, care nu vorbesc engle-

Organul Tăicuței îmi explodează în trompe asemenea unei pungi de hârtie.

— Îți așteptam semnalul, San-Antonio. Unde ești ?

— La Nisa.

— Șterge-o imediat la Marsilia, micuțule !

— Obiectul a fost regăsit ?

— Nu. Dragările n-au scos nimic la iveală. Dar știu, practic, unde se află.

— Unde, șefule ?

— Două zile după plecarea lui „Kavulom-Kavulos", „Noroc ție" a făcut escală la Marsilia.

— Înțeleg, șefule ! Tipii de pe iaht sunt cei care au pescuit lada ?

— Fără nici un fel de îndoială. Martorii ne asigură că au fost diverși scafandri care au plonjat de la bordul ambarcațiunii sub pretextul reparării unei avarii.

— Și unde se află vasul acum ?

— În plin Atlantic, în drum spre New York...

— Nu poate fi oprit ?

— Imposibil, fără dovezi ! Proprietatea iahtului, această Barbara Slip, este un personaj cunoscut, care beneficiază de suportul unor persoane grele dincolo de Atlantic. Să presupunem că „Victoria" nu mai e la bord, intervenția noastră în forță ar avea consecințe diplomatice grave. Ajunge că relațiile nu sunt fantastic de bune cu America.

— Și atunci ? întreb, trebuie totuși să încercăm ceva ! Ar fi o prostie să lăsăm să ne scape „Victoria".

E alergic la propunerile mele, scalpatul. Sigur, nu va fi acela care-mi va cumpăra cărțile, puteți conta pe asta.

Deja, a renunțat să mai citească Proust deoarece i se părea că nu e suficient de serios !

— Da, zice sec, trebuie să încercăm ceva și mă bizui și în cazul acesta tot pe tine, dragule. Am dat deja instrucțiuni pentru ca, la Marsilia, să vi se pună totul la dispoziție...

— Totul, ce ? insist.

E o figură, Tăicuța. Are *of course* o idee în cutiuța lui, dar nu vrea să-mi spună nimic, vrea să mă prind singur și să-mi asum responsabilitățile.

— Totul ! repetă. Fă ce știi mai bine și ține-mă la curent. Afacerea a început să transpire. Ziariștii au telefonat deja la Arte-Frumoase ca să întrebe dacă anumite zvonuri privitoare la dispariția „Victoriei" sunt sau nu fondate. De acum încolo, e o chestiune de ore ! Acționează, San-Antonio ! Acționează ! Și dă dovadă de spirit de inițiativă !

Cling ! A închis.

Îmi masez temporalul. Ah, n-am ieșit încă la lumină !

Mi-am dat întâlnire cu Béru la barul aeroportului.

— Schimbare de direcție, Grăsane.

Îi relatez conversația mea cu Marele Șef. Se îndoapă cu tot ce-i cade în mână.

— Dacă nu sunt mult prea indiscret, Stăpâne, aș vrea să știu și eu.

Îi zic. Ascultă, se gândește o clipă, cântărește și declară.

— Ești nebun, Gagiule. Dar merg cu tine !

*
* *

— Uite-l !

Unul dintre navigatori lansează acest strigăt. Indică, acolo, la capătul orizontului, o pată albă urmată de o trenă argintie. Avionul nostru devorează spațiul. Pata devine vapor, iar trena se transformă în dâra de apă.

— Sunteți sigur că e vorba despre „Noroc ție" ? întreb îngrijorat.

— Absolut ! răspunde pilotul. Poziția sa a fost constatată în această dimneață și nu pot fi dubii ! Pregătiți-vă !

Păsărica descrie un arc de cerc în scopul de a nu survola iahtul. La ce bun să te porți cu atâtea mănuși cu piratii muzeelor, vă întreb ?

— Ce înseamnă să ne pregătim ? mormăie Béruche.

— Înseamnă să-ți închei ermetic costumul de cauciuc și casca, Grasule. Pilotul se va așeza pe traiectoria iahtului și ne va parașuta cu barca pneumatică.

— Vom fi departe de iaht ?

— Destul de departe, așa că nu vor putea să vadă manevra nici cu telescopul !

Dolofanul trage de forțosul fermoar al nu mai puțin forțosului său costum negru !

— Ia spune, San-A., nu c-aș fi' cârcotaș, dar, să presupunem că gumița pe care ne vom afla, deviază de la traiectoria propusă, cât un fir de păr, nu mai mult sau că, un curent vicios ne duce la plimbare într-o direcție greșită ? Pe scurt, că întâlinera la cel mai înalt nivel nu mai are loc. Ce ne facem într-o astfel de situație ? Mie nu-mi place să mă joc de-a naufragiații. Halitul de plancton nu-i regimul meu preferat !

— Ascultă, Nebunie Ambulantă, în mod logic, după calculele noastre, „Noroc ție" trebuie să ne pescuiască în două ore de acum încolo. În patru ore, un alt avion va da târcoale pe aici ca să se convingă că am fost luați la bord.

— În patru ore, dacă ne prinde un curent potrivnic, ajungem la rechini, nu-i așa ?

— Poate, cad de acord. Dacă ai reținerile astea, mai bine nu vii cu mine, Grăsane. Pot să mă descurc perfect fără tine.

— Nu trebuie să-mi vorbești pe tonul ăsta ! se revoltă Estimabilul.

— Gata ? întreabă pilotul 3 bis deschizând poarta.

— Gata ! îi spun.

Începe numărătoarea inversă. Când strigă zero, sar.

*
* *

— Văd dâra de apă a iahtului, anunţă Béru.

Deoarece, chiar dacă vă îndoiţi, a sărit totuşi, dragul de el ! Nu v-am spus imediat pentru ca să ţin în cleştii emoţiei (chestia asta cu cleştii o să le placă teribil profesioniştilor în consumul de languste). Da, e aici, Alexandre-Benoît. E chiar aici ? Aici, gata să scufunde barca pneumatică. Valurile nu sunt chiar legănătoare. Marea e mai agitată decât un flacon-înainte-de-folosinţă. Urcăm, coborâm. Senzaţia este toboganescă. Stomacul se ridică în gât. Béru care a avut inspiraţia nefericită să se îndoape înainte de părăsirea cetăţii phoceene, restituie oceanului răzbunător toate produsele care au fost smulse din sânul său generos. Trebuie că are un bun prieten pre numele său Hugues şi, iubindu-l foarte tare, îl tot strigă în valuri. Între două sughiţuri stomacale, bâiguie :

— M-am prins sau nu ?

— Efectiv, mititelule, cad de acord. Chiar maica Butterfly e ceea ce-ai văzut tu.

— Da' poate e... Hugues ! Timpul de... Hugues ! Să expediem trimitem semnalele, nu-i aşa ?

— Să aşteptăm ca vasul să fie mai aproape !

— Sper că... Hugues ! tipii din echipaj nu au de gând să... Hugues ! ne organizezi vreun tir !

Trece un sfert de oră. Trece şi vaporul. Se află la mai multe ancabluri [1] de barca noastră. Aprind o primă rachetă. Ni s-au oferit materiale pe sistemul Scrouche, cel mai perfecţionat. Ajunge survolarul cu vârf retractil pentru ca să se producă induraţia emolientă. E vorba despre bitunier, compensatorul de ciripire, indexat fiind, emite o proiecţie fosforo-mucilaginoasă de-a lungul peretelui atunci o serie de unde scurte (de aproximativ zece centimetri) care, la rândul lor, lovind silaborul polisintetic, exercită o presiune de jos în sus în sensul lărgimii, ceea ce, în chip foarte natural, aţi ghicit deja, operează o aprindere. O izbucnire. O cunună de scântei. Un suflu lung... Racheta urcă spre cer într-o curbă măreaţă.

— Oh, ce roşu frumos ! se extaziază Bérurier, care şi-a conservat sufletul de copil în toate împrejurările.

Dragul de el ! Suflet nepreţuit ! Câţi oameni odată intraţi în cealaltă jumătate a vieţii lor sunt pe cale de-a muri ! Da' ce spun eu ? ! Sunt depa morţi şi pe jumătate îngropaţi ! Recad înainte de a fi atins apogeul traiectoriei lor ! Prea grei, pironiţi de o piatră tombală ! Béru, în pofida kilogramelor sale, rămâne uşor ca o bulă. Oamenii sunt asemenea unor staţiuni de sporturi hibernale : contează doar să le fie lor cald. Se bucură din străfunduri, bravul Alexandre-Benoît, aşa cum e, iluminat din toate unghiurile. Radiază o lumină pură !

— Şi dacă ai mai trimite una, tipule, doar aşa, ca măsură de securitate !

— Atenţie, poate că ne-au reperat deja.

— Oala acoperită nu dă gunoaie, dă el sentinţa.

[1] N-am ştiut nicodată ce este o ancablură şi dumneavoastră nici atât, pot să pun pariu ; dar aşa ceva dă bine într-o povestire oceanică.

Ca să-l liniştesc, trimit spre cer o a doua rachetă. Oceanul e tot mai agitat. Valurile sumbre, încununate de spumă, ne iau cu asalt fragila ambarcaţiune, încercând parcă s-o înghită dar, în ultima clipă, le tot scapă chiar de sub nas. În timpul acestei clipe scurte, rămânem ca şi suspendaţi în vântul care suflă cu putere. Şi atunci, „buf", are loc coborârea vertiginoasă în infernul lichid. Suntem aproape sufocaţi de atâta mare. Burta lui Béru e acţionată ca o pompă. Grăsanu' încearcă să strângă şi ultimele firimituri ale alimentelor şi-l strigă iar patetic pe Hugues, prietenul său.

*
* *

Habar n-am dacă e o iluzie, dar mi se pare că vaporul vine înspre noi. Îi mai acord oarece atenţie şi Grăsanului care aproape că-şi dă duhul.

— Puţin îmi pasă dacă mai vin sau dacă se cară, eructează Béru, tot ce vrea e să-mi extirpe stomacul dintr-o singură mişcare. E singura mea dorinţă...

Auzim un fel de strigăt de luptă emis de sirenă.

— Nu mai încape nici o îndoială, Grasule, semnalele noastre au fost repetate !

— Sunt drăguţi în felul lor, dat fiind că-şi dau osteneala, glorifică Modestul. Există atâţia ticăloşi în zilele noastre care te lasă cu buza umflată, pe marginea drumului... În orice situaţie, chiar şi într-o zi frumoasă şi fără probleme, îi poţi număra pe degete pe cei care-şi dau osteneala să ajute pe cineva.

Priveşte, ca şi mine, cum vaporul devine tot mai mare şi cum capătă contur. Murmură între două sughiţuri :

— Chiar crezi că se află la bordul acestui ferry-boat ? Că eu nu prea mă pricep şi nu prea fac diferenţa între ambarcaţiuni.

— Gândeşte-te că această Barbara Slip are un iaht cu stabilizatoare pneumatice. Nu e Vasco da Gama, bate mările de plăcere.

Un sfert de oră mai târziu, literele aurite pictate la proră sclipesc în toată claritatea oceanică : „Noroc ţie".

Încă o dată, puicuţelor, al vostru temerar San-Antonio a învins. Puteţi să-l aplaudaţi.

Capitolul XVII

ÎN CARE, CONTRAR CELOR PREVĂZUTE ÎNTR-UN IMN PATRIOTIC, NOI SUNTEM CEI CARE DESCHIDEM CALEA VICTORIEI !

— Dumnezeule, ce drăguți sunt ! Ce aventură ! O să înștiințăm toate ziarele ! se bâlbâie mămica Slip, bâzâind și agitându-se în jurul nostru, precum o muscă bătrână care strică liniștea dintr-o grădină.

E înaltă, slabă, ridată asemenea pielii recomandate pentru păstrarea tutunului, vopsită ca moartea : verde în jurul ochilor, albastru închis pe pleoape, maro în locul sprâncenelor, ocru pe obraji (cu o pată roz în mijloc) și violet deschis pe buze. E nebuna din Chaillot, îmi suflă Grasu' care-și regăsește întreaga vervă pe această punte infinit mai stabilă decât puntea ambarcațiunii noastre. Miss Barbara Slip trebuie că merge pe cele optzeci de primăveri (însă a sărit anii bixestili). Poartă pantofi cu tocul ascuțit și un impermeabil pescăresc, galben. Mai bine

nici că se poate ! Dolofanu' o priveşte cu gratitudine şi spaimă.

— Ce zici, suspină, nu ţi se pare că figura asta seamănă mai mult cu un peşte mort decât cu un tânăr pescar ? Eşti sigur că a fost o vedetă ?

— Nu-ţi mai aminteşti deci de „Sandvişul cu pâine de fese", „Ia loc şi să stăm de vorbă" şi de „Fecioara uşuratecă" ?

— În timpul cinematografului mut, decorticam porumb la ferma tăticului meu, se scuză. Tăticu' dădea reprezentaţii până când se rupea filmul, când venea de la crâşmă !

— Daţi-le alcool ! comandă vampa.

Găsim ideea, excelentă. Ofiţerii de bord şi marinarii ne înconjoară. Încep să le torn gogoşi pentru a-i face să creadă că ne aflam la bordul unui avion aparţinând Liniei Aeriene C.O.N. când, ca urmare a unei avarii în turbomaioneze, acesta s-a prăbuşit în mare. Cum ne aflam aproape de uşă, am avut timpul să ieşim, cu tot cu faimosul stilou de salvare care se transformă în barcă pneumatică în contact cu apa.

— Felicitări ! ni se adresează comandantul. Credeţi că mai sunt şi alţi supravieţuitori ?

— Absolut nici unul, mă grăbesc să-i răspund. Avionul s-a scufundat imediat ce noi am început să plutim.

Bătrâna glorie a celei de-a şaptea arte e încântată de această aventură. Iată un prilej care să-i aducă un mic tribut publicistic nesperat şi să-i alimenteze conversaţia la întâlnirile cu prietenii. Ne ia de mânuţă, dacă pot spune aşa, Băbuţa. Suntem acum nepoţeii ei, drăguţeii ei, răsfăţaţii ei, providenţialii ei. Ne duce în cabina ei, precum duce o cofoţană bătrână, cerceii de aur furaţi, în cuibul ei. Ne dezbracă (în cinstea voastră), ne freacă, ne unge, ne masează, ne lustruieşte, ne dă cu loţiuni, ne vrăjeşte,

ne ceruieşte, ne odicolonizează, ne abluţionizează, ne fricţionează, ne drăgăleşte, ne emulsionează.

— Asta gâdilă, chiţăie Bérurier.

Avem dreptul să fim masaţi goi, avem dreptul să fim masaţi cu mănuşi lungi gri cenuşii [1], cu mănuşa aspră, cu vibromasorul, cu sârma de parchet şi cu lufa. Ieşim, din mjinile ei încălziţi, revigoraţi, tonificaţi, lustruiţi, sclipitori. Suntem roz şi mirosim frumos.

— Uite una care ştie ce trebuie să facă în prezenţa unui bărbat, spune Béru admirativ, deoarece, de când s-a născut, n-a fost el aşa curat. Ai observat ce mână are, San-A ? Aici e vorba de tehnică, nu glumă ! E calificată, cucoana, n-ai grijă. Păcat că seamănă cu o umbrelă veche, altfel, mi-aş face puţin din lucru prin lenjeria ei. Ne-am ratat cu o generaţie, dacă avea doar şaptezeci şi cinci şi ne-am fi jucat un pic pe ecranul orizontal. Acum, e prea târziu, aş avea impresia că sunt distribuit în „Pompei".

Alexandrovici-Benoît îşi face vise inutil. Se pare că eu am accesul asigurat la tanti vedeta. Mă soarbe din priviri. Ghearele de cotoroanţă mă pipăie excesiv. E formidabil, totuşi, să constaţi cum dorinţa nu moare niciodată. Până în clipa morţii, copii ! Până şi în mormânt. Gagicile ar încerca să fie ademenitoare şi din coşciug dacă s-ar putea. Mă mângâie pe obraji, pe gât, pe braţe, pe piept. O să cad în curând în abdomenul public. Sunt lucrul ei ! Ea m-a salvat. Dacă într-un an şi o zi, Félicie nu vine să întrebe de mine, îi aparţin ! În totalitate ! Captură de mare ! Există o lege cu privire la recuperarea epavelor ! Nu se sinchiseşte că epava e ea ! Bérurier care-şi dă seama de situaţie, se distrează.

— Pe cuvântul meu, San-A, o vrăjeşti pe Barbara a ta. Să vezi cum o să-ţi cânte „Moartea lebedei" ! Îţi urez

[1] V-am mai făcut-o deja, dar nu mă las !

distracţie plăcută, maestre ! Să nu crăpi otrăvit şi să încerci să faci copii frumoşi !

— Sfârşeşte, bătrâne ! îi spun iritat.

E absolut fericit şi un pic peste, Grăsanu". Suge pivniţa cu băuturi a reginei filmului mut, cu brio. Trebuie să spun că e un mare lux pe iahtul ăsta. Miss Barbara are un adevărat apartament la bordul acestei ambarcaţiuni. Bizanţ ! O sală de proiecţie echipată pentru 70 mm ! O sală de concert ! Un gimnaziu ! O piscină ! Un bar ! Un salon de coafură ! Peste tot e o risipă de aur, de brocart, de lemn preţios, de piele de antilopă ! Pe jos, covoarele sunt asemenea florilor din grădinile Teheranului.

— Trebuie că a avut argumentele lui Bardot ca să acumuleze toate acestea comori, îşi dă cu părerea Bérurier.

— Mai presus de orice, a avut protectori bogaţi, îi zic. Regi, miliardari, maharajahi, primi-miniştri, Elveţii, Orientali dezorientaţi.

— Doar bunul Dumnezeu v-a scos în calea mea, o ţinea una şi bună, madama.

N-o dezamăgesc. OK, să admitem că-i vorba de Dumnezeu, e clar că nu le împrumută decât bogaţilor. Îmi şopteşte la ureche ce-o să facă imediat ce va ajunge la New York. Să le arate puturoşilor de janchei cum se procedează cu un naufragiat frumos, căzut din *sky*. Mă las o vreme vrăjit. Dar eu mă aflu la bord într-un scop precis, nu-i aşa ? Bătrânu' mi-a dat lista comisioanelor şi cumpărăturilor, dacă-mi amintesc eu bine !

— Ce vapor frumos aveţi, mă extaziez. Cât aş vrea să vizitez tot, de la cală până la catarg !

— Dar e lesne, gângureşte porumbiţa cea bătrână, încântată. Veniţi repede.

Mă adresez Haidamacului (în franţuzeşte, *din ou)* :

— În timp ce eu explorez iahtul, Béru, tu vizitează apartamentele regale, aruncă o privire în spatele ecranului în interiorul piscinei, peste tot pe unde ar putea fi ascunsă „Victoria".

— Nu-ţi face probleme, dacă ar fi vorba despre un diamant, la rigoare, aş putea să-mi fac griji ; dar când e vorba de un agregat de o asemenea anvergură, dacă se află la bord, o să-l găsim !

Înainte ca să ne abandonunim, glumeşte.

— Încearcă să nu te porţi ca o cocotă, San-A. Deoarece, fără supărare, Partenonul are un aer mai proaspăt decât Barbara ta !

* * *

Credeţi-mă sau extirpaţi-vă tiroida cu o furculiţă pentru melci, dar când ne-am reunit toţi trei, în salonul cel mare, am trecut marţ în repertoriu. Rotunjimea-Sa arborează mina care-i caracteristică drapelului în bernă. Da' eu ! Cu toate acestea, niciodată vizitarea unui iaht n-a fost mai amănunţit făcută. Am cerut să mi se arate tot : locul bagajelor, sala maşinilor, pista de ski artificială, postul echipajului, galeria de la cucurigu, pătratul musului, careul ofiţerilor, rondul Beiului, triunghiul rectangular ! Nu a rămas nici un colţişor neexaminat ! Şi, nici urmă de „Victoria de Samothrace". Cât despre Béru, părerea lui e formată şi e fermă : prestigioasa statuie nu se află aici.

— Ne-am jucat de-a Robinsonii Crusoe pe degeaba, se lamentează distrus. Mi-am vomitat şi creierii şi am în-

ghiţit atâta apă de mare cât exista în Léman ca să ajungem la asta !

Mă simt, adoraţilor, pradă unui dezastru interior. În momentul ăsta, nu valorez nici doi bani. Acum, trebuie să aşteptăm să ajungem în State şi asta nu se va întâmpla decât peste trei zile ! Vă închipuiţi, desigur, că, în acest interval, scandalul va izbucni, din moment ce, după cum spunea Hodorogu', deja mocnea.

— Şi dacă l-am intervieva pe secund, John Hywalker? sugerează Béru. Dat fiind că el a pus la cale operaţiunea, ştie unde e „Victoria", presupun ?

— Să-l interogăm aici ? Nu cred că va fi prea comod !

— Spune-i puştoaicei să-l convoace aici, îţi promit pe capul Berthei că nu vă părăsi salonul fără să fi vorbit.

Cred că scumpul meu auxliar are dreptate. John Hywalker este cu adevărat ultimul nostru atu.

— Ştiţi ceva, preaiubită doamnă a artelor, o atac, unul dintre ofiţerii dumneavoastră nu-i altul decât cumnatul prin alianţă al verişoarei tatălui vecinului meu de palier.

Ea ţopăie de fericire apropo de dimensiunile extraordinare ale hazardului.

— Cred că ofiţerul în chestiune se numeşte John Hywalker. Oare n-am putea să bem ceva cu el şi să mai vorbim una-alta !

Surâsul în aur masiv al scumpei doamne se stinge precum lumina zilei când se lasă întunericul.

— Ce păcat ! murmură, m-a părăsit când am făcut escala la Marsilia.

Simt cum mi se lichefiază măduva spinării. Rateu total.

— E suferind ?

— Tocmai primise o moştenire importantă şi mi-a cerut să-i aprob concediul anual. E un băiat atât de drăguţ încât n-am avut inimă să-l refuz !

Sunt total de acord, ceea ce mă împiedică să mai fac alte supoziţii. Ce vreţi, prieteni ? Când se amestecă fatalitatea, e inutil să mai insistăm. Trebuie să te dai bătut, e tot ce poţi face !

Suspinând, mă apropii de bar şi-mi torn o porţie mare de whisky şi beau în sănătatea regilor Franţei !

— Dacă e să mai iau după altitudinea ta, situaţia e cam albastră ? întreabă Béru căruia am omis să-i spun catastrofa.

— Ce albastră ? Vânătă ! Nu ne rămâne decât să adoptăm mentalitatea croazieră şi să continuăm să trăim totuşi !

— Aşa, pur şi simplu ? Trebuie, totuşi, un discurs !

— În cazul nostru, e vorba despre unul funebru...

* * *

Îi cam place să tragă la măsea acestei Barbara Slip ! Pahărele se succed într-un ritm vertiginos. Se picneşte imediat. Poate părea inocent, dar, de la al doilea pahar, se poartă ciudat, iar de la al treilea, motorul funcţionează cu toată viteza. Béru e şi el *out*. Ca o prună în alcool ! Între timp, s-a făcut noapte. Bătrâna noastră gazdă ne-a oferit un dineu caviar-vodka-suprem plin de băşicuţelele unei şampanii frapate ! Până şi ghetele ne sunt pline de calorii !

Își mai toarnă o tranșă oranj în pahar și soarbe cu o viteză uluitoare.

— Am luat obiceiul de a bea pe platourile de filmare, îmi explică. Lucram fără încetare și trebuia să fii în formă tot timpul.

Își pregătește o a șasea mixtură.

— Am început prin Mim, numărul unu, am continuat cu 2, dar acum, rămân la 4.

— Prinde bine să urmezi școala, îi spun sumbru.

— Nici o carieră nu se compară cu a mea ! Ați văzut seria pe care am făcut-o sub titlul „Te iubesc" ? Am turnat „Te iubesc", apoi, „Te iubesc mai puțin", apoi „Nu te mai iubesc deloc" și, în fine, cu Ted Dollar ca partener, am filmat pe cel mai frumos dintre ele : „Nu te mai iubesc absolut deloc". În care, mă arunc de pe podul Brooklyn, la sfârșit !

— Chiar ați obținut și Oscarul, îi spun ca să-i fac pe plac.

Fără să știu, am pronunțat o frază-cheie ! Cuvinte decisive, ale căror consecințe vor fi extraordinare, o să vedeți !

— Nu, spune. N-am fost recompensată decât prin ingratitudine ! Prea mulți m-au invidiat ! Am fost prost înțeleasă ! Fiecare juriu pentru atribuirea Victoriilor lansa numele meu, dar, mereu, se găseau intriganți ca să...

Vorbește, aiurează, povestește, bea, se amețește, își revine, se droghează, se înfurie, turbează, blesteamă, se ofilește, proferează, amenință, neagă, provoacă, ulcerează, se agită, se demonizează... Dar Genialul Eu, copil unic și preferat al mamei Félicie, femeie bravă, Genialul Eu nu mai ascultă... Spiritul său vagabondează. Tocmai am aflat

o chestie teribilă, enormă, fabuloasă : recompensele cinematografice de care a fost lipsită glorioasa hoaşcă (eu n-o arăt pe a mea la toată lumea), nu sunt altceva decât còpii

Sunteţi în stare să bunghiţi care-i legătura, cu creierăşele voastre pipernicite ? Mămica Slip, nebună de decepţie, turbată de ranchiună, ulcerată de amărăciune (n-o fi prea lingvistic, dar e elocvent) ani şi devenii în şir n-a visat decât această „Victoria din Samothrace" ! A fost ideea fixă, ţâcneala bunicii răsfăţate. În loc să-i calmeze pornirile şi apucăturile, vârsta n-a făcut decât să-i le exacerbeze. Încep să înţeleg. Numai un nebun putea să dorească „Victoria", adevărata, autentica, mama tuturor celorlalte ! Şi era musai ca nebunul să fie şi bogat ca să reuşească acest furt stupefiant.

Pun paharul deoparte. Iau mâna descărnată a vedetei şi încep să-i gânguresc mici prostioare de îndrăgostit de genul : „Ah ! de ce n-am cincizeci de ani în plus ca să îndrăznesc să vă fac curte !"

Bătrâna Barbara e terminată.

— Sunteţi cea mai mare dintre cele mai mari, murmur în continuare. Într-adevăr, doar bunul Dumnezeu v-a trimis în calea mea, scumpă, imensă vedetă !

Tremură din soclu. E minunat ! E fascinant ! E coplesitor !

Nu mă las, scoţând de sub sutana mea orice urmă de respect uman, grijuliu doar să-mi ating scopul, după cum spunea atât de corect Raymond Kopa în timpurile sale bune.

— Aş vrea ca guvernele lumii întregi să-şi dea mâna şi să realizeze statuia dumneavoastră în aur masiv, tăiată în masă !

— Mulţumesc, mulţumesc, micuţule, eşti un cunoscător !

— Numele dumneavoastră va fi scris cu neon în „Istoria cinematografului“ (Ştiu să le vorbesc babelor, nu-i aşa ?). Străzi, dar ce spun, bulevarde vor perpetua acest nume glorios ! Şi aş vrea ca veritabila „Victoria din Samothrace“, ridiculizând astfel celelalte slabe reproduceri, să-şi întindă aripile de marmură pe altarul legendei pe care o reprezentanţi !

Uf ! Îndrăzneţ, nu-i aşa ? A trebuit s-o fac ! Imposibil de improvizat o asemenea diatribă doar pe baza ultimei apariţii Sagan !

În loc de apoteoză, cad în genunchi în faţa ei şi-mi ascund capul în pliurile rochiei ei de lamé auriu.

Béru care moţăie reuşeşte să deschidă un ochi prin ceaţa etilică.

— E în regulă, balamucul te aşteaptă, bolboroseşte. Eşti viguros, San-A. Ţi-ai lăsat cutia de vitamine C la vestiar....

Nu răspund nimic. Aştept. Ascult cum suspină Dama. Inima îi bate atât de tare încât oricine s-ar apropia de ea ar risca să fie răsturnat.

— Iubiţelule, suspină Barbara mângâindu-mă pe păr, fii fericit : nedreptăţile au fost reparate... Priveşte !

Se ridică şi se îndreptă către pian. Apăsă de opt ori la rând pe si-bemol din stânga. Miracol ! Instrumentul se învârteşte, descoperind o gaură în podea. Un proiector ascuns într-un buchet de crizanteme se aprinde. Se aude un sunet înăbuşit şi, lent, maiestuos, se înalţă din orificiu. Înălţătoare ! Sublimă !

Béru clipește buimac.

— Sunt complet năucit, bâiguie Monstruosul, cred că am halucinații. Cu permisiunea dumneavoastră, aș trage un puișor de somn pe canapea ! Și, întorcând spatele capodoperei, mândria Luvrului și prin el și mândria Franței eterne, pământ al contrastelor și fief al inteligenței universale, Bérurier se așterne serios pe sforăit.

CONCLUZIE

Este mare petrecere mare în biroul Hodorogului. Sunt reuniţi : Boss, în costum negru, cravată albă, legiune de onoare roşie şi calviţie roz pralină ; Béru, în ţoale noi, eu însumi în albastru, la cravată şi la buzunare negre, Pinaud băgat în ghips cam peste tot şi ţinând pe genunchi o cutie mare de carton şi, în fine, ghiciţi cine ? Sunteţi fraieri, n-o să ghiciţi niciodată ; însuşi ministrul Bazarelor, cu figura baudelairiană şi cu vorba ca un hidroglisor pe lacul Ontario. Vă daţi seama ce onoare ? Sinistrul Bazarelor în carne şi oase ! Grav, cu un aer aproape tragic, ca să pară şi mai real.

— Domnilor, spune, ţin să mulţumesc tuturor eroilor acestei anchete atât de deosebit şi de delicat desfăşurată. Spre onoarea deplină a dumneavoastră, v-aţi dat toată osteneala ! Patria vă poate fi recunoscătoare având în vedere că i-aţi restituit una dintre cele mai frumoase piese din patrimoniul artistic.

Bérurier se smiorcăie şi-şi suflă nasul în cravată. Bătrânu' e de o paloare marmoreană leită cu a Victoriei care

ne-a făcut atâtea greutăţi şi ne-a îngrijorat atât de tare. Excelenţa-Sa pălăvrăgeşte, pălăvrăgeşte, pălăvrăgeşte despre cauză şi efect. Cu toţii vom avea dreptul la Meritul Civil, la o prelungire oculară, la un supliment de concediu şi la locuri gratuite în teatrele naţionale (dintr-alea care-ţi fac torticolis din cauza plafoanelor repictate). Tot vorbind aşa, povesteşte şi detalii : cum am reuşit s-o facem pe Puştoaică să vorbească şi cum Béru a reuşit să convingă staţia de pe „Noroc ţie" să lanseze un mesaj prin care să se ceară ajutorul... O navă de război franţuzească care trecea intenţionător prin promiscuitate şi, sub pretextul oficial de a acorda ajutor la repararea unui drum de apă, a putut să recupereze Victoria. Nimeni n-a ştiut nimic. Acum, miss Barbara este într-un azil psihiatric unde i s-a dat o păpuşă cu aspectul Victoriei. Ministrul aprobă, re-felicită, re-mulţumeşte. În acest moment, taica Pinuche îşi drege glasul.

— Domnule minstru, zice, am ceva pentru dumneavoastră.

Îi întind cutia de carton. E mare, e grea. Toată lumea e stupefiată, doar Moşu' e plictisit. Ministrul surâde amabil :

— Despre ce e vorba, domnule inspector principal ?

— În timpul celor câteva zile pe care le-am petrecut la Samothrace, am făcut planul cercetărilor arheologice. Şi, din patul în care mă aflam, bazându-mă doar pe raţionamentele mele, am reuşit să detectez locul precis unde a fost îngropată această...

Ministrul deschide cutia. În ciuda respectului pe care i-l datorăm, dăm năvală. Privim. Vedem un cap minunat de zeiţă, sculptat în marmură.

— Ce-i asta ? întrebă Béru.

Dar minstrul care este un specialist al pietrei cizelate s-a prins deja. Devine chiar livid.

— O fi oare posibil ?

— Este, afirmă Pinaud. Am verificat la Luvru, totul se leagă ; este chiar capul „Victoriei", domnule ministru !

Am avut senzaţia că Excelenţa o să-l ia în braţe pe Pinaud. Că o să-i atârne cine ştie ce cordon şi ce medalie, în văzul lumii. Dar, nimic din toate acestea. După un moment de linişte, închide la loc capacul cutiei.

— Prietene, îi spune lui Pinaud. Nu putem să-i restituim „Victoriei" capul, având în vedere că reputaţia se este bazată exact pe decapitare. O capodoperă este o entitate căreia nu-i este permisă nici o adăugire.

Îi întinde lui Pinaud cutia de carton.

— Păstraţi acest obiect pe şemineul dumneavoastră, îi spune. Şi, când veţi fi întrebat de unde provine, răspuneţi întotdeauna că l-aţi cumpărat la Galeriile Lafayette !

„Franţa se bizuie pe discreţia dumneavoastră, după cum a contat pe curajul dumneavoastră !"

SFÂRŞIT